

2 Tawārīkh

Sulemān Rab se Hikmat Māngtā Hai

¹ Sulemān bin Dāūd kī hukūmat mazbūt ho gai. Rab us kā Ḳhudā us ke sāth thā, aur wuh us kī taqat baṛhātā rahā.

² Ek din Sulemān ne tamām Isrāīl ko apne pās bulāyā. Un meñ hazār hazār aur sau sau faujiyon par muqarrar afsar, qāzī, tamām buzurg aur kunbon ke sarparast shāmil the.

³ Phir Sulemān un ke sāth Jibaūn kī us pahārī par gayā jahāñ Allāh kā mulāqāt kā ḳhaimā thā, wuhī jo Rab ke ḳhādim Mūsā ne registān meñ banwāyā thā. ⁴ Ahd kā sandūq us meñ nahīn thā, kyonki Dāūd ne use Qiriyat-yārīm se Yarūshalam lā kar ek ḳhaime meñ rakh diyā thā jo us ne wahāñ us ke lie taiyār kar rakhā thā.

⁵ Lekin pītal kī jo qurbāngāh Bazliyel bin Ūrī bin Hūr ne banāī thī wuh ab tak Jibaūn meñ Rab ke ḳhaime ke sāmne thī. Ab Sulemān aur Isrāīl us ke sāmne jamā hue tāki Rab kī marzī dariyāft karen. ⁶ Wahāñ Rab ke huzūr Sulemān ne pītal kī us qurbāngāh par bhasm hone wālī 1,000 qurbāniyāñ chaṛhāīñ.

⁷ Usī rāt Rab Sulemān par zāhir huā aur farmāyā, “Terā dil kyā chāhtā hai? Mujhe batā de to main terī ḳhāhish pūrī karūnga.”

⁸ Sulemān ne jawāb diyā, “Tū mere bāp Dāūd par baṛī mehrbānī kar chukā hai, aur ab tū ne us kī jagah mujhe taḳht par biṭhā diyā hai. ⁹ Tū

ne mujhe ek aisī qaum par bādshāh banā diyā hai jo zamīn kī kḥāk kī tarah beshumār hai. Chunānche ai Rab Ḳhudā, wuh wādā pūrā kar jo tū ne mere bāp Dāūd se kiyā hai. ¹⁰ Mujhe hikmat aur samajh atā farmā tāki main is qaum kī rāhnumāi kar sakūn. Kyonki kaun terī is azīm qaum kā insāf kar saktā hai?”

¹¹ Allāh ne Sulemān se kahā, “Main kḥush hūn ki tū dil se yihī kuchh chāhtā hai. Tū ne na māl-o-daulat, na izzat, na apne dushmanon kī halākat aur na umr kī darāzī balki hikmat aur samajh māngī hai tāki merī us qaum kā insāf kar sake jis par main ne tujhe bādshāh banā diyā hai. ¹² Is lie main terī yih darḳhāst pūrī karke tujhe hikmat aur samajh atā karūnga. Sāth sāth main tujhe utnā māl-o-daulat aur utnī izzat dūngā jitnī na māzī meñ kisī bādshāh ko hāsil thī, na mustaqbil meñ kabhī kisī ko hāsil hogī.”

¹³ Is ke bād Sulemān Jibaūn kī us pahārī se utrā jis par mulāqāt kā khaimā thā aur Yarūshalam wāpas chalā gayā jahān wuh Isrāil par hukūmat kartā thā.

Sulemān kī Daulat

¹⁴ Sulemān ke 1,400 rath aur 12,000 ghoṛe the. Kuchh us ne rathon ke lie maḳhsūs kie gae shahron meñ aur kuchh Yarūshalam meñ apne pās rakhe. ¹⁵ Bādshāh kī sargarmiyon ke bāis chāndī patthar jaisī ām ho gāi aur deodār kī qimtī lakaṛī maḡhrib ke nashebi pahārī ilāqe kī anjīr-tūt kī sastī lakaṛī jaisī ām ho gāi. ¹⁶ Bādshāh apne ghoṛe Misr aur que yānī Kilikiyā se darāmad kartā thā. Us ke tājir in jaghon par jā kar unheñ kharīd lāte the.

17 Bādshāh ke rath Misr se darāmad hote the. Har rath kī qīmat chāndī ke 600 sikke aur har ghoṛe kī qīmat chāndī ke 150 sikke thī. Sulemān ke tājir yih ghoṛe barāmad karte hue tamām Hittī aur Arāmī bādshāhoṅ tak bhī pahuñchāte the.

2

Rab ke Ghar kī Tāmīr kī Taiyāriyān

¹ Phir Sulemān ne Rab ke lie ghar aur apne lie shāhī mahal banāne kā hukm diyā. ² Is ke lie us ne 1,50,000 ādmiyoṅ kī bhartī kī. 80,000 ko us ne pahāṛī kānoṅ meṅ lagāyā tāki wuh patthar nikālēṅ jabki 70,000 afrād kī zimmedārī yih patthar Yarūshalam lānā thī. In sab par Sulemān ne 3,600 nigarān muqarrar kie. ³ Us ne Sūr ke bādshāh Hīrām ko ittalā dī, “Jis tarah āp mere bāp Dāūd ko deodār kī lakaṛī bhejte rahe jab wuh apne lie mahal banā rahe the usī tarah mujhe bhī deodār kī lakaṛī bhejeṅ. ⁴ Maiṅ ek ghar tāmīr karke use Rab apne Ḳhudā ke nām ke lie maḵsūs karnā chāhtā hūṅ. Kyoṅki hameṅ aisī jagah kī zarūrat hai jis meṅ us ke huzūr ḳhushbūdār baḳhūr jalāyā jāe, Rab ke lie maḵsūs roṭiyān bāqāydaḡī se mez par rakhī jāeṅ aur ḳhās mauḡoṅ par bhasm hone wālī qurbāniyān pesh kī jāeṅ yānī har subh-o-shām, Sabat ke dīn, Nae Chānd kī Īdoṅ aur Rab hamāre Ḳhudā kī dīgar muqarrarā idoṅ par. Yih Isrāīl kā dāymī farz hai.

⁵ Jis ghar ko maiṅ banāne ko hūṅ wuh nihāyat azīm hogā, kyoṅki hamārā Ḳhudā dīgar tamām mābūdoṅ se kahīṅ azīm hai. ⁶ Lekin kaun us

ke lie aisā ghar banā saktā hai jo us ke lāyq ho? Bulandtarīn āsmān bhī us kī rihāish ke lie chhoṭā hai. To phir merī kyā haisiyat hai ki us ke lie ghar banāūn? Main sirf aisī jagah banā saktā hūn jis meñ us ke lie qurbāniyān chaḥhāī jā sakeñ.

⁷ Chunānche mere pās kisī aise samajhdār kārīgar ko bhej deñ jo mahārat se sone-chāndī, pītal aur lohe kā kām jāntā ho. Wuh nīle, arghawānī aur qirmizī rang kā kapṛā banāne aur kandākārī kā ustād bhī ho. Aisā shaḥhs Yarūshalam aur Yahūdāh meñ mere un kārīgaroñ kā inchārj bane jinheñ mere bāp Dāūd ne kām par lagāyā hai. ⁸ Is ke alāwā mujhe Lubnān se deodār, jūnīpar aur dīgar qīmtī darakhṭoñ kī lakaṛī bhej deñ. Kyonki main jāntā hūn ki āp ke log umdā qism ke lakaḥhāre haiñ. Mere ādmī āp ke logoñ ke sāth mil kar kām kareñge. ⁹ Hameñ bahut-sī lakaṛī kī zarūrat hogī, kyonki jo ghar main banānā chāhtā hūn wuh baḥā aur shāndār hogā. ¹⁰ Āp ke lakaḥhāroñ ke kām ke muāwaze meñ main 32,75,000 kilogrām gandum, 27,00,000 kilogrām jau, 4,40,000 liṭar mai aur 4,40,000 liṭar zaitūn kā tel dūngā.”

¹¹ Sūr ke bādshāh Hīrām ne ḥhat likh kar Sulemān ko jawāb diyā, “Rab apnī qaum ko pyār kartā hai, is lie us ne āp ko us kā bādshāh banāyā hai. ¹² Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī hamd ho jis ne āsmān-o-zamīn ko ḥhalaq kiyā hai ki us ne Dāūd Bādshāh ko itnā dānishmand beṭā atā kiyā hai. Us kī tamjīd ho ki yih aqalmand aur samajhdār beṭā Rab ke lie ghar aur apne

lie mahal tāmīr karegā. ¹³ Maiñ āp ke pās ek māhir aur samajhdār kāriḡar ko bhej detā hūn jis kā nām Hīrām-abī hai. ¹⁴ Us kī Isrāīlī māñ, Dān ke qabile kī hai jabki us kā bāp Sūr kā hai. Hīrām sone-chāndī, pītal, lohe, patthar aur lakaṛī kī chīzeñ banāne meñ mahārat rakhtā hai. Wuh nīle, arḡhawānī aur qīrmizī rang kā kapṛā aur katān kā bārīk kapṛā banā saktā hai. Wuh har qism kī kandākārī meñ bhī māhir hai. Jo bhī mansūbā use pesh kiyā jāe use wuh pāyā-e-takmil tak pahuñchā saktā hai. Yih ādmī āp ke aur āp ke muazzaz bāp Dāūd ke kāriḡaron ke sāth mil kar kām karegā. ¹⁵ Chunāñche jis gandum, jau, zaitūn ke tel aur mai kā zikr mere āqā ne kiyā wuh apne ḡhādimoñ ko bhej deñ. ¹⁶ Muāwaze meñ ham āp ke lie darkār daraḡhtoñ ko Lubnān meñ kaṭwāeñge aur un ke beṛe bāndh kar samundar ke zariye Yāfā Shahr tak pahuñchā deñge. Wahāñ se āp unheñ Yarūshalam le jā sakeñge.”

¹⁷ Sulemān ne Isrāīl meñ ābād tamām ḡhairmulkiyoñ kī mardumshumārī karwāī. (Us ke bāp Dāūd ne bhī un kī mardumshumārī karwāī thī.) Mālūm huā ki Isrāīl meñ 1,53,600 ḡhairmulkī rahte haiñ. ¹⁸ In meñ se us ne 80,000 ko pahāṛī kānoñ meñ lagāyā tāki wuh patthar nikāleñ jabki 70,000 afrād kī zimmedārī yih patthar Yarūshalam lānā thī. In sab par Sulemān ne 3,600 niḡarān muḡarrar kie.

3

Rab ke Ghar kī Tāmīr

¹ Sulemān ne Rab ke ghar ko Yarūshalam kī pahārī Moriyāh par tāmīr kiyā. Us kā bāp Dāūd yih maqām muqarrar kar chukā thā. Yihīn jahān pahle urnān yānī Araunāh Yabūsī apnā anāj gāhtā thā Rab Dāūd par zāhir huā thā. ² Tāmīr kā yih kām Sulemān kī hukūmat ke chauthe sāl ke dūsre māh aur us ke dūsre din shurū huā.

³ Makān kī lambāī 90 fuṭ aur chauṛāī 30 fuṭ thī. ⁴ Sāmne ek barāmdā banāyā gayā jo imārat jitnā chauṛā yānī 30 fuṭ aur 30 fuṭ ūnchā thā. Us kī andarūnī dīwāroṅ par us ne khalīs sonā chaṛhāyā. ⁵ Baṛe hāl kī dīwāroṅ par us ne ūpar se le kar nīche tak jūnīpar kī lakaṛī ke taḥte lagāe, phir taḥtoṅ par khalīs sonā mandhwā kar unheṅ khajūr ke darakhtoṅ aur zanjīroṅ kī taswīroṅ se ārastā kiyā. ⁶ Sulemān ne Rab ke ghar ko jawāhar se bhī sajāyā. Jo sonā istemāl huā wuh parwāym se mangwāyā gayā thā. ⁷ Sonā makān, tamām shahtīroṅ, dahlīzoṅ, dīwāroṅ aur darwāzoṅ par mandhā gayā. Dīwāroṅ par karūbī farishtoṅ kī taswīreṅ bhī kandā kī gaīn.

Muqaddastarīn Kamrā

⁸ Imārat kā sab se andarūnī kamrā banām Muqaddastarīn Kamrā imārat jaisā chauṛā yānī 30 fuṭ thā. Us kī lambāī bhī 30 fuṭ thī. Is kamre kī tamām dīwāroṅ par 20,000 kilogrām se zāyd sonā mandhā gayā. ⁹ Sone kī kiloṅ kā wazn taqṛīban 600 grām thā. Bālākḥānoṅ kī dīwāroṅ par bhī sonā mandhā gayā.

¹⁰ Phir Sulemān ne karūbī farishtoṅ ke do mujassame banwāe jinheṅ Muqaddastarīn Kamre meṅ rakhā gayā. Un par bhī sonā chaṛhāyā gayā.

11-13 Jab donoñ farishton ko ek dūsre ke sāth Muqaddastarīn Kamre meñ kharā kiyā gayā to un ke chār paron kī mil kar lambāī 30 fuṭ thī. Har ek ke do par the, aur har par kī lambāī sārhe sāt sāt fuṭ thī. Unheñ Muqaddastarīn Kamre meñ yoñ ek dūsre ke sāth kharā kiyā gayā ki har farishte kā ek par dūsre ke par se lagtā jabki dāīn aur bāīn taraf har ek kā dūsra par dīwār ke sāth lagtā thā. Wuh apne pāñwoñ par khare bare hāl kī taraf dekhte the. ¹⁴ Muqaddastarīn Kamre ke darwāze par Sulemān ne bārīk katān se bunā huā pardā lagwāyā. Wuh nīle, arghawānī aur qirmizī rang ke dhāge se sajā huā thā, aur us par karūbī farishton kī taswīreñ thīn.

Rab ke Ghar ke Darwāze par Do Satūn

¹⁵ Sulemān ne do satūn dhalwā kar Rab ke ghar ke darwāze ke sāmne khare kie. Har ek 27 fuṭ lambā thā, aur har ek par ek bālāī hissā rakhā gayā jis kī ūnchāī sārhe 7 fuṭ thī. ¹⁶ In bālāī hisson ko zanjīron se sajāyā gayā jin se sau anār laṭke hue the. ¹⁷ Donoñ satūnon ko Sulemān ne Rab ke ghar ke darwāze ke dāīn aur bāīn taraf kharā kiyā. Dahne hāth ke satūn kā nām us ne ‘Yakīn’ aur bāēñ hāth ke satūn kā nām ‘Boaz’ rakhā.

4

Qurbāngāh aur Samundar Nāmī Hauz

¹ Sulemān ne pital kī ek qurbāngāh bhī banwāī jis kī lambāī 30 fuṭ, chaurāī 30 fuṭ aur ūnchāī 15 fuṭ thī.

² Is ke bād us ne pītal kā baṛā gol hauz ḍhalwāyā jis kā nām ‘Samundar’ rakhā gayā. Us kī ūnchāī sārhe 7 fuṭ, us kā muñh 15 fuṭ chaurā aur us kā gherā taqṛīban 45 fuṭ thā. ³ Hauz ke kināre ke nīche bailoñ kī do qatāreñ thīñ. Fī fuṭ taqṛīban 6 bail the. Bail aur hauz mil kar ḍhāle gae the. ⁴ Hauz ko bailoñ ke 12 mujassamoñ par rakhā gayā. Tīn bailoñ kā ruḳh shimāl kī taraf, tīn kā ruḳh maḡhrib kī taraf, tīn kā ruḳh junūb kī taraf aur tīn kā ruḳh mashriq kī taraf thā. Un ke pichhle hisse hauz kī taraf the, aur hauz un ke kandhoñ par parā thā. ⁵ Hauz kā kinārā pyāle balki sosan ke phūl kī tarah bāhar kī taraf muṛā huā thā. Us kī dīwār taqṛīban tīn inch moṭī thī, aur hauz meñ pānī ke taqṛīban 66,000 liṭar samā jāte the.

⁶ Sulemān ne 10 bāsan ḍhalwāe. Pāñch ko Rab ke ghar ke dāeñ hāth aur pāñch ko us ke bāeñ hāth kharā kiyā gayā. In bāsanoñ meñ gosht ke wuh ṭukṛe dhoe jāte jinheñ bhasm hone wālī qurbānī ke taur par jalānā thā. Lekin ‘Samundar’ nāmī hauz imāmoñ ke istemāl ke lie thā. Us meñ wuh nahāte the.

Sone ke Shamādān aur Mezeñ

⁷ Sulemān ne sone ke 10 shamādān muqarrarā tafsīlāt ke mutābiq banwā kar Rab ke ghar meñ rakh die, pāñch ko dāīñ taraf aur pāñch ko bāīñ taraf. ⁸ Das mezeñ bhī banā kar Rab ke ghar meñ rakhī gaīñ, pāñch ko dāīñ taraf aur pāñch ko bāīñ taraf. In chīzoñ ke alāwā Sulemān ne chhīrkāw ke sone ke 100 kaṭore banwāe.

Sahan

9 Phir Sulemān ne wuh andarūnī sahan banwāyā jis meñ sirf imāmoñ ko dākhl hone kī ijāzat thī. Us ne baṛā sahan bhī us ke darwāzoñ samet banwāyā. Darwāzoñ ke kiwāroñ par pītal chaṛhāyā gayā. 10 ‘Samundar’ nāmī hauz ko sahan ke junūb-mashriq meñ rakhā gayā.

Us Sāmān kī Fahrist Jo Hīrām ne Taiyār Kiyā

11 Hīrām ne bāsan, belche aur chhirkāw ke kaṭore bhī banāe. Yoñ us ne Allāh ke ghar meñ wuh sārā kām mukammal kiyā jis ke lie Sulemān Bādshāh ne use bulāyā thā. Us ne zail kī chīzeñ banāñ:

12 do satūn,

satūnoñ par lage pyālānumā bālāī hisse,

bālāī hissoñ par lagī zanjīroñ kā ḍizāyn,

13 zanjīroñ ke ūpar lage anār (fī bālāī hissā 200 adad),

14 hathgāriyāñ,

in par ke pānī ke bāsan,

15 hauz banām Samundar,

ise uṭhāne wāle bail ke 12 mujassame,

16 bālṭiyāñ, belche, gosht ke kāñṭe.

Tamām sāmān jo Hīrām-abī ne Sulemān ke hukm par Rab ke ghar ke lie banāyā pītal se ḍhāl kar pālīsh kiyā gayā thā. 17 Bādshāh ne use Wādī-e-Yardan meñ Sukkāt aur Zartān ke darmiyān ḍhalwāyā. Wahāñ ek faunḍarī thī jahāñ Hīrām ne gāre se sāñche banā kar har chīz ḍhāl dī. 18 Is sāmān ke lie Sulemān Bādshāh ne itnā zyādā pītal istemāl kiyā ki us kā kul wazn mālūm na ho sakā.

Rab ke Ghar ke Andar Sone kā Sāmān

19 Allāh ke ghar ke andar ke lie Sulemān ne darj-e-zail sāmān banwāyā:

sone kī qurbāngāh,

sone kī wuh mezeñ jin par Rab ke lie maḵsūs roṭiyāñ paṛī rahtī thīñ,

20 ḵhālis sone ke wuh shamādān aur charāgh jin ko qawāyd ke mutābiq Muqaddastarīn Kamre ke sāmne jalnā thā,

21 ḵhālis sone ke wuh phūl jin se shamādān ārāstā the,

ḵhālis sone ke charāgh aur battī ko bujhāne ke auzār,

22 charāgh ko katarne ke ḵhālis sone ke auzār, chhīrkāw ke ḵhālis sone ke kaṭore aur pyāle,

jalte hue koele ke lie ḵhālis sone ke bartan,

Muqaddastarīn Kamre aur baṛe hāl ke darwāze.

5

1 Rab ke ghar kī takmīl par Sulemān ne wuh sonā-chāndī aur bāqī tamām qīmtī chīzeñ Rab ke ghar ke ḵhazānoñ meñ rakhwā dīñ jo us ke bāp Dāūd ne Allāh ke lie maḵsūs kī thīñ.

Ahd kā Sandūq Rab ke Ghar meñ Lāyā Jātā Hai

2 Phir Sulemān ne Isrāīl ke tamām buzurgoñ aur qābiloñ aur kunboñ ke tamām sarparastoñ ko apne pās Yarūshalam meñ bulāyā, kyoñki Rab ke ahd kā sandūq ab tak Yarūshalam ke us hisse meñ thā jo ‘Dāūd kā Shahr’ yā Siyyūn kahlātā hai. Sulemān chāhtā thā ki qaum ke numāinde hāzir hoñ jab sandūq ko wahāñ se Rab ke ghar meñ pahuñchāyā jāe. 3 Chunāñche

Isrāīl ke tamām mard sāl ke sātweñ mahīne * meñ bādshāh ke pās Yarūshalam meñ jamā hue. Isī mahīne meñ Jhoñpṛiyōñ kī Īd manāī jāti thī.

⁴ Jab sab jamā hue to Lāwī Rab ke sandūq ko uṭhā kar ⁵ Rab ke ghar meñ lāe. Imāmoñ ke sāth mil kar unhoñ ne mulāqāt ke khaime ko bhī us ke tamām muqaddas sāmān samet Rab ke ghar meñ pahuñchāyā. ⁶ Wahāñ sandūq ke sāmne Sulemān Bādshāh aur bāqī tamām jamāshudā Isrāīliyoñ ne itnī bheṛ-bakriyāñ aur gāy-bail qurbān kie ki un kī tādād ginī nahīñ jā saktī thī.

⁷ Imāmoñ ne Rab ke ahd kā sandūq pichhle yāñī Muqaddastarīn Kamre meñ lā kar karūbī farishtoñ ke paroñ ke nīche rakh diyā. ⁸ Farishtoñ ke par pūre sandūq par us kī uṭhāne kī lakariyoñ samet phaile rahe. ⁹ To bhī uṭhāne kī yih lakariyāñ itnī lambī thīñ ki un ke sire sāmne wāle yāñī Muqaddas Kamre se nazar āte the. Lekin wuh bāhar se dekhe nahīñ jā sakte the. Āj tak wuh wahīñ maujūd haiñ. ¹⁰ Sandūq meñ sirf patthar kī wuh do takhtiyāñ thīñ jin ko Mūsā ne Horib yāñī Koh-e-Sīnā ke dāman meñ us meñ rakh diyā thā, us waqt jab Rab ne Misr se nikle hue Isrāīliyoñ ke sāth ahd bāndhā thā. ¹¹ Phir imām Muqaddas Kamre se nikal kar sahan meñ āe.

Jitne imām āe the un sab ne apne āp ko pāk-sāf kiyā huā thā, kḥāh us waqt un ke guroh kī Rab ke ghar meñ d̥yūṭī thī yā nahīñ. ¹² Lāwīyoñ ke tamām gulūkār bhī hāzir the. Un ke rāhnumā

* 5:3 Sitambar tā Aktūbar.

Āsaf, Haimān aur Yadūtūn apne beṭoṅ aur risht-edāroṅ samet sab bārīk katān ke libās pahne hue qurbāngāh ke mashriq meṅ khare the. Wuh jhānjh, sitār aur sarod bajā rahe the, jabki un ke sāth 120 imām turam phūnk rahe the. ¹³ Gāne wāle aur turam bajāne wāle mil kar Rab kī satāish kar rahe the. Turamoṅ, jhānjhoṅ aur bāqī sāzoṅ ke sāth unhoṅ ne buland āwāz se Rab kī tamjīd meṅ gīt gāyā, “Wuh bhalā hai, aur us kī shafqat abadī hai.”

Tab Rab kā ghar ek bādāl se bhar gayā. ¹⁴ Imām Rab ke ghar meṅ apnī k̄hidmat anjām na de sake, kyoṅki Allāh kā ghar us ke jalāl ke bādāl se māmūr ho gayā thā.

6

¹ Yih dekh kar Sulemān ne duā kī, “Rab ne farmāyā hai ki maiṅ ghane bādāl ke andhere meṅ rahūngā. ² Maiṅ ne tere lie azīm sukūnatgāh banāī hai, ek maqām jo terī abadī sukūnat ke lāyq hai.”

Rab ke Ghar kī Maḵsūsiyat par Sulemān kī Taqrīr

³ Phir bādshāh ne muḥ kar Rab ke ghar ke sāmne kharī Isrāīl kī pūrī jamāt kī taraf ruḵh kiyā. Us ne unheṅ barkat de kar kahā,

⁴ “Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tārīf ho jis ne wuh wādā pūrā kiyā hai jo us ne mere bāp Dāūd se kiyā thā. Kyoṅki us ne farmāyā, ⁵ ‘Jis din maiṅ apnī qaum ko Misr se nikāl lāyā us din se le kar āj tak maiṅ ne na kabhī farmāyā ki Isrāīlī qabīloṅ ke kisī shahr meṅ mere nām kī tazīm

meñ ghar banāyā jāe, na kisī ko merī qaum Isrāil par hukūmat karne ke lie muqarrar kiyā. ⁶ Lekin ab main ne Yarūshalam ko apne nām kī sukūnatgāh aur Dāūd ko apnī qaum Isrāil kā bādshāh banāyā hai.’

⁷ Mere bāp Dāūd kī baṛī k̄hāhish thī ki Rab Isrāil ke Ḳhudā ke nām kī tāzīm meñ ghar banāe.

⁸ Lekin Rab ne etarāz kiyā, ‘Main k̄hush hūñ ki tū mere nām kī tāzīm meñ ghar tāmīr karnā chāhtā hai, ⁹ lekin tū nahīñ balki terā beṭā hī use banāegā.’

¹⁰ Aur wāqai, Rab ne apnā wādā pūrā kiyā hai. Main Rab ke wāde ke ain mutābiq apne bāp Dāūd kī jagah Isrāil kā bādshāh ban kar taḳht par baiṭh gayā hūñ. Aur ab main ne Rab Isrāil ke Ḳhudā ke nām kī tāzīm meñ ghar bhī banāyā hai. ¹¹ Us meñ main ne wuh sandūq rakh diyā hai jis meñ sharīat kī taḳhtiyāñ paṛī haiñ, us ahd kī taḳhtiyāñ jo Rab ne Isrāiliyoñ se bāndhā thā.”

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Sulemān kī Duā

¹² Phir Sulemān ne Isrāil kī pūrī jamāt ke deḳhte deḳhte Rab kī qurbāngāh ke sāmne khare ho kar apne hāth āsmān kī taraf uṭhāe.

¹³ Us ne is mauqe ke lie pital kā ek chabūtarā banwā kar use bairūnī sahan ke bīch meñ rakhwā diyā thā. Chabūtarā sārhe 7 fuṭ lamb, sārhe 7 fuṭ chaurā aur sārhe 4 fuṭ ūñchā thā. Ab Sulemān us par charḥ kar pūrī jamāt ke deḳhte deḳhte jhuk gayā. Apne hāthoñ ko āsmān kī taraf uṭhā kar ¹⁴ us ne duā kī,

“Ai Rab Isrāil ke Ḳhudā, tujh jaisā koī Ḳhudā nahīñ hai, na āsmān aur na zamīn par. Tū apnā

wuh ahd qāym rakhtā hai jise tū ne apnī qaum ke sāth bāndhā hai aur apnī mehrbānī un sab par zāhir kartā hai jo pūre dil se terī rāh par chalte haiñ. ¹⁵ Tū ne apne khādim Dāūd se kiyā huā wādā pūrā kiyā hai. Jo bāt tū ne apne muñh se mere bāp se kī wuh tū ne apne hāth se āj hī pūrī kī hai. ¹⁶ Ai Rab Isrāīl ke Khudā, ab apnī dūsri bāt bhī pūrī kar jo tū ne apne khādim Dāūd se kī thī. Kyoñki tū ne mere bāp se wādā kiyā thā, ‘Agar terī aulād terī tarah apne chāl-chalan par dhyān de kar merī shariyat ke mutābiq mere huzūr chaltī rahe to Isrāīl par us kī hukūmat hameshā tak qāym rahegi.’ ¹⁷ Ai Rab Isrāīl ke Khudā, ab barāh-e-karm apnā yih wādā pūrā kar jo tū ne apne khādim Dāūd se kiyā hai.

¹⁸ Lekin kyā Allāh wāqai zamīn par insān ke darmiyān sukūnat karegā? Nahīn, tū to bulandtarīn āsmān meñ bhī samā nahīn saktā! To phir yih makān jo maiñ ne banāyā hai kis tarah terī sukūnatgāh ban saktā hai? ¹⁹ Ai Rab mere Khudā, to bhī apne khādim kī duā aur iltijā sun jab maiñ tere huzūr pukārte hue iltamās kartā hūñ ²⁰ ki barāh-e-karm din rāt is imārat kī nigaranī kar! Kyoñki yih wuh jagah hai jis ke bāre meñ tū ne khud farmāyā, ‘Yahān merā nām sukūnat karegā.’ Chunāñche apne khādim kī guzārish sun jo maiñ is maqām kī taraf rukh kie hue kartā hūñ. ²¹ Jab ham is maqām kī taraf rukh karke duā karen to apne khādim aur apnī qaum kī iltijāeñ sun. Āsmān par apne taḡht se hamārī sun. Aur jab sunegā to hamāre gunāhoñ ko muāf kar!

²² Agar kisī par ilzām lagāyā jāe aur use yahān

terī qurbāngāh ke sāmne lāyā jāe tāki halaf uṭhā kar wādā kare ki main beqūsūr hūn ²³ to barāh-e-karm āsmān par se sun kar apne ḳhādimoñ kā insāf kar. Qūsūrwar ko sazā de kar us ke apne sar par wuh kuchh āne de jo us se sarzad huā hai, aur beqūsūr ko be'ilzām qarār de aur us kī rāstbāzī kā badlā de.

²⁴ Ho saktā hai kisī waqt terī qaum Isrāīl terā gunāh kare aur natīje meñ dushman ke sāmne shikast khāe. Agar Isrāīlī āḳhirkār tere pās lauṭ āeñ aur tere nām kī tamjīd karke yahāñ is ghar meñ tere huzūr duā aur iltamās kareñ ²⁵ to āsmān par se un kī fariyād sun lenā. Apnī qaum Isrāīl kā gunāh muāf karke unheñ dubārā us mulk meñ wāpas lānā jo tū ne unheñ aur un ke bāpdādā ko de diyā thā.

²⁶ Ho saktā hai Isrāīlī terā itnā sangīn gunāh kareñ ki kāl parē aur baṛī der tak bārish na barse. Agar wuh āḳhirkār is ghar kī taraf ruḳh karke tere nām kī tamjīd kareñ aur terī sazā ke bāis apnā gunāh chhoṛ kar lauṭ āeñ ²⁷ to āsmān par se un kī fariyād sun lenā. Apne ḳhādimoñ aur apnī qaum Isrāīl ko muāf kar, kyonki tū hī unheñ achchhī rāh kī tālīm detā hai. Tab us mulk par dubārā bārish barsā de jo tū ne apnī qaum ko mirās meñ de diyā hai.

²⁸ Ho saktā hai Isrāīl meñ kāl par jāe, anāj kī fasal kisī bīmārī, phaphūndī, ṭiḍḍiyon yā kīron se muta'assir ho jāe, yā dushman kisī shahr kā muhāsarā kare. Jo bhī musībat yā bīmārī ho, ²⁹ agar koī Isrāīlī yā terī pūrī qaum us kā sabab jān kar apne hāthoñ ko is ghar kī taraf baṛhāe aur tujh se iltamās kare ³⁰ to āsmān par apne

taḡht se un kī fariyād sun lenā. Unheñ muāf karke har ek ko us kī tamām harkaton kā badlā de, kyonki sirf tū hī har insān ke dil ko jāntā hai. ³¹ Phir jitnī der wuh us mulk meñ zindagī guzāreñge jo tū ne hamāre bāpdādā ko diyā thā utnī der wuh terā ḡhauf mān kar terī rāhoñ par chalte raheñge.

³² Āindā padesī bhī tere azīm nām, terī baṛī qudrat aur tere zabardast kāmoñ ke sabab se āeñge aur is ghar kī taraf ruḡh karke duā kareñge. Agarche wuh terī qaum Isrāīl ke nahīn hoñge ³³ to bhī āsmān par se un kī fariyād sun lenā. Jo bhī darḡhāst wuh pesh kareñ wuh pūri karnā tāki duniyā kī tamām aqwām terā nām jān kar terī qaum Isrāīl kī tarah hī terā ḡhauf māneñ aur jān leñ ki jo imārat maiñ ne tāmīr kī hai us par tere hī nām kā ṡhappā lagā hai.

³⁴ Ho saktā hai terī qaum ke mard terī hidāyat ke mutābiq apne dushman se laṛne ke lie nikleñ. Agar wuh tere chune hue shahr aur us imārat kī taraf ruḡh karke duā kareñ jo maiñ ne tere nām ke lie tāmīr kī hai ³⁵ to āsmān par se un kī duā aur iltamās sun kar un ke haq meñ insāf qāym rakhnā.

³⁶ Ho saktā hai wuh terā gunāh kareñ, aisi harkateñ to ham sab se sarzad hotī rahtī haiñ, aur natīje meñ tū nārāz ho kar unheñ dushman ke hawāle kar de jo unheñ qaid karke kisī dūr-darāz yā qarībī mulk meñ le jāe. ³⁷ Shāyad wuh jilāwatanī meñ taubā karke dubārā terī taraf rujū kareñ aur tujh se iltamās kareñ, ‘Ham ne gunāh kiyā hai, ham se ḡhaltī huī hai, ham ne bedīn harkateñ kī haiñ.’

³⁸ Agar wuh aisā karke apnī qaid ke mulk meñ apne pūre dil-o-jān se dubārā terī taraf rujū karen aur terī taraf se bāpdādā ko die gae mulk, tere chune hue shahr aur us imārat kī taraf ruḳh karke duā karen jo main ne tere nām ke lie tāmīr kī hai ³⁹ to āsmān par apne taḳht se un kī duā aur iltamās sun lenā. Un ke haq meñ insāf qāym karnā, aur apnī qaum ke gunāhoñ ko muāf kar denā. ⁴⁰ Ai mere Ḳhudā, terī ānkheñ aur tere kān un duāoñ ke lie khule raheñ jo is jagah par kī jāti haiñ.

⁴¹ Ai Rab Ḳhudā, uṭh kar apnī ārāmgāh ke pās ā, tū aur ahd kā sandūq jo terī qudrat kā izhār hai. Ai Rab Ḳhudā, tere imām najāt se mulabbas ho jāeñ, aur tere imāndār terī bhalāi kī ḳhushī manāeñ. ⁴² Ai Rab Ḳhudā, apne masah kie hue ḳhādīm ko radd na kar balki us shafqat ko yād kar jo tū ne apne ḳhādīm Dāūd par kī hai.”

7

Rab ke Ghar kī Maḳhsūsiyat par Jashn

¹ Sulemān kī is duā ke iḳhtitām par āg ne āsmān par se nāzil ho kar bhasm hone wālī aur zabah kī qurbāniyoñ ko bhasm kar diyā. Sāth sāth Rab kā ghar us ke jalāl se yoñ māmūr huā ² ki imām us meñ dāḳhil na ho sake. ³ Jab Isrāīliyoñ ne dekhā ki āsmān par se āg nāzil hui hai aur ghar Rab ke jalāl se māmūr ho gayā hai to wuh muñh ke bal jhuk kar Rab kī hamd-o-sanā karke gīt gāne lage, “Wuh bhalā hai, aur us kī shafqat abadī hai.”

4-5 Phir bādshāh aur tamām qaum ne Rab ke huzūr qurbāniyān pesh karke Allāh ke ghar ko maḥsūs kiyā. Is silsile meñ Sulemān ne 22,000 gāy-bailoñ aur 1,20,000 bheṛ-bakriyoñ ko qurbān kiyā. ⁶ Imām aur Lāwī apnī apnī zimmedāriyoñ ke mutābiq khare the. Lāwī un sāzoñ ko bajā rahe the jo Dāūd ne Rab kī satāish karne ke lie banwāe the. Sāth sāth wuh hamd kā wuh gīt gā rahe the jo unhoñ ne Dāūd se sikhā thā, “Us kī shafqat abadī hai.” Lāwīyoñ ke muqābil imām turam bajā rahe the jabki bāqī tamām log khare the. ⁷ Sulemān ne sahan kā darmiyānī hissā qurbāniyān chaṛhāne ke lie maḥsūs kiyā. Wajah yih thī ki pītal kī qurbāngāh itnī qurbāniyān pesh karne ke lie chhoṭī thī, kyonki bhasm hone wālī qurbāniyoñ aur ḡhallā kī nazonñ kī tādād bahut zyādā thī. Is ke alāwā salāmatī kī beshumār qurbāniyoñ kī charbī ko bhī jalānā thā.

8-9 Īd 14 dinoñ tak manāī gaī. Pahle hafte meñ Sulemān aur tamām Isrāīl ne qurbāngāh kī maḥsūsiyat manāī aur dūsre hafte meñ Jhoñpṛiyoñ kī Īd. Is Īd meñ bahut zyādā log sharīk hue. Wuh dūr-darāz ilāqoñ se Yarūshalam āe the, shimāl meñ Labo-hamāt se le kar junūb meñ us wādī tak jo Mīsr kī sarhad thī. Āḡhirī din pūrī jamāt ne ikhtitāmī jashn manāyā. ¹⁰ Yih sātweñ māh ke 23weñ din wuqūpazīr huā. Is ke bād Sulemān ne Isrāīliyoñ ko ruḡhsat kiyā. Sab shādmān aur dil se ḡhush the ki Rab ne Dāūd, Sulemān aur apnī qaum Isrāīl par itnī mehrbānī kī hai.

Rab Sulemān se Hamkalām Hotā Hai

¹¹ Chunānche Sulemān ne Rab ke ghar aur shāhī mahal ko takmīl tak pahuñchāyā. Jo kuchh bhī us ne ṭhān liyā thā wuh pūrā huā.

¹² Ek rāt Rab us par zāhir huā aur kahā,

“Maiñ ne terī duā ko sun kar tay kar liyā hai ki yih ghar wuhī jagah ho jahāñ tum mujhe qurbāniyāñ pesh kar sako. ¹³ Jab kabhī maiñ bārish kā silsilā rokūñ, yā fasleñ kharāb karne ke lie ṭiḍḍiyāñ bhejūñ yā apnī qaum meñ wabā phailne dūñ ¹⁴ to agar merī qaum jo mere nām se kahlātī hai apne āp ko past kare aur duā karke mere chehre kī tālib ho aur apnī sharīr rāhoñ se bāz āe to phir maiñ āsmāñ par se us kī sun kar us ke gunāhoñ ko muāf kar dūngā aur mulk ko bahāl karūngā. ¹⁵ Ab se jab bhī yahāñ duā māngī jāe to merī āñkheñ khulī raheñgī aur mere kāñ us par dhyāñ deñge. ¹⁶ Kyonki maiñ ne is ghar ko chun kar maḥsūs-o-muqaddas kar rakhā hai tāki merā nām hameshā tak yahāñ qāym rahe. Merī āñkheñ aur dil hameshā is meñ hāzir raheñge. ¹⁷ Jahāñ tak terā tālluq hai, apne bāp Dāūd kī tarah mere huzūr chaltā rah. Kyonki agar tū mere tamām ahkām aur hidāyāt kī pairawī kartā rahe ¹⁸ to maiñ terī Isrāīl par hukūmat qāym rakhūngā. Phir merā wuh wādā qāym rahegā jo maiñ ne tere bāp Dāūd se ahd bāndh kar kiyā thā ki Isrāīl par terī aulād kī hukūmat hameshā tak qāym rahegī.

¹⁹ Lekin khabardār! Agar tū mujh se dūr ho kar mere die gae ahkām aur hidāyāt ko tark kare balki dīgar mābūdoñ kī taraf rujū karke un kī kḥidmat aur parastish kare ²⁰ to maiñ Isrāīl

ko jaṛ se ukhāṛ kar us mulk se nikāl dūngā jo main ne un ko de diyā hai. Na sirf yih balki main is ghar ko bhī radd kar dūngā jo main ne apne nām ke lie maḥsūs-o-muqaddas kar liyā hai. Us waqt main Isrāīl ko tamām aqwām meñ mazāq aur lān-tān kā nishānā banā dūngā. ²¹ Is shāndār ghar kī burī hālat dekh kar yahān se guzarne wāle tamām logoñ ke roñgṭe khare ho jāenge, aur wuh pūchheñge, ‘Rab ne is mulk aur is ghar se aisā sulūk kyoñ kiyā?’ ²² Tab log jawāb denge, ‘Is lie ki go Rab un ke bāpdādā kā Khudā unheñ Misr se nikāl kar yahān lāyā to bhī yih log use tark karke dīgar mābūdoñ se chimaṭ gae haiñ. Chūñki wuh un kī parastish aur k̄hidmat karne se bāz na āe is lie us ne unheñ is sārī musībat meñ ḍāl diyā hai.’”

8

Sulemān kī Muḥtalif Muhimmāt

¹ Rab ke ghar aur shāhī mahal ko tāmīr karne meñ 20 sāl lag gae the. ² Is ke bād Sulemān ne wuh ābādiyāñ nae sire se tāmīr kīñ jo Hīrām ne use de dī thīñ. In meñ us ne Isrāīliyoñ ko basā diyā.

³ Ek faujī muhimm ke daurān us ne Hamāt-zobāh par hamlā karke us par qabzā kar liyā.

⁴ Is ke alāwā us ne Hamāt ke ilāqe meñ godām ke shahr banāe. Registān ke shahr Tadmūr meñ us ne bahut-sā tāmīrī kām karāyā ⁵⁻⁶ aur isī tarah Bālāī aur Nashebī Bait-haurūn aur Bālāt meñ bhī. In shahroñ ke lie us ne fasīl aur kunde wāle darwāze banwāe. Sulemān ne apne godāmoñ ke

lie aur apne rathoñ aur ghoṛoñ ko rakhne ke lie bhī shahr banwāe.

Jo kuchh bhī wuh Yarūshalam, Lubnān yā apnī saltanat kī kisī aur jagah banwānā chāhtā thā wuh us ne banwāyā. ⁷⁻⁸ Jin ādmiyoñ kī Sulemān ne begār par bhartī kī wuh Isrāīlī nahīn the balki Hittī, Amorī, Farizzī, Hiwwī aur Yabūsi yānī Kanān ke pahle bāshindoñ kī wuh aulād the jo bāqī rah gae the. Mulk par qabzā karte waqt Isrāīlī in qaumoñ ko pūre taur par miṭā na sake, aur āj tak in kī aulād ko Isrāīl ke lie begār meñ kām karnā partā hai. ⁹ Lekin Sulemān ne Isrāīliyoñ ko aise kām karne par majbūr na kiyā balki wuh us ke faujī aur rathoñ ke faujiyoñ ke afsar ban gae. Aur unheñ rathoñ aur ghoṛoñ par muqarrar kiyā gayā. ¹⁰ Sulemān ke tāmīrī kām par bhī 250 Isrāīlī muqarrar the jo ziloñ par muqarrar afsaroñ ke tābe the. Yih log tāmīrī kām karne wāloñ kī nigarānī karte the.

¹¹ Firaun kī beṭī Yarūshalam ke purāne hisse banām ‘Dāūd kā Shahr’ se us mahal meñ muntaqil huī jo Sulemān ne us ke lie tāmīr kiyā thā, kyonki Sulemān ne kahā, “Lāzim hai ki merī ahliyā Isrāīl ke bādshāh Dāūd ke mahal meñ na rahe. Chūñki Rab kā sandūq yahān se guzarā hai, is lie yih jagah muqaddas hai.”

Rab ke Ghar meñ K̄hidmat kī Tartīb

¹² Us waqt se Sulemān Rab ko Rab ke ghar ke baṛe hāl ke sāmne kī qurbāngāh par bhasm hone wālī qurbāniyāñ pesh kartā thā. ¹³ Jo kuchh bhī Mūsā ne rozānā kī qurbāniyoñ ke mutālliḡ farmāyā thā us ke mutābiḡ bādshāh qurbāniyāñ chaṛhātā thā. In

meñ wuh qurbāniyān bhī shāmīl thīn jo Sabat ke din, Nae Chānd kī Īd par aur sāl kī tīn baṛī īdoñ par yānī Fasah kī Īd, Haftoñ kī Īd aur Jhoñpṛiyoñ kī Īd par pesh kī jātī thīn. ¹⁴ Sulemān ne imāmoñ ke muḳhtalif gurohoñ ko wuh zimmedāriyān sauñpīñ jo us ke bāp Dāūd ne muḳarrar kī thīn. Lāwīyoñ kī zimmedāriyān bhī muḳarrar kī gaīn. Un kī ek zimmedārī Rab kī hamd-o-sanā karne meñ parastāroñ kī rāhnumāī karnī thī. Nīz, unheñ rozānā kī zarūriyāt ke mutābiq imāmoñ kī madad karnī thī. Rab ke ghar ke darwāzoñ kī pahrādārī bhī Lāwīyoñ kī ek ḳhidmat thī. Har darwāze par ek alag guroh kī ḍyūṭī lagāī gaī. Yih bhī mard-e-Ḳhudā Dāūd kī hidāyāt ke mutābiq huā. ¹⁵ Jo bhī hukm Dāūd ne imāmoñ, Lāwīyoñ aur ḳhazānoñ ke mutālliḳ diyā thā wuh unhoñ ne pūrā kiyā.

¹⁶ Yoñ Sulemān ke tamām mansūbe Rab ke ghar kī buniyād rakhne se le kar us kī takmīl tak pūre hue.

¹⁷ Bād meñ Sulemān Asyūn-jābar aur Ailāt gayā. Yih shahr Adom ke sāhil par wāqe the.

¹⁸ Wahān Hīrām Bādshāh ne apne jahāz aur tajrabākār mallāh bheje tāki wuh Sulemān ke ādmiyoñ ke sāth mil kar jahāzoñ ko chalāeñ. Unhoñ ne Ofīr tak safr kiyā aur wahān se Sulemān ke lie taqṛīban 15,000 kilogrām sonā le kar āe.

9

Sabā kī Malikā Sulemān se Miltī Hai

¹ Sulemān kī shohrat Sabā kī malikā tak pahunch gaī. Jab us ne us ke bāre meñ sunā

to wuh Sulemān se milne ke lie rawānā huī tāki use mushkil paheliyān pesh karke us kī dānishmandī jānch le. Wuh nihāyat baṛe qāfile ke sāth Yarūshalam pahuñchī jis ke ūñṭ balsān, kasrat ke sone aur qīmtī jawāhar se lade hue the.

Malikā kī Sulemān se mulāqāt huī to us ne us se wuh tamām mushkil sawālāt pūchhe jo us ke zahan meñ the. ² Sulemān us ke har sawāl kā jawāb de sakā. Koī bhī bāt itnī pechidā nahīn thī ki wuh us kā matlab malikā ko batā na saktā. ³ Sabā kī malikā Sulemān kī hikmat aur us ke nae mahal se bahut muta'assir huī. ⁴ Us ne bādshāh kī mezoñ par ke muḁhtalif khāne dekhe aur yih ki us ke afsar kis tartīb se us par biṭhāe jāte the. Us ne bairoñ kī ḁhidmat, un kī shāndār wardiyon aur sāqiyon kī shāndār wardiyon par bhī ḁhaur kiyā. Jab us ne in bātoñ ke alāwā bhasm hone wālī wuh qurbāniyān bhī dekhīn jo Sulemān Rab ke ghar meñ chaṛhātā thā to malikā hakkā-bakkā rah gaī.

⁵ Wuh bol uṭhī, “Wāqaī, jo kuchh main ne apne mulk meñ āp ke shāhkāron aur hikmat ke bāre meñ sunā thā wuh durust hai. ⁶ Jab tak main ne ḁhud ā kar yih sab kuchh apnī āñkhoñ se na dekhā mujhe yaqīn nahīn ātā thā. Lekin haqīqat meñ mujhe āp kī zabardast hikmat ke bāre meñ ādhā bhī nahīn batāyā gayā thā. Wuh un riportoñ se kahīn zyādā hai jo mujh tak pahuñchī thīn. ⁷ Āp ke log kitne mubāarak haiñ! Āp ke afsar kitne mubāarak haiñ jo musalsal āp ke sāmne khare rahte aur āp kī dānish bhari bāteñ sunte haiñ! ⁸ Rab āp ke ḁhudā kī tamjīd ho jis ne āp ko pasand karke apne taḁht par biṭhāyā

tāki Rab apne Ḳhudā kī ḳhātir hukūmat karen. Āp kā Ḳhudā Isrāīl se muḥabbat rakhtā hai, aur wuh use abad tak qāym rakhnā chāhtā hai, isī lie us ne āp ko un kā bādshāh banā diyā hai tāki insāf aur rāstbāzī qāym rakheñ.”

⁹ Phir malikā ne Sulemān ko taqriban 4,000 kilogrām sonā, bahut zyādā balsān aur jawāhar de die. Pahle kabhī bhī utnā balsān Isrāīl meñ nahīn lāyā gayā thā jitnā us waqt Sabā kī malikā lāī.

¹⁰ Hīrām aur Sulemān ke ādmī Ofīr se na sirf sonā lāe balki unhoñ ne qīmtī lakaṛī aur jawāhar bhī Isrāīl tak pahuñchāe. ¹¹ Jitnī qīmtī lakaṛī un dinoñ meñ Yaḥūdāh meñ darāmad huī utnī pahle kabhī wahāñ lāī nahīn gāī thī. Is lakaṛī se bādshāh ne Rab ke ghar aur apne mahal ke lie sirḥiyāñ banwāīñ. Yih mausiḡaroñ ke sarod aur sitār banāne ke lie bhī istemāl huī.

¹² Sulemān Bādshāh ne apnī taraf se Sabā kī malikā ko bahut-se tohfe die. Yih un chīzoñ se zyādā the jo malikā apne mulk se us ke pās lāī thī. Jo bhī malikā chāhtī thī yā us ne māngā wuh use diyā gayā. Phir wuh apne naukar-chākaron aur afsaron ke hamrāh apne watan wāpas chali gāī.

Sulemān kī Daulat aur Shohrat

¹³ Jo sonā Sulemān ko sālānā miltā thā us kā wazn taqriban 23,000 kilogrām thā. ¹⁴ Is meñ wuh ṭaiks shāmil nahīn the jo use saudāgaron, tājiron, Arab bādshāhoñ aur zilon ke afsaron se milte the. Yih use sonā aur chāndī dete the.

¹⁵⁻¹⁶ Sulemān Bādshāh ne 200 baṛī aur 300 chhoṭī ḍhāleñ banwāīñ. Un par sonā mandhā gayā. Har baṛī ḍhāl ke lie taqriban 7 kilogrām

sonā istemāl huā aur har chhoṭī ḍhāl ke lie sārhe 3 kilogrām. Sulemān ne unheñ ‘Lubnān kā Jangal’ nāmī mahal meñ mahfūz rakhā.

¹⁷ In ke alāwā bādshāh ne hāthidānt se ārāstā ek barā taḡht banwāyā jis par ḡhālis sonā chaṛhāyā gayā. ¹⁸⁻¹⁹ Us ke har bāzū ke sāth sherbabar kā mujassamā thā. Taḡht kuchh ūnchā thā, aur bādshāh chhih pāe wālī sirhī par chaṛh kar us par baiṡhtā thā. Dāin aur bāin taraf har pāe par sherbabar kā mujassamā thā. Pānwoñ ke lie sone kī chaukī banāi gāi thī. Is qism kā taḡht kisī aur saltanat meñ nahīn pāyā jātā thā.

²⁰ Sulemān ke tamām pyāle sone ke the, balki ‘Lubnān kā Jangal’ nāmī mahal meñ tamām bartan ḡhālis sone ke the. Koī bhī chīz chāndī kī nahīn thī, kyōnki Sulemān ke zamāne meñ chāndī kī koī qadar nahīn thī. ²¹ Bādshāh ke apne bahri jahāz the jo Hīrām ke bandoñ ke sāth mil kar muḡhtalif jaghoñ par jāte the. Har tīn sāl ke bād wuh sone-chāndī, hāthidānt, bandaron aur moroñ se lade hue wāpas āte the.

²² Sulemān kī daulat aur hikmat duniyā ke tamām bādshāhoñ se kahīn zyādā thī. ²³ Duniyā ke tamām bādshāh us se milne kī koshish karte rahe tāki wuh hikmat sun leñ jo Allāh ne us ke dil meñ ḍāl dī thī. ²⁴ Sāl basāl jo bhī Sulemān ke darbār meñ ātā wuh koī na koī tohfā lātā. Yoñ use sone-chāndī ke bartan, qīmtī libās, hathiyār, balsān, ghoṛe aur ḡhachchar milte rahe.

²⁵ Ghoṛoñ aur rathoñ ko rakhne ke lie Sulemān ke 4,000 thān the. Us ke 12,000 ghoṛe the. Kuchh us ne rathoñ ke lie maḡhsūs kie gae

shahron meñ aur kuchh Yarūshalam meñ apne pās rakhe. ²⁶ Sulemān un tamām bādshāhon kā hukmrān thā jo Dariyā-e-Furāt se le kar Filistiyon ke mulk kī Misrī sarhad tak hukūmat karte the. ²⁷ Bādshāh kī sargarmiyon ke bāis chāndī patthar jaisī ām ho gaī aur deodār kī qīmtī lakaṛī maḡhrib ke nashebī pahārī ilāqe kī anjīr-tūt kī sastī lakaṛī jaisī ām ho gaī. ²⁸ Bādshāh ke ghoṛe Misr aur dīgar kaī mulkon se darāmad hote the.

Sulemān kī Maut

²⁹ Sulemān kī zindagī ke bāre meñ mazīd bāteñ shurū se le kar ākhir tak ‘Nātan Nabī kī Tārīkh,’ Sailā ke rahne wāle nabī Aqhiyāh kī kitāb ‘Aqhiyāh kī Nabuwwat’ aur Yarubiyām bin Nabāt se mutālliq kitāb ‘Iddū Ġhaibbīn kī Royāen’ meñ darj haiñ.

³⁰ Sulemān 40 sāl ke daurān pūre Isrāīl par hukūmat kartā rahā. Us kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā. ³¹ Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meñ dafn kiyā gayā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Phir us kā beṭā Rahubiyām taḡtnashīn huā.

10

Shimālī Qabīle Alag Ho Jāte Haiñ

¹ Rahubiyām Sikam gayā, kyonki wahān tamām Isrāīlī use bādshāh muqarrar karne ke lie jamā ho gae the. ² Yarubiyām bin Nabāt yih khabar sunte hī Misr se jahān us ne Sulemān Bādshāh se bhāg kar panāh lī thī Isrāīl wāpas āyā. ³ Isrāīliyon ne use bulāyā tāki us ke sāth

Sikam jāēñ. Jab pahuñchā to Isrāīl kī pūrī jamāt Yarubiyām ke sāth mil kar Rahubiyām se milne gaī. Unhoñ ne bādshāh se kahā, ⁴ “Jo juā āp ke bāp ne ham par dāl diyā thā use uṭhānā mushkil thā, aur jo waqt aur paise hameñ bādshāh kī k̄hidmat meñ sarf karne the wuh nāqābil-e-bardāsht the. Ab donoñ ko kam kar deñ. Phir ham k̄hushī se āp kī k̄hidmat kareñge.”

⁵ Rahubiyām ne jawāb diyā, “Mujhe tīn din kī muhlat deñ, phir dubārā mere pās aeñ.” Chunāñche log chale gae. ⁶ Phir Rahubiyām Bādshāh ne un buzurgoñ se mashwarā kiyā jo Sulemān ke jīte-jī bādshāh kī k̄hidmat karte rahe the. Us ne pūchhā, “Āp kā kyā k̄hayāl hai? Maiñ in logoñ ko kyā jawāb dūñ?” ⁷ Buzurgoñ ne jawāb diyā, “Hamārā mashwarā hai ki is waqt un se mehrbānī se pesh ā kar un se achchhā sulūk kareñ aur narm jawāb deñ. Agar āp aisā kareñ to wuh hameshā āp ke wafādār k̄hādīm bane raheñge.”

⁸ Lekin Rahubiyām ne buzurgoñ kā mashwarā radd karke us kī k̄hidmat meñ hāzir un jawānoñ se mashwarā kiyā jo us ke sāth parwān chaṛhe the. ⁹ Us ne pūchhā, “Maiñ is qaum ko kyā jawāb dūñ? Yih taqāzā kar rahe haiñ ki maiñ wuh juā halkā kar dūñ jo mere bāp ne un par dāl diyā.” ¹⁰ Jo jawān us ke sāth parwān chaṛhe the unhoñ ne kahā, “Achchhā, yih log taqāzā kar rahe haiñ ki āp ke bāp kā juā halkā kiyā jāe? Unheñ batā denā, ‘Merī chhoṭī unglī mere bāp kī kamr se zyādā moṭī hai!’ ¹¹ Beshak jo juā us ne āp par dāl diyā use uṭhānā mushkil thā, lekin merā juā aur bhī bhārī hogā. Jahāñ mere bāp ne āp ko koṛe

lagāe wahān main āp kī bichchhuon se tādīb karūnga!”

¹² Tīn din ke bād jab Yarubiyām tamām Is-rāīliyon ke sāth Rahubiyām kā faislā sunane ke lie wāpas āyā ¹³ to bādshāh ne unheñ saḡht jawāb diyā. Buzurgon kā mashwarā radd karke ¹⁴ us ne unheñ jawānon kā jawāb diyā, “Beshak jo juā mere bāp ne āp par ḡāl diyā use uṡhānā mushkil thā, lekin merā juā aur bhī bhārī hogā. Jahān mere bāp ne āp ko koṛe lagāe wahān main āp kī bichchhuon se tādīb karūnga!” ¹⁵ Yoñ Rab kī marzī pūrī huī ki Rahubiyām logon kī bāt nahīn mānegā. Kyoñki ab Rab kī wuh peshgoī pūrī huī jo Sailā ke nabī Aḡhiyāh ne Yarubiyām bin Nabāt ko batāī thī.

¹⁶ Jab Isrāīliyon ne dekhā ki bādshāh hamārī bāt sunane ke lie taiyār nahīn hai to unhon ne us se kahā, “Na hameñ Dāūd se mīrās meñ kuchh milegā, na Yassī ke beṡe se kuchh milne kī ummīd hai. Ai Isrāīl, sab apne apne ghar wāpas chalen! Ai Dāūd, ab apnā ghar ḡhud sanbhāl lo!” Yih kah kar wuh sab chale gae.

¹⁷ Sirf Yahūdāh ke ḡabile ke shahron meñ rahne wāle Isrāīlī Rahubiyām ke taht rahe. ¹⁸ Phir Rahubiyām Bādshāh ne begāriyon par muḡarrar afsar Adūnīrām ko shimālī ḡabilon ke pās bhej diyā, lekin use dekh kar logon ne use sangsār kiyā. Tab Rahubiyām jaldī se apne rath par sawār huā aur bhāḡ kar Yarūshalām pahunch gayā.

¹⁹ Yoñ Isrāīl ke shimālī ḡabile Dāūd ke shāhī gharāne se alag ho gae aur āj tak us kī hukūmat nahīn mānte.

11

Rahubiyām ko Isrāīl se Laṛne kī Ijāzat Nahīn Miltī

¹ Jab Rahubiyām Yarūshalam pahuñchā to us ne Yahūdāh aur Binyamīn ke qabiloñ ke chīdā chīdā faujiyoñ ko Isrāīl se jang karne ke lie bulāyā. 1,80,000 mard jamā hue tāki Rahubiyām ke lie Isrāīl par dubārā qābū pāeñ.

² Lekin ain us waqt mard-e-Khudā Samāyāh ko Rab kī taraf se paighām milā, ³ “Yahūdāh ke bādshāh Rahubiyām bin Sulemān aur Yahūdāh aur Binyamīn ke tamām afrād ko ittalā de, ⁴ ‘Rab farmātā hai ki apne bhāiyoñ se jang mat karnā. Har ek apne apne ghar wāpas chalā jāe, kyonki jo kuchh huā hai wuh mere hukm par huā hai.’ ”

Tab wuh Rab kī sun kar Yarubiyām se laṛne se bāz āe.

Rahubiyām kī Qilābandī

⁵ Rahubiyām kā dārul-hukūmat Yarūshalam rahā. Yahūdāh meñ us ne zail ke shahroñ kī qilābandī kī: ⁶ Bait-laham, Aitām, Taqua, ⁷ Bait-sūr, Sokā, Adullām, ⁸ Jāt, Maresā, Zīf, ⁹ Adūrāim, Lakīs, Azīqā, ¹⁰ Sur'ā, Aiyālon aur Habrūn. Yahūdāh aur Binyamīn ke in qilāband shahroñ ko ¹¹ mazbūt karke Rahubiyām ne har shahr par afsar muqarrar kie. Un meñ us ne k̄hurāk, zaitūn ke tel aur mai kā zak̄hīrā kar liyā ¹² aur sāth sāth un meñ dhāleñ aur neze bhī rakhe. Is tarah us ne unheñ bahut mazbūt banā kar Yahūdāh aur Binyamīn par apnī hukūmat mahfūz kar lī.

Imām aur Lāwī Yahūdāh meñ Muntaqil Ho Jāte Haiñ

¹³ Go imām aur Lāwī tamām Isrāīl meñ bikhre rahte the to bhī unhoñ ne Rahubiyām kā sāth diyā. ¹⁴ Apnī charāgāhoñ aur milkiyat ko chhoṛ kar wuh Yahūdāh aur Yarūshalam meñ ābād hue, kyonki Yarubiyām aur us ke beṭoñ ne unheñ imām kī haisiyat se Rab kī k̄hidmat karne se rok diyā thā. ¹⁵ Un kī jagah us ne apne zātī imām muqarrar kie jo ūñchī jaghoñ par ke mandiron ko sanbhālte hue bakre ke dewatāoñ aur bachhṛe ke butoñ kī k̄hidmat karte the. ¹⁶ Lāwiyon kī tarah tamām qabīloñ ke bahut-se aise log Yahūdāh meñ muntaqil hue jo pūre dil se Rab Isrāīl ke K̄hudā ke tālib rahe the. Wuh Yarūshalam āe tāki Rab apne bāpdādā ke K̄hudā ko qurbāniyāñ pesh kar sakeñ. ¹⁷ Yahūdāh kī saltanat ne aise logoñ se taqwiyat pāī. Wuh Rahubiyām bin Sulemān ke lie tīn sāl tak mazbūtī kā sabab the, kyonki tīn sāl tak Yahūdāh Dāūd aur Sulemān ke achche namūne par chaltā rahā.

Rahubiyām kā K̄hāndān

¹⁸ Rahubiyām kī shādī Mahalat se huī jo Yarīmot aur Abīk̄hail kī beṭī thī. Yarīmot Dāūd kā beṭā aur Abīk̄hail Iliyāb bin Yassī kī beṭī thī. ¹⁹ Mahalat ke tīn beṭe Yaūs, Samariyāh aur Zaham paidā hue. ²⁰ Bād meñ Rahubiyām kī Mākā bint Abīsalūm se shādī huī. Is rishte se chār beṭe Abiyāh, Attī, Zizā aur Salūmīt paidā hue. ²¹ Rahubiyām kī 18 bīwiyāñ aur 60 dāshtāeñ thīñ. In ke kul 28 beṭe aur 60 beṭiyāñ paidā huīñ. Lekin Mākā bint Abīsalūm Rahubiyām ko sab

se zyādā pyārī thī. ²² Us ne Mākā ke pahlauṭhe Abiyāh ko us ke bhāiyōn kā sarbarāh banā diyā aur muqarrar kiyā ki yih beṭā mere bād bādshāh banegā. ²³ Rahubiyām ne apne beṭōn se baṛī samajhdārī ke sāth sulūk kiyā, kyonki us ne unheñ alag alag karke Yahūdāh aur Binyamīn ke pūre qabāyli ilāqe aur tamām qilāband shahron meñ basā diyā. Sāth sāth wuh unheñ kasrat kī ḡhurāk aur biwiyān muhaiyā kartā rahā.

12

Misr kī Yahūdāh par Fatah

¹ Jab Rahubiyām kī saltanat zor pakaṛ kar mazbūt ho gāi to us ne tamām Isrāīl samet Rab kī shariyat ko tark kar diyā. ² Un kī Rab se bewafāi kā natījā yih niklā ki Rahubiyām kī hukūmat ke pānchweñ sāl meñ Misr ke bādshāh Sīsaq ne Yarūshalam par hamlā kiyā. ³ Us kī fauj bahut baṛī thī. 1,200 rathōn ke alāwā 60,000 ghurṣawār aur Libiyā, Sukkiyōn ke mulk aur Ethopiya ke beshumār piyādā sipāhī the. ⁴ Yake bād digare Yahūdāh ke qilāband shahron par qabzā karte karte Misrī bādshāh Yarūshalam tak pahuñch gayā.

⁵ Tab Samāyāh nabī Rahubiyām aur Yahūdāh ke un buzurgoñ ke pās āyā jinhoñ ne Sīsaq ke āge āge bhāg kar Yarūshalam meñ panāh lī thī. Us ne un se kahā, “Rab farmātā hai, ‘Tum ne mujhe tark kar diyā hai, is lie ab main tumheñ tark karke Sīsaq ke hawāle kar dūngā.’” ⁶ Yih paighām sun kar Rahubiyām aur Yahūdāh ke buzurgoñ ne baṛī inkisārī ke sāth taslīm kiyā

ki Rab hī ādil hai. ⁷ Un kī yih ājizī dekh kar Rab ne Samāyāh se kahā, “Chūnki unhoñ ne baṛī khāksārī se apnā ḡhalat rawaiyā taslīm kar liyā hai is lie main unheñ tabāh nahīn karūnga balki jald hī unheñ rihā karūnga. Merā ḡhazab Sīsaq ke zariye Yarūshalam par nāzil nahīn hogā. ⁸ Lekin wuh is qaum ko zarūr apne tābe kar rakhegā. Tab wuh samajh leñge kī merī khidmat karne aur dīgar mamālik ke bādshāhoñ kī khidmat karne meñ kyā farq hai.”

⁹ Misr ke bādshāh Sīsaq ne Yarūshalam par hamlā karte waqt Rab ke ghar aur shāhī mahal ke tamām khazāne lūṭ lie. Sone kī wuh dhāleñ bhī chhīn lī gañ jo Sulemān ne banwāi thīñ. ¹⁰ In kī jagah Rahubiyām ne pītal kī dhāleñ banwāiñ aur unheñ un muhāfizoñ ke afsaroñ ke sapurd kiyā jo shāhī mahal ke darwāze kī pahrādārī karte the. ¹¹ Jab bhī bādshāh Rab ke ghar meñ jātā tab muhāfiz yih dhāleñ uṭhā kar sāth le jāte. Is ke bād wuh unheñ pahredāroñ ke kamre meñ wāpas le jāte the.

¹² Chūnki Rahubiyām ne baṛī inkisārī se apnā ḡhalat rawaiyā taslīm kiyā is lie Rab kā us par ḡhazab ṭhanḍā ho gayā, aur wuh pūre taur par tabāh na huā. Darhaqīqat Yahūdāh meñ ab tak kuchh na kuchh pāyā jātā thā jo achchhā thā.

Rahubiyām kī Maut

¹³ Rahubiyām kī saltanat ne dubārā taqwiyat pāī, aur Yarūshalam meñ rah kar wuh apnī hukūmat jāri rakh sakā. 41 sāl kī umr meñ wuh takhtnashīn huā thā, aur wuh 17 sāl bādshāh rahā. Us kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā,

wuh shahr jise Rab ne tamām Isrāīlī qabīlōn meñ se chun liyā tāki us meñ apnā nām qāym kare. Us kī māñ Nāmā Ammonī thī. ¹⁴ Rahubiyām ne achchhī zindagī na guzārī, kyonki wuh pūre dil se Rab kā tālib na rahā thā.

¹⁵ Bāqī jo kuchh Rahubiyām kī hukūmat ke daurān shurū se le kar ākhir tak huā us kā Samāyāh nabī aur ghaibbīn Iddū kī tārīkhī kitāb meñ bayān hai. Wahān us ke nasabnāme kā zikr bhī hai. Donoñ bādshāhoñ Rahubiyām aur Yarubiyām ke jīte-jī un ke darmiyān jang jāri rahī. ¹⁶ Jab Rahubiyām mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meñ dafnāyā gayā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Phir us kā beṭā Abiyāh taḡhtnashīn huā.

13

Yahūdāh kā Bādshāh Abiyāh

¹ Abiyāh Isrāīl ke bādshāh Yarubiyām Awwal kī hukūmat ke 18weñ sāl meñ Yahūdāh kā bādshāh banā. ² Wuh tīn sāl bādshāh rahā, aur us kā dārul-hukūmat Yarūshalam thā. Us kī māñ Mākā bint Ūriyel Jibiyā kī rahne wālī thī.

Ek din Abiyāh aur Yarubiyām ke darmiyān jang chhiṛ gaī. ³ 4,00,000 tajrabākār faujiyoñ ko jamā karke Abiyāh Yarubiyām se laṛne ke lie niklā. Yarubiyām 8,00,000 tajrabākār faujiyoñ ke sāth us ke muqābil saf-ārā huā. ⁴ Phir Abiyāh ne Ifrāīm ke pahārī ilāqe ke pahār Samraim par chaṛh kar buland āwāz se pukārā,

“Yarubiyām aur tamām Isrāīliyo, merī bāt sunen! ⁵ Kyā āp ko nahīn mālūm kī Rab Isrāīl ke Ḳhudā ne Dāūd se namak kā abadī ahd bāndh

kar use aur us kī aulād ko hameshā ke lie Isrāil kī saltanat atā kī hai? ⁶ To bhī Sulemān bin Dāūd kā mulāzim Yarubiyām bin Nabāt apne mālik ke k̄hilāf uṭh kar bāghī ho gayā. ⁷ Us ke irdgird kuchh badmāsh jamā hue aur Rahubiyām bin Sulemān kī muḵhālafat karne lage. Us waqt wuh jawān aur nātajrabākār thā, is lie un kā saḥīh muqābalā na kar sakā.

⁸ Aur ab āp wāqaī samajhte haiñ ki ham Rab kī bādshāhī par fatah pā sakte haiñ, usī bādshāhī par jo Dāūd kī aulād ke hāth meñ hai. Āp samajhte haiñ ki āp kī fauj bahut hī barī hai, aur ki sone ke bachhre āp ke sāth haiñ, wuhī but jo Yarubiyām ne āp kī pūjā ke lie taiyār kar rakhe haiñ. ⁹ Lekin āp ne Rab ke imāmoñ yānī Hārūn kī aulād ko Lāwīyoñ samet mulk se nikāl kar un kī jagah aise pujārī k̄hidmat ke lie muqarrar kie jaise butparast qaumoñ meñ pāe jāte haiñ. Jo bhī chāhtā hai kī use maḵsūs karke imām banāyā jāe use sirf ek jawān bail aur sāt menḍhe pesh karne kī zarūrat hai. Yih in nām-nihād k̄hudāoñ kā pujārī banane ke lie kāfī hai.

¹⁰ Lekin jahān tak hamārā tālluq hai Rab hī hamārā K̄hudā hai. Ham ne use tark nahīn kiyā. Sirf Hārūn kī aulād hī hamāre imām haiñ. Sirf yih aur Lāwī Rab kī k̄hidmat karte haiñ. ¹¹ Yihī subah-shām use bhasm hone wālī qurbāniyāñ aur k̄hushbūdār baḵhūr pesh karte haiñ. Pāk mez par Rab ke lie maḵsūs roṭiyāñ rakhnā aur sone ke shamādān ke charāgh jalānā inhīn kī zimmedārī rahī hai. Ġharz, ham Rab apne K̄hudā kī hidāyāt par amal karte haiñ jabkī āp ne use tark kar diyā hai. ¹² Chunānche Allāh

hamāre sāth hai. Wuhī hamārā rāhnumā hai, aur us ke imām turam bajā kar āp se laṛne kā elān karenge. Isrāīl ke mardo, ḵhabardār! Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā se mat laṛnā. Yih jang āp jīt hī nahīn sakte!”

¹³ Itne meñ Yarubiyām ne chupke se kuchh dastoñ ko Yahūdāh kī fauj ke pīchhe bhej diyā tāki wahāñ tāk meñ baiṭh jāeñ. Yoñ us kī fauj kā ek hissā Yahūdāh kī fauj ke sāmne aur dūsrā hissā us ke pīchhe thā. ¹⁴ Achānak Yahūdāh ke faujiyoñ ko patā chalā ki dushman sāmne aur pīchhe se ham par hamlā kar rahā hai. Chīḵhte-chillāte hue unhoñ ne Rab se madad māngī. Imāmoñ ne apne turam bajāe ¹⁵ aur Yahūdāh ke mardoñ ne jang kā nārā lagāyā. Jab un kī āwāzeñ buland huīñ to Allāh ne Yarubiyām aur tamām Isrāīliyoñ ko shikast de kar Abiyāh aur Yahūdāh kī fauj ke sāmne se bhagā diyā. ¹⁶ Isrāīlī farār hue, lekin Allāh ne unheñ Yahūdāh ke hawāle kar diyā. ¹⁷ Abiyāh aur us ke log unheñ baṛā nuqsān pahuñchā sake. Isrāīl ke 5,00,000 tajrabākār faujī maidān-e-jang meñ māre gae. ¹⁸ Us waqt Isrāīl kī baṛī be'izzatī huī jabki Yahūdāh ko taqwiya milī. Kyoñki wuh Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā par bharosā rakhte the.

¹⁹ Abiyāh ne Yarubiyām kā tāqqub karte karte us se tīn shahr gird-o-nawāh kī ābādiyoñ samet chhīn lie, Baitel, Yasānā aur Ifron. ²⁰ Abiyāh ke jīte-jī Yarubiyām dubārā taqwiya na pā sakā, aur thoṛī der ke bād Rab ne use mār diyā. ²¹ Us ke muqābale meñ Abiyāh kī tāqat baṛhtī gai. Us

kī 14 bīwiyōñ ke 22 beṭe aur 16 beṭiyāñ paidā huññ.

²² Bāqī jo kuchh Abiyāh kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā aur kahā, wuh Iddū Nabī kī Kitāb meñ bayān kiyā gayā hai.

14

¹ Jab Abiyāh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meñ dafnāyā gayā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Phir us kā beṭā Āsā taḥtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Āsā

Āsā kī hukūmat ke taht mulk meñ 10 sāl tak amn-o-amān qāym rahā. ² Āsā wuh kuchh kartā rahā jo Rab us ke Ḳhudā ke nazdīk achchhā aur ṭhīk thā. ³ Us ne ajnabī mābūdoñ kī qurbāngāhoñ ko ūñchī jaghoñ ke mandiroñ samet girā kar dewatāoñ ke lie maḳhsūs kie gae satūnoñ ko ṭukre ṭukre kar diyā aur Yasīrat Dewī ke khambe kāṭ ḍāle. ⁴ Sāth sāth us ne Yahūdāh ke bāshindoñ ko hidāyat dī ki wuh Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ke tālib hoñ aur us ke ahkām ke tābe raheñ. ⁵ Yahūdāh ke tamām shahroñ se us ne baḳhūr kī qurbāngāheñ aur ūñchī jaghoñ ke mandir dūr kar die. Chunāñche us kī hukūmat ke daurān bādshāhī meñ sukūn rahā.

⁶ Amn-o-amān ke in sāloñ ke daurān Āsā Yahūdāh meñ kāi shahroñ kī qilābandī kar sakā. Jang kā ḳhatrā nahīñ thā, kyōñki Rab ne use sukūn muhaiyā kiyā. ⁷ Bādshāh ne Yahūdāh ke bāshindoñ se kahā, “Āeñ, ham in shahroñ kī qilābandī karen! Ham in ke irdgird fasīleñ banā

kar unheñ burjoñ, darwāzoñ aur kunḍoñ se mazbūt karen. Kyoñki ab tak mulk hamāre hāth meñ hai. Chūñki ham Rab apne Ḳhudā ke tālib rahe haiñ is lie us ne hameñ chāroñ taraf sulah-salāmatī muhaiyā kī hai.” Chunāñche qilābandī kā kām shurū huā balki takmīl tak pahuñch sakā.

Ethopiyā par Fatah

⁸ Āsā kī fauj meñ baṛī ḍhāloñ aur nezoñ se lais Yahūdāh ke 3,00,000 afrād the. Is ke alāwā chhoṭī ḍhāloñ aur kamānoñ se musallah Binyamīn ke 2,80,000 afrād the. Sab tajrabākār faujī the.

⁹ Ek din Ethopiyā ke bādshāh Zārah ne Yahūdāh par hamlā kiyā. Us ke beshumār faujī aur 300 rath the. Baṛhte baṛhte wuh Maresā tak pahuñch gayā. ¹⁰ Āsā us kā muqābalā karne ke lie niklā. Wādī-e-Safātā meñ donoñ faujeñ larne ke lie saf-ārā huīñ. ¹¹ Āsā ne Rab apne Ḳhudā se iltamās kī, “Ai Rab, sirf tū hī bebason ko tāqatwaroñ ke hamloñ se mahfūz rakh saktā hai. Ai Rab hamāre Ḳhudā, hamārī madad kar! Kyoñki ham tujh par bharosā rakhte haiñ. Terā hī nām le kar ham is baṛī fauj kā muqābalā karne ke lie nikle haiñ. Ai Rab, tū hī hamārā Ḳhudā hai. Aisā na hone de ki insān terī marzī kī ḳhilāfwarzī karne meñ kāmyāb ho jāe.”

¹² Tab Rab ne Āsā aur Yahūdāh ke dekhte dekhte dushman ko shikast dī. Ethopiyā ke faujī farār hue, ¹³ aur Āsā ne apne faujiyoñ ke sāth Jirār tak un kā tāqqub kiyā. Dushman ke itne afrād halāk hue ki us kī fauj bād meñ bahāl na ho sakī. Rab ḳhud aur us kī fauj ne dushman ko tabāh kar diyā thā. Yahūdāh ke mardoñ ne

bahut-sā māl lūṭ liyā. ¹⁴ Wuh Jirār ke irdgird ke shahroñ par bhī qabzā karne meñ kāmyāb hue, kyonki maqāmī logoñ meñ Rab kī dahshat phail gaī thī. Natīje meñ in shahroñ se bhī bahut-sā māl chhīn liyā gayā. ¹⁵ Is muhimm ke daurān unhoñ ne gallābānoñ kī khaimāgāhoñ par bhī hamlā kiyā aur un se kasrat kī bheṛ-bakriyāñ aur ūñṭ lūṭ kar apne sāth Yarūshalam le āe.

15

Āsā Rab se Ahd kī Tajdīd Kartā Hai

¹ Allāh kā Rūh Azariyāh bin Odīd par nāzil huā, ² aur wuh Āsā se milne ke lie niklā aur kahā, “Ai Āsā aur Yahūdāh aur Binyamīn ke tamām bāshindo, merī bāt suno! Rab tumhāre sāth hai agar tum usī ke sāth raho. Agar tum us ke tālib raho to use pā loge. Lekin jab bhī tum use tark karo to wuh tumhīñ ko tark karegā. ³ Lambe arse tak Isrāīlī haqīqī Ḳhudā ke baḡhair zindagī guzārte rahe. Na koī imām thā jo unheñ Allāh kī rāh sikhātā, na shariāt. ⁴ Lekin jab kabhī wuh musibat meñ phañs jāte to dubārā Rab Isrāīl ke Ḳhudā ke pās lauṭ āte. Wuh use talāsh karte aur natīje meñ use pā lete. ⁵ Us zamāne meñ safr karnā khatarnāk hotā thā, kyonki amn-o-amān kahīñ nahīñ thā. ⁶ Ek qaum dūsri qaum ke sāth aur ek shahr dūsre ke sāth laṛtā rahtā thā. Is ke pīchhe Allāh kā hāth thā. Wuhī unheñ har qism kī musibat meñ dāltā rahā. ⁷ Lekin jahāñ tak tumhārā tālluq hai, mazbūt ho aur himmat na hāro. Allāh zarūr tumhārī mehnat kā ajr degā.”

⁸ Jab Āsā ne Odīd ke beṭe Azariyāh Nabī kī peshgoī sunī to us kā hauslā baṛh gayā, aur us ne apne pūre ilāqe ke ghinaune butoñ ko dūr kar diyā. Is meñ Yahūdāh aur Binyamīn ke alāwā Ifrāīm ke pahārī ilāqe ke wuh shahr shāmil the jin par us ne qabzā kar liyā thā. Sāth sāth us ne us qurbāngāh kī marammat karwāī jo Rab ke ghar ke darwāze ke sāmne thī. ⁹ Phir us ne Yahūdāh aur Binyamīn ke tamām logoñ ko Yarūshalam bulāyā. Un Isrāīliyoñ ko bhī dāwat milī jo Ifrāīm, Manassī aur Shamāun ke qabāyli ilāqoñ se muntaqil ho kar Yahūdāh meñ ābād hue the. Kyonki beshumār log yih dekh kar ki Rab Āsā kā Ḳhudā us ke sāth hai Isrāīl se nikal kar Yahūdāh meñ jā base the.

¹⁰ Āsā Bādshāh kī hukūmat ke 15weñ sāl aur tīsre mahīne meñ sab Yarūshalam meñ jamā hue. ¹¹ Wahān unhoñ ne lūṭe hue māl meñ se Rab ko 700 bail aur 7,000 bheṛ-bakriyāñ qurbān kar dīn. ¹² Unhoñ ne ahd bāndhā, ‘Ham pūre dil-o-jān se Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ke tālib raheñge. ¹³ Aur jo Rab Isrāīl ke Ḳhudā kā tālib nahīn rahegā use sazā-e-maut dī jāegī, ḳhāh wuh chhoṭā ho yā baṛā, mard ho yā aurat.’ ¹⁴ Buland āwāz se unhoñ ne qasam khā kar Rab se apnī wafādārī kā elān kiyā. Sāth sāth turam aur narsinge bajte rahe. ¹⁵ Yih ahd tamām Yahūdāh ke lie ḳhushī kā bāis thā, kyonki unhoñ ne pūre dil se qasam khā kar use bāndhā thā. Aur chūnki wuh pūre dil se Ḳhudā ke tālib the is lie wuh use pā bhī sake. Natīje meñ Rab ne unheñ chāroñ taraf amn-o-amān muhaiyā kiyā.

¹⁶ Āsā kī mān Mākā bādshāh kī mān hone ke

bāis bahut asar-o-rasūkh rakhtī thī. Lekin Āsā ne yih ohdā khatm kar diyā jab mān ne Yasīrat Dewī kā ghinaunā khambā banwā liyā. Āsā ne yih but kaṭwā kar ṭukre ṭukre kar diyā aur Wādī-e-Qidron meñ jalā diyā. ¹⁷ Afsos ki us ne Isrāil kī ūnchī jaghoñ ke mandiron ko dūr na kiyā. To bhī Āsā apne jīte-jī pure dil se Rab kā wafādār rahā. ¹⁸ Sonā-chāndī aur bāqī jitnī chīzeñ us ke bāp aur us ne Rab ke lie maḥsūs kī thīñ un sab ko wuh Rab ke ghar meñ lāyā.

¹⁹ Āsā kī hukūmat ke 35weñ sāl tak jang dubārā na chhīrī.

16

Shām ke sāth Āsā kā Muāhadā

¹ Āsā kī hukūmat ke 36weñ sāl meñ Isrāil ke bādshāh Bāshā ne Yahūdāh par hamlā karke Rāmā Shahr kī qilābandī kī. Maqsad yih thā ki na koī Yahūdāh ke mulk meñ dākhil ho sake, na koī wahāñ se nikal sake.

² Jawāb meñ Āsā ne Shām ke bādshāh Bin-hadad ke pās wafd bhejā jis kā dārul-hukūmat Damishq thā. Us ne Rab ke ghar aur shāhī mahal ke khazānoñ kī sonā-chāndī wafd ke sapurd karke Damishq ke bādshāh ko paighām bhejā, ³ “Merā āp ke sāth ahd hai jis tarah mere bāp kā āp ke bāp ke sāth ahd thā. Guzārish hai ki āp sone-chāndī kā yih tohfā qabūl karke Isrāil ke bādshāh Bāshā ke sāth apnā ahd mansūkh kar deñ tāki wuh mere mulk se nikal jāe.”

⁴ Bin-hadad muttafiq huā. Us ne apne faujī afsaron ko Isrāil ke shahron par hamlā karne

ke lie bhej diyā to unhoñ ne Aiyyūn, Dān, Abīl-māym aur Naftālī ke un tamām shahroñ par qabzā kar liyā jin meñ shāhī godām the. ⁵ Jab Bāshā ko is kī khabar milī to us ne Rāmā kī qilābandī karne se bāz ā kar apnī yih muhimm chhoṛ dī.

⁶ Phir Āsā Bādshāh ne Yahūdāh ke tamām mardoñ kī bhartī karke unheñ Rāmā bhej diyā tāki wuh un tamām pattharoñ aur shahtīroñ ko uṭhā kar le jāeñ jin se Bāshā Bādshāh Rāmā kī qilābandī karnā chāhtā thā. Is sāmān se Āsā ne Jībā aur Misfāh shahroñ kī qilābandī kī.

Āsā ke Ākhirī Sāl aur Maut

⁷ Us waqt Hanānī Ġhaibbīn Yahūdāh ke bādshāh Āsā ko milne āyā. Us ne kahā, “Afsos ki āp ne Rab apne Kḥudā par etamād na kiyā balki Arām ke bādshāh par, kyonki is kā burā natījā niklā hai. Rab Shām ke bādshāh kī fauj ko āp ke hawāle karne ke lie taiyār thā, lekin ab yih mauqā jātā rahā hai. ⁸ Kyā āp bhūl gae haiñ ki Ethopiyā aur Libiyā kī kitnī baṛī fauj āp se laṛne āī thī? Un ke sāth kasrat ke rath aur ghurṣawār bhī the. Lekin us waqt āp ne Rab par etamād kiyā, aur jawāb meñ us ne unheñ āp ke hawāle kar diyā. ⁹ Rab to apnī nazar pūrī rū-e-zamīn par daurātā rahtā hai tāki un kī taqwiyyat kare jo pūrī wafādārī se us se lipṭe rahte haiñ. Āp kī ahmaqānā harkat kī wajah se āp ko ab se mutawātir jangeñ tang kartī raheñgī.” ¹⁰ Yih sun kar Āsā ġhusse se lāl-pilā ho gayā. Āpe se bāhar ho kar us ne hukm diyā ki nabī ko giriftār karke

us ke pānw kāth meñ thoñko. Us waqt se Āsā apnī qaum ke kaī logoñ par zulm karne lagā.

¹¹ Bāqī jo kuchh shurū se le kar ākhir tak Āsā kī hukūmat ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl kī Tārīkh’ kī kitāb meñ bayān kiyā gayā hai. ¹² Hukūmat ke 39weñ sāl meñ us ke pānwōñ ko bīmārī lag gaī. Go us kī burī hālat thī to bhī us ne Rab ko talāsh na kiyā balki sirf dāktaroñ ke pīchhe paṛ gayā. ¹³ Hukūmat ke 41weñ sāl meñ Āsā mar kar apne bāpdādā se jā milā. ¹⁴ Us ne Yarūshalam ke us hisse meñ jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai apne lie chaṭān meñ qabr tarāshī thī. Ab use is meñ dafn kiyā gayā. Janāze ke waqt logoñ ne lāsh ko ek palang par liṭā diyā jo balsān ke tel aur muḥhtalif qism ke khushbūdār marhamoñ se dhānpā gayā thā. Phir us ke ehtirām meñ lakaṛī kā zabardast dher jalāyā gayā.

17

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūsafat

¹ Āsā ke bād us kā beṭā Yahūsafat taḥtnashīn huā. Us ne Yahūdāh kī tāqat baṛhāī tāki wuh Isrāīl kā muqābalā kar sake. ² Yahūdāh ke tamām qilāband shahroñ meñ us ne daste biṭhāe. Yahūdāh ke pūre qabāyīlī ilāqe meñ us ne chaukiyāñ taiyār kar rakhīñ aur isī tarah Ifrāīm ke un shahroñ meñ bhī jo us ke bāp Āsā ne Isrāīl se chhīn lie the. ³ Rab Yahūsafat ke sāth thā, kyonki wuh Dāūd ke namūne par chaltā thā aur Bāl dewatāoñ ke pīchhe na lagā. ⁴ Isrāīl ke bādshāhoñ ke baraks wuh apne bāp ke Ḳhudā

kā tālib rahā aur us ke ahkām par amal kartā rahā. ⁵ Isī lie Rab ne Yahūdāh par Yahūsafat kī hukūmat ko tāqatwar banā diyā. Log tamām Yahūdāh se ā kar use tohfe dete rahe, aur use baṛī daulat aur izzat milī. ⁶ Rab kī rāhoñ par chalte chalte use baṛā hauslā huā aur natīje meñ us ne ūnchī jaghoñ ke mandiroñ aur Yasīrat Dewī ke khamboñ ko Yahūdāh se dūr kar diyā.

⁷ Apnī hukūmat ke tīsre sāl ke daurān Yahūsafat ne apne mulāzimoñ ko Yahūdāh ke tamām shahroñ meñ bhejā tāki wuh logoñ ko Rab kī shariyat kī tālīm deñ. In afsaroñ meñ Bin-khail, Abadiyāh, Zakariyāh, Nataniyel aur Mikāyāh shāmil the. ⁸ Un ke sāth ⁹ Lāwī banām Samāyāh, Nataniyāh, Zabadiyāh, Asāhel, Samīrāmot, Yahūnatan, Adūniyāh, Tūbiyāh, aur Tūb-adūniyāh the. Imāmoñ kī taraf se Ilīsamā aur Yahūrām sāth gae. ⁹ Rab kī Shariyat kī Kitāb apne sāth le kar in ādmiyoñ ne Yahūdāh meñ shahr bashahr jā kar logoñ ko tālīm dī.

¹⁰ Us waqt Yahūdāh ke paṛosī mamālik par Rab kā khauf chhā gayā, aur unhoñ ne Yahūsafat se jāng karne kī jurrat na kī. ¹¹ Kharāj ke taur par use Filistiyōñ se hadiye aur chāndī miltī thī, jabki Arab use 7,700 menḍhe aur 7,700 bakre diyā karte the. ¹² Yoñ Yahūsafat kī tāqat baṛhtī gaī. Yahūdāh kī kaī jaghoñ par us ne qile aur shāhī godām ke shahr tāmīr kie. ¹³ Sāth sāth us ne Yahūdāh ke shahroñ meñ zarūriyāt-e-zindagī ke baṛe zaḳhire jamā kie aur Yarūshalam meñ tajrabākār faujī rakhe.

¹⁴ Yahūsafat kī fauj ko kunboñ ke mutābiq tartīb diyā gayā thā. Yahūdāh ke qābile kā

kamānḍar Adnā thā. Us ke taht 3,00,000 tajrabākār faujī the. ¹⁵ Us ke alāwā Yūhanān thā jis ke taht 2,80,000 afrād the ¹⁶ aur Amasiyāh bin Zikrī jis ke taht 2,00,000 afrād the. Amasiyāh ne apne āp ko razākārānā taur par Rab kī khidmat ke lie waqf kar diyā thā. ¹⁷ Binyamīn ke qabīle kā kamānḍar Ilyadā thā jo zabardast faujī thā. Us ke taht kamān aur ḍhāloñ se lais 2,00,000 faujī the. ¹⁸ Us ke alāwā Yahūzabad thā jis ke 1,80,000 musallah ādmī the.

¹⁹ Sab fauj meñ bādshāh kī khidmat saranjām dete the. Un meñ wuh faujī nahīn shumār kie jāte the jinheñ bādshāh ne pūre Yahūdāh ke qilāband shahroñ meñ rakhā huā thā.

18

Jhūṭe Nabiyōñ aur Mikāyāh kā Muqābalā

¹ Ġharz Yahūsafat ko baṛī daulat aur izzat hāsīl huī. Us ne apne pahlauṭhe kī shādī Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab kī beṭī se karāī.

² Kuchh sāl ke bād wuh Aḳhiyab se milne ke lie Sāmariya gayā. Isrāīl ke bādshāh ne Yahūsafat aur us ke sāthiyōñ ke lie bahut-sī bheṛ-bakriyāñ aur gāy-bail zabah kie. Phir us ne Yahūsafat ko apne sāth Rāmāt-jiliyād se jang karne par uksāyā. ³ Aḳhiyab ne Yahūsafat se sawāl kiyā, “Kyā āp mere sāth Rāmāt-jiliyād jāenḡe tāki us par qabzā karenḡ?” Us ne jawāb diyā, “Jī zarūr, ham to bhāī haiñ, merī qaum ko apnī qaum samjheñ! Ham āp ke sāth mil kar laṛne ke lie niklenḡe. ⁴ Lekin mehrbānī karke pahle Rab kī marzī mālūm kar lenḡ.”

⁵ Isrāīl ke bādshāh ne 400 nabiyon ko bulā kar un se pūchhā, “Kyā ham Rāmāt-jiliyād par hamlā karen̄ yā main̄ is irāde se bāz rahūn?” Nabiyon ne jawāb diyā, “Jī, karen̄, kyon̄ki Allāh use bādshāh ke hawāle kar degā.”

⁶ Lekin Yahūsafat mutma'in na huā. Us ne pūchhā, “Kyā yahān Rab kā koī nabī nahīn jis se ham dariyāft kar sakeñ?” ⁷ Isrāīl kā bādshāh bolā, “Hāñ, ek to hai jis ke zariye ham Rab kī marzī mālūm kar sakte haiñ. Lekin main̄ us se nafrat kartā hūñ, kyon̄ki wuh mere bāre meñ kabhī bhī achchhī peshgoī nahīn kartā. Wuh hameshā burī peshgoiyāñ sunātā hai. Us kā nām Mīkāyāh bin Imlā hai.” Yahūsafat ne etarāz kiyā, “Bādshāh aisī bāt na kahe!” ⁸ Tab Isrāīl ke bādshāh ne kisī mulāzim ko bulā kar hukm diyā, “Mīkāyāh bin Imlā ko fauran hamāre pās pahuñchā denā!”

⁹ Aqhiyab aur Yahūsafat apne shāhī libās pahne hue Sāmariya ke darwāze ke qarīb apne apne takht par baiṭhe the. Yih aisī khulī jagah thī jahāñ anāj gāhā jātā thā. Tamām 400 nabī wahāñ un ke sāmne apnī peshgoiyāñ pesh kar rahe the. ¹⁰ Ek nabī banām Sidqiyāh bin Kanānā ne apne lie lohe ke sīng banā kar elān kiyā, “Rab farmātā hai ki in sīngoñ se tū Shām ke faujiyon ko mār mār kar halāk kar degā.”

¹¹ Dūsre nabī bhī is qism kī peshgoiyāñ kar rahe the, “Rāmāt-jiliyād par hamlā karen̄, kyon̄ki āp zarūr kāmyāb ho jāenge. Rab shahr ko āp ke hawāle kar degā.”

¹² Jis mulāzim ko Mīkāyāh ko bulāne ke lie bhejā gayā thā us ne rāste meñ use samjhāyā,

“Dekheñ, bāqī tamām nabī mil kar kah rahe haiñ ki bādshāh ko kāmyābī hāsil hogī. Āp bhī aisi hī bāteñ kareñ, āp bhī fatah kī peshgoī kareñ!”
¹³ Lekin Mīkāyāh ne etarāz kiyā, “Rab kī hayāt kī qasam, maiñ bādshāh ko sirf wuhī kuchh batāūngā jo merā Ḳhudā farmāegā.”

¹⁴ Jab Mīkāyāh Aḳhiyab ke sāmne kharā huā to bādshāh ne pūchhā, “Mīkāyāh, kyā ham Rāmāt-jiliyād par hamlā kareñ yā maiñ is irāde se bāz rahūñ?”

Mīkāyāh ne jawāb diyā, “Us par hamlā kareñ, kyoñki unheñ āp ke hawāle kar diyā jāegā, aur āp ko kāmyābī hāsil hogī.” ¹⁵ Bādshāh nārāz huā, “Mujhe kitnī dafā āp ko samjhānā paregā ki āp qasam khā kar mujhe Rab ke nām meñ sirf wuh kuchh sunāeñ jo haqīqat hai.”

¹⁶ Tab Mīkāyāh ne jawāb meñ kahā, “Mujhe tamām Isrāīl gallābān se mahrūm bheṛ-bakriyoñ kī tarah pahāroñ par bikhrā huā nazar āyā. Phir Rab mujh se hamkalām huā, ‘In kā koī mālik nahīñ hai. Har ek salāmatī se apne ghar wāpas chalā jāe.’”

¹⁷ Isrāīl ke bādshāh ne Yahūsafat se kahā, “Lo, kyā maiñ ne āp ko nahīñ batāyā thā ki yih shaḳhs hameshā mere bāre meñ burī peshgoiyāñ kartā hai?”

¹⁸ Lekin Mīkāyāh ne apnī bāt jāri rakhī, “Rab kā farmān suneñ! Maiñ ne Rab ko us ke taḳht par baiṭhe dekhā. Āsmān kī pūrī fauj us ke dāeñ aur bāeñ hāth kharī thī. ¹⁹ Rab ne pūchhā, ‘Kaun Isrāīl ke bādshāh Aḳhiyab ko Rāmāt-jiliyād par hamlā karne par uksāegā tāki wuh wahāñ jā kar mar jāe?’ Ek ne yih mashwarā diyā, dūsre ne

wuh. ²⁰ Āḳhirkār ek rūh Rab ke sāmne kharī huī aur kahne lagī, ‘Maiñ use uksāūngī’. Rab ne sawāl kiyā, ‘Kis tarah?’ ²¹ Rūh ne jawāb diyā, ‘Maiñ nikal kar us ke tamām nabiyōñ par yoñ qābū pāūngī ki wuh jhūṭ hī boleñge.’ Rab ne farmāyā, ‘Tū kāmyāb hogī. Jā aur yoñ hī kar!’ ²² Ai bādshāh, Rab ne āp par āfat lāne kā faislā kar liyā hai, is lie us ne jhūṭī rūh ko āp ke in tamām nabiyōñ ke muñh meñ ḍāl diyā hai.”

²³ Tab Sidqiyāh bin Kanānā ne āge barḥ kar Mikāyāh ke muñh par thappaṛ mārā aur bolā, “Rab kā Rūh kis tarah mujh se nikal gayā tāki tujh se bāt kare?” ²⁴ Mikāyāh ne jawāb diyā, “Jis din āp kabhī is kamre meñ, kabhī us meñ khisak kar chhupne kī koshish kareñge us din āp ko patā chalegā.”

²⁵ Tab Aḳhiyab Bādshāh ne hukm diyā, “Mikāyāh ko shahr par muqarrar afsar Amūn aur mere beṭe Yuās ke pās wāpas bhej do!” ²⁶ Unheñ batā denā, ‘Is ādmī ko jel meñ ḍāl kar mere sahīh-salāmat wāpas āne tak kam se kam roṭī aur pānī diyā kareñ.’” ²⁷ Mikāyāh bolā, “Agar āp sahīh-salāmat wāpas āeñ to matlab hogā ki Rab ne merī mārīfat bāt nahīñ kī.” Phir wuh sāth khare logoñ se muḳhātīb huā, “Tamām log dhyān deñ!”

Aḳhiyab Rāmāt ke Qarīb Mar Jātā Hai

²⁸ Is ke bād Isrāīl kā bādshāh Aḳhiyab aur Yahūdāh kā bādshāh Yahūsafat mil kar Rāmāt-jiliyād par hamlā karne ke lie rawānā hue. ²⁹ Jang se pahle Aḳhiyab ne Yahūsafat se kahā, “Maiñ apnā bhes badal kar maidān-e-jang meñ

jāūngā. Lekin āp apnā shāhī libās na utāreñ.” Chunānche Isrāīl kā bādshāh apnā bhes badal kar maidān-e-jang meñ āyā. ³⁰ Shām ke bādshāh ne rathoñ par muqarrar apne afsaroñ ko hukm diyā thā, “Sirf aur sirf bādshāh par hamlā karen. Kisī aur se mat laṛnā, ḳhāh wuh chhoṭā ho yā baṛā.”

³¹ Jab laṛāī chhīṛ gaī to rathoñ ke afsar Yahūsafat par ṭuṭ paṛe, kyoñki unhoñ ne kahā, “Yihī Isrāīl kā bādshāh hai!” Lekin jab Yahūsafat madad ke lie chillā uṭhā to Rab ne us kī sunī. Us ne un kā dhyān Yahūsafat se khīnch liyā, ³² kyoñki jab dushmanoñ ko mālūm huā ki yih Aḳhiyab Bādshāh nahīn hai to wuh us kā tāqqub karne se bāz āe. ³³ Lekin kisī ne ḳhās nishānā bāndhe baḡhair apnā tīr chalāyā to wuh Aḳhiyab ko aisī jagah jā lagā jahān zirābaktar kā joṛ thā. Bādshāh ne apne rathbān ko hukm diyā, “Rath ko moṛ kar mujhe maidān-e-jang se bāhar le jāo! Mujhe choṭ lag gaī hai.” ³⁴ Lekin chūnki us pūre dīn shadīd qism kī laṛāī jāī rahī, is lie bādshāh apne rath meñ ṭek lagā kar dushman ke muqābil khaṛā rahā. Jab sūraj ḡhurūb hone lagā to wuh mar gayā.

19

¹ Lekin Yahūdāh kā bādshāh Yahūsafat sahīh-salāmat Yarūshalam aur apne mahal meñ pahuñchā. ² Us waqt Yāhū bin Hanānī jo ḡhaibbīn thā use milne ke lie niklā aur bādshāh se kahā, “Kyā yih ṭhīk hai ki āp sharīr kī madad karen? Āp kyoñ un ko pyār karte haiñ jo Rab se nafrat karte haiñ? Yih dekh kar Rab kā ḡhazab

āp par nāzil huā hai. ³ To bhī āp meñ achchhī bāteñ bhī pāī jātī haiñ. Āp ne Yasīrat Dewī ke khamboñ ko mulk se dūr karke Allāh ke tālib hone kā pakkā irādā kar rakhā hai.”

Yahūsafat Qānūnī Kār-rawāī kī Islāh Kartā Hai

⁴ Is ke bād Yahūsafat Yarūshalam meñ rahā. Lekin ek din wuh dubārā niklā. Is bār us ne junūb meñ Bair-sabā se le kar shimāl meñ Ifrāīm ke pahārī ilāqe tak pūre Yahūdāh kā daurā kiyā. Har jagah wuh logoñ ko Rab un ke bāpdādā ke Ḳhudā ke pās wāpas lāyā. ⁵ Us ne Yahūdāh ke tamām qilāband shahroñ meñ qāzī bhī muqarrar kie. ⁶ Unheñ samjhāte hue us ne kahā, “Āpnī rawish par dhyān deñ! Yād rahe ki āp insān ke jawābdeh nahīñ haiñ balki Rab ke. Wuhī āp ke sāth hogā jab āp faisle karenge. ⁷ Chunānche Allāh kā ḳhauf mān kar ehtiyāt se logoñ kā insāf karen. Kyoñki jahāñ Rab hamārā Ḳhudā hai wahāñ be’insāfī, jānibdārī aur rishwatkhori ho hī nahīñ saktī.”

⁸ Yarūshalam meñ Yahūsafat ne kuchh Lāwiyōñ, imāmoñ aur ḳhāndānī sarparastoñ ko insāf karne kī zimmedārī dī. Rab kī shariāt se mutālliq kisī muāmale yā Yarūshalam ke bāshindoñ ke darmiyān jhagare kī sūrat meñ unheñ faislā karnā thā. ⁹ Yahūsafat ne unheñ samjhāte hue kahā, “Rab kā ḳhauf mān kar apnī ḳhidmat ko wafādārī aur pūre dil se saranjām deñ. ¹⁰ Āp ke bhāī shahroñ se ā kar āp ke sāmne apne jhagare pesh karenge tāki āp un kā faislā karen. Āp ko qatl ke muqaddamoñ kā faislā karnā paṛegā. Aise muāmālāt bhī hoñge jo Rab

kī sharīat, kisī hukm, hidāyat yā usūl se tālluq rakheᅅge. Jo bhī ho, lāzim hai ki āp unheᅅn samjhāeᅅn tāki wuh Rab kā gunāh na kareᅅn. Warnā us kā ᅅhazab āp aur āp ke bhāiyoᅅn par nāzil hogā. Agar āp yih kareᅅn to āp bequsūr raheᅅge. ¹¹ Imām-e-āzam Amariyāh Rab kī sharīat se tālluq rakhne wāle muāmalāt kā hatmī faislā kareᅅgā. Jo muᅅqaddame bādshāh se tālluq rakhte haiᅅn un kā hatmī faislā Yahūdāh ke qābile kā sarbarāh Zabadiyāh bin Ismāil kareᅅgā. Adālat kā intazām chalāne meᅅn Lāwī āp kī madad kareᅅge. Ab hauslā rakh kar apnī ᅅhidmat saranjām deᅅ. Jo bhī sahīh kām kareᅅgā us ke sāth Rab hogā.”

20

Ammoniyōᅅn kā Yahūdāh par Hamlā

¹ Kuchh der ke bād Moābī, Ammonī aur kuchh Maūnī Yahūsafat se jaᅅg karne ke lie nikle. ² Ek qāsīd ne ā kar bādshāh ko ittalā dī, “Mulk-e-Adom se ek baᅅrī fauj āp se laᅅne ke lie ā rahī hai. Wuh Bahīrā-e-Murdār ke dūsre kināre se baᅅrtī baᅅrtī is waᅅt Hassūn-tamr pahuᅅch chukī hai.” (Hassūn Ain-jadī kā dūsra nām hai.)

³ Yih sun kar Yahūsafat ghabrā gayā. Us ne Rab se rāhnumāī māᅅgne kā faislā karke elān kiyā ki tamām Yahūdāh rozā rakhe. ⁴ Yahūdāh ke tamām shahroᅅn se log Yarūshalam āe tāki mil kar madad ke lie Rab se duā māᅅgeᅅn. ⁵ Wuh Rab ke ghar ke nae sahan meᅅn jamā hue aur Yahūsafat ne sāmne ā kar ⁶ duā kī,

“Ai Rab, hamāre bāpdādā ke ᅅhudā! Tū hī āsmān par taᅅhtnashīn ᅅhudā hai, aur tū hī

duniyā ke tamām mamālik par hukūmat kartā hai. Tere hāth meñ qudrat aur tāqat hai. Koī bhī terā muqābalā nahīn kar saktā. ⁷ Ai hamāre Ḳhudā, tū ne is mulk ke purāne bāshindoñ ko apnī qaum Isrāil ke āge se nikāl diyā. Ibrāhīm terā dost thā, aur us kī aulād ko tū ne yih mulk hameshā ke lie de diyā. ⁸ Is meñ terī qaum ābād huī. Tere nām kī tāzīm meñ maqdis banā kar unhoñ ne kahā, ⁹ ‘Jab bhī āfat ham par āe to ham yahān tere huzūr ā sakeñge, chāhe jang, wabā, kāl yā koī aur sazā ho. Agar ham us waqt is ghar ke sāmne khare ho kar madad ke lie tujhe pukāreñ to tū hamārī sun kar hameñ bachāegā, kyoñki is imārat par tere hī nām kā ṭhappā lagā hai.’

¹⁰ Ab Ammon, Moāb aur pahārī mulk Saīr kī harkatoñ ko dekh! Jab Isrāil Mīsr se niklā to tū ne use in qaumoñ par hamlā karne aur in ke ilāqe meñ se guzarne kī ijāzat na dī. Isrāil ko mutabādīl rāstā ikhtiyār karnā parā, kyoñki use inheñ halāk karne kī ijāzat na mili. ¹¹ Ab dhyān de ki yih badle meñ kyā kar rahe haiñ. Yih hameñ us maurūsī zamīn se nikālnā chāhte haiñ jo tū ne hameñ dī thī. ¹² Ai hamāre Ḳhudā, kyā tū un kī adālat nahīn karegā? Ham to is barī fauj ke muqābale meñ bebas haiñ. Is ke hamle se bachne kā rāstā hameñ nazar nahīn ātā, lekin hamārī ānkheñ madad ke lie tujh par lagī haiñ.”

¹³ Yahūdāh ke tamām mard, aurateñ aur bachche wahān Rab ke huzūr khare rahe. ¹⁴ Tab Rab kā Rūh ek Lāwī banām Yahziyel par nāzil huā jab wuh jamāt ke darmiyān kharā thā. Yih admī Āsaf ke ḳhāndān kā thā, aur us kā

pūrā nām Yahziyel bin Zakariyāh bin Bināyāh bin Ya'iyel bin Mattaniyāh thā. ¹⁵ Us ne kahā, “Yahūdāh aur Yarūshalam ke logo, merī bāt sunēñ! Ai bādshāh, āp bhī is par dhyān deñ. Rab farmātā hai ki ḍaro mat, aur is barī fauj ko dekh kar mat ghabrānā. Kyoñki yih jang tumhārā nahīn balki merā muāmalā hai. ¹⁶ Kal un ke muqābale ke lie niklo. Us waqt wuh Darrā-e-Sīs se ho kar tumhārī taraf barh rahe hoñge. Tumhārā un se muqābalā us wādī ke sire par hogā jahān Yaruēl kā Registān shurū hotā hai. ¹⁷ Lekin tumheñ larne kī zarūrat nahīn hogī. Bas dushman ke āmne-sāmne khare ho kar ruk jāo aur dekho ki Rab kis tarah tumheñ chhutkārā degā. Lihāzā mat ḍaro, ai Yahūdāh aur Yarūshalam, aur dahshat mat khāo. Kal un kā sāmna karne ke lie niklo, kyoñki Rab tumhare sāth hogā.”

¹⁸ Yih sun kar Yahūsafat muñh ke bal jhuk gayā. Yahūdāh aur Yarūshalam ke tamām logoñ ne bhī aundhe muñh jhuk kar Rab kī parastish kī. ¹⁹ Phir Qihāt aur Qorah ke khāndānoñ ke kuchh Lāwī khare ho kar buland āwāz se Rab Isrāil ke Ḳhudā kī hamd-o-sanā karne lage.

Ammoniyoñ par Fatah

²⁰ Agle din subah-sawere Yahūdāh kī fauj Taqua ke Registān ke lie rawānā huī. Nikalte waqt Yahūsafat ne un ke sāmne khare ho kar kahā, “Yahūdāh aur Yarūshalam ke mardo, merī bāt sunēñ! Rab apne Ḳhudā par bharosā rakheñ to āp qāym raheñge. Us ke nabiyōñ kī bātoñ kā yaqīn karen to āp ko kāmyābī hāsīl hogī.”

²¹ Logoñ se mashwarā karke Yahūsafat ne kuchh

mardoñ ko Rab kī t̄azīm meñ gīt gāne ke lie muqarrar kiyā. Muqaddas libās pahne hue wuh fauj ke āge āge chal kar hamd-o-sanā kā yih gīt gāte rahe, “Rab kī satāish karo, kyoñki us kī shafqat abadī hai.”

²² Us waqt Rab hamlā-āwar fauj ke muḵhālifoñ ko kharā kar chukā thā. Ab jab Yahūdāh ke mard hamd ke gīt gāne lage to wuh tāk meñ se nikal kar barhtī huī fauj par ṭuṭ paṛe aur use shikast dī. ²³ Phir Ammoniyon aur Moābiyon ne mil kar pahārī mulk Saīr ke mardoñ par hamlā kiyā tāki unheñ mukammal taur par ḵhatm kar deñ. Jab yih halāk hue to Ammonī aur Moābī ek dūsre ko maut ke ghāṭ utārne lage. ²⁴ Yahūdāh ke faujiyon ko is kā ilm nahīn thā. Chalthe chalthe wuh us maqām tak pahuñch gae jahān se registān nazar ātā hai. Wahān wuh dushman ko talāsh karne lage, lekin lāsheñ hī lāsheñ zamīn par bikhrī nazar āīñ. Ek bhī dushman nahīn bachā thā. ²⁵ Yahūsafat aur us ke logoñ ke lie sirf dushman ko lūṭne kā kām bāqī rah gayā thā. Kasrat ke jānwar, qism qism kā sāmān, kapṛe aur kāī qīmtī chīzeñ thīñ. Itnā sāmān thā ki wuh use ek waqt meñ uṭhā kar apne sāth le jā nahīn sakte the. Sārā māl jamā karne meñ tīn din lage.

²⁶ Chauthē din wuh qarīb kī ek wādī meñ jamā hue tāki Rab kī tārif kareñ. Us waqt se wādī kā nām ‘Tārif kī Wādī’ paṛ gayā. ²⁷ Is ke bād Yahūdāh aur Yarūshalām ke tamām mard Yahūsafat kī rāhnumāī meñ ḵhushī manāte hue Yarūshalām wāpas āe. Kyoñki Rab ne unheñ dushman kī shikast se ḵhushī kā sunahrā mauqā atā kiyā thā. ²⁸ Sitār, sarod aur turam bajāte

hue wuh Yarūshalam meñ dākḥil hue aur Rab ke ghar ke pās jā pahunchē. ²⁹ Jab irdgird ke mamālik ne sunā ki kis tarah Rab Isrāīl ke dushmanoñ se laṛā hai to un meñ Allāh kī dahshat phail gaī. ³⁰ Us waqt se Yahūsafat sukūn se hukūmat kar sakā, kyonki Allāh ne use chāroñ taraf ke mamālik ke hamloñ se mahfūz rakhā thā.

Yahūsafat ke Ākhirī Sāl aur Maut

³¹ Yahūsafat 35 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur wuh Yarūshalam meñ rah kar 25 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māñ Azūbā bint Silhī thī. ³² Wuh apne bāp Asā ke namūne par chaltā aur wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. ³³ Lekin us ne bhī ūnche maqāmoñ ke mandiron ko khatm na kiyā, aur logoñ ke dil apne bāpdādā ke Ḳhudā kī taraf māyl na hue.

³⁴ Bāqī jo kuchh Yahūsafat kī hukūmat ke daurān huā wuh shurū se le kar ākhir tak Yāhū bin Hanānī kī tārīkh meñ bayān kiyā gayā hai. Bād meñ sab kuchh ‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīkh’ kī kitāb meñ darj kiyā gayā.

³⁵ Bād meñ Yahūdāh ke bādshāh Yahūsafat ne Isrāīl ke bādshāh Aḳhaziyāh se ittahād kiyā, go us kā rawaiyā bedīnī kā thā. ³⁶ Donoñ ne mil kar tijāratī jahāzoñ kā aisā beṛā banwāyā jo Tarsīs tak pahunch sake. Jab yih jahāz bandargāh Asyūn-jābar meñ taiyār hue ³⁷ to Maresā kā rahne wālā Iliyazar bin Dūdāwāhū ne Yahūsafat ke kḥilāf peshgoī kī, “Chūnki āp Aḳhaziyāh ke sāth muttahid ho gae haiñ is lie Rab āp kā kām tabāh kar degā!” Aur wāqai, yih jahāz kabhī

apnī manzil-e-maq̄sūd Tarsīs tak pahuñch na sake, kyonki wuh pahle hī ṭukṛe ṭukṛe ho gae.

21

¹ Jab Yahūsafat mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meñ jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai ḳhāndānī qabr meñ dafn kiyā gayā. Phir us kā beṭā Yahūrām taḳhtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūrām

² Yahūsafat ke bāqī beṭe Azariyāh, Yihiyel, Zakariyāh, Azariyāhū, Mikāel aur Safatiyāh the.

³ Yahūsafat ne unheñ bahut sonā-chāndī aur dīgar qīmtī chīzeñ de kar Yahūdāh ke qīlāband shahroñ par muqarrar kiyā thā. Lekin Yahūrām ko us ne pahlauṭhā hone ke bāis apnā jānashīn banāyā thā. ⁴ Bādshāh banane ke bād jab Yahūdāh kī hukūmat mazbūtī se us ke hāth meñ thī to Yahūrām ne apne tamām bhāiyōñ ko Yahūdāh ke kuchh rāhnumāōñ samet qatl kar diyā.

⁵ Yahūrām 32 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur wuh Yarūshalam meñ rah kar 8 sāl tak hukūmat kartā rahā. ⁶ Us kī shādī Isrāīl ke bādshāh Akhiyab kī beṭī se huī thī, aur wuh Isrāīl ke bādshāhoñ aur ḳhāskar Akhiyab ke ḳhāndān ke bure namūne par chaltā rahā. Us kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. ⁷ To bhī wuh Dāūd ke gharāne ko tabāh nahīñ karnā chāhtā thā, kyonki us ne Dāūd se ahd bāndh kar wādā kiyā thā ki terā aur terī aulād kā charāgh hameshā tak jaltā rahegā.

⁸ Yahūrām kī hukūmat ke daurān Adomiyon ne baḡhāwat kī aur Yahūdāh kī hukūmat ko radd karke apnā bādshāh muqarrar kiyā. ⁹ Tab Yahūrām apne afsaron aur tamām rathon ko le kar un ke pās pahuñchā. Jab jang chhiḡ gai to Adomiyon ne use aur us ke rathon par muqarrar afsaron ko gher liyā, lekin rāt ko bādshāh gherne wālon kī safon ko torne meñ kāmyāb ho gayā. ¹⁰ To bhī Mulk-e-Adom āj tak dubārā Yahūdāh kī hukūmat ke taht nahīn āyā. Usī waqt Libnā Shahr bhī sarkash ho kar khudmuḡhtār ho gayā. Yih sab kuchh is lie huā ki Yahūrām ne Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ko tark kar diyā thā, ¹¹ yahān tak ki us ne Yahūdāh ke pahārī ilāqe meñ kāī ūñchī jaghon par mandir banwāe aur Yarūshalam ke bāshindon ko Rab se bewafā ho jāne par uksāyā. Pūre Yahūdāh ko wuh butparastī kī ḡhalat rāh par le āyā.

¹² Tab Yahūrām ko Iliyās Nabī se ḡhat milā jis meñ likhā thā, “Rab āp ke bāp Dāūd kā Ḳhudā farmātā hai, ‘Tū apne bāp Yahūsafat aur apne dādā Āsā Bādshāh ke achche namūne par nahīn chalā ¹³ balki Isrāīl ke bādshāhon kī ḡhalat rāhon par. Bilkul Aḡhiyab ke ḡhāndān kī tarah tū Yarūshalam aur pūre Yahūdāh ke bāshindon ko butparastī kī rāh par lāyā hai. Aur yih tere lie kāfī nahīn thā, balki tū ne apne sage bhāiyon ko bhī jo tujh se behtar the qatl kar diyā. ¹⁴ Is lie Rab terī qaum, tere beḡon aur terī bīwiyon ko terī pūrī milkiyat samet baḡī musibat meñ dālne ko hai. ¹⁵ Tū khud bīmār ho jāegā. Lā'ilāj marz kī zad meñ ā kar tujhe baḡī der

tak taklīf hogī. Āḡhirkār terī antariyān jism se nikleṅgī.’”

¹⁶ Un dinon meñ Rab ne Filistiyon aur Ethopiya ke paṛos meñ rahne wāle Arab qabilon ko Yahūrām par hamlā karne kī tahrīk dī.

¹⁷ Yahūdāh meñ ghus kar wuh Yarūshalam tak pahuñch gae aur bādshāh ke mahal ko luṭne meñ kāmyāb hue. Tamām māl-o-asbāb ke alāwā unhoñ ne bādshāh ke beṭon aur biwiyon ko bhī chhīn liyā. Sirf sab se chhoṭā beṭā Yahuāḡhaz yānī Aḡhaziyāh bach niklā.

¹⁸ Is ke bād Rab kā ḡhazab bādshāh par nāzil huā. Use lā'ilāj bīmārī lag gaī jis se us kī antariyān muta'assir huīñ. ¹⁹ Bādshāh kī hālat bahut ḡharāb hotī gaī. Do sāl ke bād antariyān jism se nikal gaīñ. Yahūrām shadīd dard kī hālat meñ kūch kar gayā. Janāze par us kī qaum ne us ke ehtirām meñ lakaṛī kā baṛā ḡher na jalāyā, go unhoñ ne yih us ke bāpdādā ke lie kiyā thā.

²⁰ Yahūrām 32 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ rah kar 8 sāl tak hukūmat kartā rahā thā. Jab faut huā to kisī ko bhī afsos na huā. Use Yarūshalam Shahr ke us hisse meñ dafn to kiyā gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai, lekin shāhī qabron meñ nahīñ.

22

Yahūdāh kā Bādshāh Aḡhaziyāh

¹ Yarūshalam ke bāshindon ne Yahūrām ke sab se chhoṭe beṭe Aḡhaziyāh ko taḡht par biṭhā diyā. Bāqī tamām beṭon ko un luṭeron ne qatl kiyā thā jo Arabon ke sāth shāhī lashkargāh meñ ghus āe the. Yihī wajah thī ki Yahūdāh ke

bādshāh Yahūrām kā beṭā Aḳhaziyāh bādshāh banā. ² Wuh 22 sāl kī umr meñ takhtnashīn huā aur Yarūshalam meñ rah kar ek sāl bādshāh rahā. Us kī māñ Ataliyāh Isrāīl ke bādshāh Umrī kī potī thī. ³ Aḳhaziyāh bhī Aḳhiyab ke ḳhāndān ke ḡhalat namūne par chal paṛā, kyoñki us kī māñ use bedīn rāhoñ par chalne par ubhārtī rahī. ⁴ Bāp kī wafāt par wuh Aḳhiyab ke gharāne ke mashware par chalne lagā. Natīje meñ us kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. Aḳhirkār yihī log us kī halākat kā sabab ban gae.

⁵ Inhīn ke mashware par wuh Isrāīl ke bādshāh Yūrām bin Aḳhiyab ke sāth mil kar Shām ke bādshāh Hazāel se laṛne ke lie niklā. Jab Rāmāt-jiliyād ke qarīb jang chhiṛ gaī to Yūrām Shām ke faujiyoñ ke hāthoñ zaḳhmī huā ⁶ aur maidān-e-jang ko chhoṛ kar Yazrael wāpas āyā tāki zaḳhm bhar jāeñ. Jab wuh wahāñ ṭhahrā huā thā to Yahūdāh kā bādshāh Aḳhaziyāh bin Yahūrām us kā hāl pūchhne ke lie Yazrael āyā. ⁷ Lekin Allāh kī marzī thī ki yih mulāqāt Aḳhaziyāh kī halākat kā bāis bane. Wahāñ pahuñch kar wuh Yūrām ke sāth Yāhū bin Nimsī se milne ke lie niklā, wuhī Yāhū jise Rab ne masah karke Aḳhiyab ke ḳhāndān ko nest-o-nābūd karne ke lie maḳhsūs kiyā thā. ⁸ Aḳhiyab ke ḳhāndān kī adālat karte karte Yāhū kī mulāqāt Yahūdāh ke kuchh afsaroñ aur Aḳhaziyāh ke bāz rishtedāroñ se huī jo Aḳhaziyāh kī ḳhidmat meñ us ke sāth āe the. Inheñ qatl karke ⁹ Yāhū Aḳhaziyāh ko ḡhūñḡne lagā. Patā chalā ki wuh Sāmariya Shahr meñ chhup gayā hai. Use Yāhū ke pās lāyā gayā jis ne

use qatl kar diyā. To bhī use izzat ke sāth dafn kiyā gayā, kyonki logon ne kahā, “Ākhir wuh Yahūsafat kā potā hai jo pūre dil se Rab kā tālib rahā.” Us waqt Aḳhaziyāh ke ḳhāndān meñ kōi na pāyā gayā jo bādshāh kā kām sañbhāl saktā.

Ataliyāh kī Zālimānā Hukūmat

¹⁰ Jab Aḳhaziyāh kī māñ Ataliyāh ko mālūm huā ki merā beṭā mar gayā hai to wuh Yahūdāh ke pūre shāhī ḳhāndān ko qatl karne lagī. ¹¹ Lekin Aḳhaziyāh kī sagī bahan Yahūsabā ne Aḳhaziyāh ke chhoṭe beṭe Yuās ko chupke se un shahzādoñ meñ se nikāl liyā jinheñ qatl karnā thā aur use us kī dāyā ke sāth ek sṭor meñ chhupā diyā jis meñ bistar waḡhairā mahfūz rakhe jāte the. Wahāñ wuh Ataliyāh kī girift se mahfūz rahā. Yahūsabā Yahoyadā Imām kī bīwī thī. ¹² Bād meñ Yuās ko Rab ke ghar meñ muntaqil kiyā gayā jahāñ wuh un ke sāth un chhīh sālon ke daurān chhupā rahā jab Ataliyāh malikā thī.

23

Ataliyāh kā Anjām aur Yuās kī Hukūmat

¹ Ataliyāh kī hukūmat ke sātweñ sāl meñ Yahoyadā ne jurrat karke sau sau faujiyon par muqarrar pāñch afsaron se ahd bāndhā. Un ke nām Azariyāh bin Yarohām, Ismāil bin Yūhanān, Azariyāh bin Obed, Māsiyāh bin Adāyāh aur Ilīsāfat bin Zikrī the. ² In ādmiyon ne chupke se Yahūdāh ke tamām shahron meñ se guzar kar Lāwiyon aur Isrāīlī ḳhāndānon ke sarparaston ko jamā kiyā aur phir un ke sāth mil kar

Yarūshalam āe. ³ Allāh ke ghar meñ pūrī jamāt ne jawān bādshāh Yuās ke sāth ahd bāndhā.

Yahoyadā un se muḡhātib huā, “Hamāre bādshāh kā beṭā hī ham par hukūmat kare, kyoñki Rab ne muḡarrar kiyā hai ki Dāūd kī aulād yih zimmedārī sanbhāle. ⁴ Chunānche agle Sabat ke din āp imāmoñ aur Lāwiyon meñ se jitne ḍyūṭī par āeñge wuh tīn hissoñ meñ taqsīm ho jāeñ. Ek hissā Rab ke ghar ke darwāzoñ par pahrā de, ⁵ dūsrā shāhī mahal par aur tīsrā Bunyād nāmī darwāze par. Bāqī sab ādmī Rab ke ghar ke sahoñ meñ jamā ho jāeñ. ⁶ Ḳhidmat karne wāle imāmoñ aur Lāwiyon ke siwā koī aur Rab ke ghar meñ dāḡhil na ho. Sirf yihī andar jā sakte haiñ, kyoñki Rab ne unheñ is ḡhidmat ke lie maḡhsūs kiyā hai. Lāzim hai ki pūrī qaum Rab kī hidāyāt par amal kare. ⁷ Bāqī Lāwī bādshāh ke irdgird dāyrā banā kar apne hathiyāroñ ko pakare rakheñ aur jahāñ bhī wuh jāe use ghare rakheñ. Jo bhī Rab ke ghar meñ ghusne kī koshish kare use mār ḍālnā.”

⁸ Lāwī aur Yahūdāh ke in tamām mardoñ ne aisā hī kiyā. Agle Sabat ke din sab apne bandoñ samet us ke pās āe, wuh bhī jin kī ḍyūṭī thī aur wuh bhī jin kī ab chhuṭṭī thī. Kyoñki Yahoyadā ne ḡhidmat karne wāloñ meñ se kisī ko bhī jāne kī ijāzat nahīñ dī thī. ⁹ Imām ne sau sau faujiyon par muḡarrar afsaroñ ko Dāūd Bādshāh ke wuh neze aur chhoṭī aur baṛī ḍhāleñ diñ jo ab tak Rab ke ghar meñ mahfūz rakhī huī thīñ. ¹⁰ Phir us ne faujiyon ko bādshāh ke irdgird kharā kiyā. Har ek apne hathiyār pakare taiyār thā. Qurbāngāh aur Rab ke ghar ke darmiyān un kā dāyrā Rab ke

ghar kī junūbī dīwār se le kar us kī shimālī dīwār tak phailā huā thā. ¹¹ Phir wuh Yuās ko bāhar lāe aur us ke sar par tāj rakh kar use qawānīn kī kitāb de dī. Yoñ Yuās ko bādshāh banā diyā gayā. Unhoñ ne use masah kiyā aur buland āwāz se nārā lagāne lage, “Bādshāh zindābād!”

¹² Logoñ kā shor Ataliyāh tak pahuñchā, kyoñki sab daur kar jamā ho rahe aur bādshāh kī khushī meñ nāre lagā rahe the. Wuh Rab ke ghar ke sahan meñ un ke pās āī ¹³ to kyā dekhī hai kī nayā bādshāh darwāze ke qarīb us satūn ke pās kharā hai jahāñ bādshāh riwāj ke mutābiq kharā hotā hai, aur wuh afsaroñ aur turam bajāne wāloñ se ghirā huā hai. Tamām ummat bhī sāth kharī turam bajā bajā kar khushī manā rahī hai. Sāth sāth gulūkār apne sāj bajā kar hamd ke gīt gāne meñ rāhnumāī kar rahe haiñ. Ataliyāh ranjish ke māre apne kapre phar kar chīkh uthī, “Ġhaddārī, Ġhaddārī!”

¹⁴ Yahoyadā Imām ne sau sau faujiyoñ par muqarrar un afsaroñ ko bulāyā jin ke sapurd fauj kī gāī thī aur unheñ hukm diyā, “Use bāhar le jāeñ, kyoñki munāsib nahīñ ki use Rab ke ghar ke pās mārā jāe. Aur jo bhī us ke pīchhe āe use talwār se mār denā.” ¹⁵ Wuh Ataliyāh ko pakaṛ kar wahāñ se bāhar le gae aur use Ghoṛoñ ke Darwāze par mār diyā jo shāhī mahal ke pās thā.

¹⁶ Phir Yahoyadā ne qaum aur bādshāh ke sāth mil kar Rab se ahd bāndh kar wādā kiyā ki ham Rab kī qaum raheñge. ¹⁷ Is ke bād sab Bāl ke mandir par tūt paṛe aur use dhā diyā. Us kī qurbāngāhoñ aur butoñ ko tukre tukre karke

unhoñ ne Bāl ke pujārī Mattān ko qurbāngāhoñ ke sāmne hī mār ḍālā.

¹⁸ Yahoyadā ne imāmoñ aur Lāwiyōñ ko dubārā Rab ke ghar ko sañbhālne kī zimmedārī dī. Dāūd ne unheñ ḵhidmat ke lie gurohoñ meñ taqsīm kiyā thā. Us kī hidāyāt ke mutābiq unhīñ ko ḵhushī manāte aur gīt gāte hue bhasm hone wālī qurbāniyāñ pesh karnī thīñ, jis tarah Mūsā kī sharīat meñ likhā hai. ¹⁹ Rab ke ghar ke darwāzoñ par Yahoyadā ne darbān ḵaḗe kie tāki aise logoñ ko andar āne se rokā jāe jo kisī bhī wajah se nāpāk hoñ.

²⁰ Phir wuh sau sau faujiyoñ par muḡar-rar afsaroñ, asar-o-rasūḵh wāloñ, qaum ke hukmrānoñ aur bāqī pūrī ummat ke hamrāh julūs nikāl kar bādshāh ko Bālāi Darwāze se ho kar shāhī mahal meñ le gayā. Wahāñ unhoñ ne bādshāh ko taḵht par biṭhā diyā, ²¹ aur tamām ummat ḵhushī manātī rahī. Yoñ Yarūshalam Shahr ko sukūn milā, kyonki Ataliyāh ko talwār se mār diyā gayā thā.

24

Yuās Rab ke Ghar kī Marammat Karwātā Hai

¹ Yuās 7 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā 40 sāl thā. Us kī māñ Zibiyāh Bair-sabā kī rahne wālī thī. ² Yahoyadā ke jīte-jī Yuās wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. ³ Yahoyadā ne us kī shādī do ḵhawātīn se karāi jin ke beṭe-beṭiyāñ paidā hue.

⁴ Kuchh der ke bād Yuās ne Rab ke ghar kī marammat karāne kā faislā kiyā. ⁵ Imāmoñ

aur Lāwiyōñ ko apne pās bulā kar us ne unheñ hukm diyā, “Yahūdāh ke shahroñ meñ se guzar kar tamām logoñ se paise jamā karen tākī āp sāl basāl apne Ḳhudā ke ghar kī marammat karwāeñ. Ab jā kar jaldī karen.” Lekin Lāwiyōñ ne baṛī der lagāi.

⁶ Tab bādshāh ne imām-e-āzam Yahoyadā ko bulā kar pūchhā, “Āp ne Lāwiyōñ se mutālabā kyoñ nahīñ kiyā ki wuh Yahūdāh ke shahroñ aur Yarūshalam se Rab ke ghar kī marammat ke paise jamā karen? Yih to koī naī bāt nahīñ hai, kyoñki Rab kā ḳhādim Mūsā bhī mulāqāt kā ḳhaimā ṭhīk rakhne ke lie Isrāīlī jamāt se ṭaiks letā rahā. ⁷ Āp ko ḳhud mālūm hai ki us bedīn aurat Ataliyāh ne apne pairokāroñ ke sāth Rab ke ghar meñ naqb lagā kar Rab ke lie maḳhsūs hadiye chhīn lie aur Bāl ke apne butoñ kī ḳhidmat ke lie istemāl kie the.”

⁸ Bādshāh ke hukm par ek sandūq banwāyā gayā jo bāhar, Rab ke ghar ke sahan ke darwāze par rakhā gayā. ⁹ Pūre Yahūdāh aur Yarūshalam meñ elān kiyā gayā ki Rab ke lie wuh ṭaiks adā kiyā jāe jis kā Ḳhudā ke ḳhādim Mūsā ne registān meñ Isrāīliyoñ se mutālabā kiyā thā. ¹⁰ Yih sun kar tamām rāhnumā balki pūrī qaum ḳhush huī. Apne hadiye Rab ke ghar ke pās lā kar wuh unheñ sandūq meñ ḍālte rahe. Jab kabhī wuh bhar jātā ¹¹ to Lāwī use uṭhā kar bādshāh ke afsaroñ ke pās le jāte. Agar us meñ wāqāī bahut paise hote to bādshāh kā mīrmunshī aur imām-e-āzam kā ek afsar ā kar use ḳhālī kar dete. Phir Lāwī use us kī jagah

wāpas rakh dete the. Yih silsilā rozānā jāri rahā, aur āḫhirkār bahut baṛī raqam ikaṭṭhī ho gai.

¹² Bādshāh aur Yahoyadā yih paise un ṭhekedāron ko diyā karte the jo Rab ke ghar kī marammat karwāte the. Yih paise patthar tarāshne wālon, baṛha'iyon aur un kāriaron kī ujrāt ke lie sarf hue jo lohe aur pītal kā kām karte the. ¹³ Rab ke ghar kī marammat ke nigarānon ne mehnat se kām kiyā, aur un ke zere-nigarānī taraqqī hotī gai. Āḫhir meñ Rab ke ghar kī hālat pahle kī-sī ho gai thī balki unhoñ ne use mazīd mazbūt banā diyā. ¹⁴ Kām ke iḫhtitām par ṭhekedār bāqī paise Yuās Bādshāh aur Yahoyadā ke pās lāe. In se unhoñ ne Rab ke ghar kī ḫhidmat ke lie darkār pyāle, sone aur chāndī ke bartan aur dīgar kā chīzen jo qurbāniyān charhāne ke lie istemāl hotī thīn banwāin. Yahoyadā ke jīte-jī Rab ke ghar meñ bāqāydaḡī se bhasm hone wālī qurbāniyān pesh kī jāti rahīn.

¹⁵ Yahoyadā nihāyat būrhā ho gayā. 130 sāl kī umr meñ wuh faut huā. ¹⁶ Use Yarūshalam ke us hisse meñ shāhī qabristān meñ dafnāyā gayā jo 'Dāūd kā Shahr' kahlātā hai, kyonki us ne Isrāil meñ Allāh aur us ke ghar kī achchhī ḫhidmat kī thī.

Yuās Bādshāh Rab ko Tark Kartā Hai

¹⁷ Yahoyadā kī maut ke bād Yahūdāh ke buzurg Yuās ke pās ā kar muñh ke bal jhuk gae. Us waqt se wuh un ke mashwaron par amal karne lagā. ¹⁸ Is kā ek natījā yih niklā ki wuh un ke sāth mil kar Rab apne bāp ke Ḫhudā ke ghar ko

chhoṛ kar Yasīrat Dewī ke khamboṅ aur butoṅ kī pūjā karne lagā. Is gunāh kī wajah se Allāh kā ḡhazab Yahūdāh aur Yarūshalam par nāzil huā. ¹⁹ Us ne apne nabiyōṅ ko logoṅ ke pās bhejā tāki wuh unheṅ samjhā kar Rab ke pās wāpas lāeṅ. Lekin koī bhī un kī bāt sunane ke lie taiyār na huā. ²⁰ Phir Allāh kā Rūh Yahoyadā Imām ke beṭe Zakariyāh par nāzil huā, aur us ne qaum ke sāmne khare ho kar kahā, “Allāh farmātā hai, ‘Tum Rab ke ahkām kī ḡhilāfwarzī kyoṅ karte ho? Tumheṅ kāmyābī hāsil nahīn hogī. Chūnki tum ne Rab ko tark kar diyā hai is lie us ne tumheṅ tark kar diyā hai!’”

²¹ Jawāb meṅ logoṅ ne Zakariyāh ke ḡhilāf sāzish karke use bādshāh ke hukm par Rab ke ghar ke sahan meṅ sangsār kar diyā. ²² Yoṅ Yuās Bādshāh ne us mehrbānī kā ḡhayāl na kiyā jo Yahoyadā ne us par kī thī balki use nazarandāz karke us ke beṭe ko qatl kiyā. Marte waqt Zakariyāh bolā, “Rab dhyān de kar merā badlā le!”

²³ Agle sāl ke āḡhāz meṅ Shām kī fauj Yuās se laṛne āī. Yahūdāh meṅ ghus kar unhoṅ ne Yarūshalam par fatah pāī aur qaum ke tamām buzurgoṅ ko mār ḡālā. Sārā lūṭā huā māl Damishq ko bhejā gayā jahān bādshāh thā. ²⁴ Agarche Shām kī fauj Yahūdāh kī fauj kī nisbat bahut chhoṭī thī to bhī Rab ne use fatah bakhshī. Chūnki Yahūdāh ne Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ko tark kar diyā thā is lie Yuās ko Shām ke hāthoṅ sazā milī. ²⁵ Jang ke daurān Yahūdāh kā bādshāh shadīd zaḡhmī huā. Jab dushman ne mulk ko chhoṛ diyā to Yuās ke afsaroṅ ne

us ke ḳhilāf sāzish kī. Yahoyadā Imām ke beṭe ke qatl kā intaqām le kar unhoñ ne use mār ḍālā jab wuh bīmār hālat meñ bistar par paṛā thā. Bādshāh ko Yarūshalam ke us hisse meñ dafn kiyā gayā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Lekin shāhī qabristān meñ nahīn dafnāyā gayā. ²⁶ Sāzish karne wāloñ ke nām Zabad aur Yahūzabad the. Pahle kī māñ Sim'āt Ammonī thī jabki dūsre kī māñ Simrīt Moābī thī.

²⁷ Yuās ke beṭoñ, us ke ḳhilāf nabiyōñ ke farmānoñ aur Allāh ke ghar kī marammat ke bāre meñ mazīd mālūmāt ‘Shāhān kī Kitāb’ meñ darj haiñ. Yuās ke bād us kā beṭā Amasiyāh taḳhtnashīn huā.

25

Yahūdāh kā Bādshāh Amasiyāh

¹ Amasiyāh 25 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā 29 sāl thā. Us kī māñ Yahuaddān Yarūshalam kī rahne wālī thī. ² Jo kuchh Amasiyāh ne kiyā wuh Rab ko pasand thā, lekin wuh pūre dil se Rab kī pairawī nahīn kartā thā. ³ Jyoñ hī us ke pāñw mazbūtī se jam gae us ne un afsaroñ ko sazā-e-maut dī jinhoñ ne bāp ko qatl kar diyā thā. ⁴ Lekin un ke beṭoñ ko us ne zindā rahne diyā aur yoñ Mūsawī sharīat ke tābe rahā jis meñ Rab farmātā hai, “Wālidain ko un ke bachchoñ ke jarāym ke sabab se sazā-e-maut na dī jāe, na bachchoñ ko un ke wālidain ke jarāym ke sabab se. Agar kisī ko sazā-e-maut denī ho to us gunāh ke sabab se jo us ne ḳhud kiyā hai.”

Adom se Jang

⁵ Amasiyāh ne Yahūdāh aur Binyamīn ke qabīloñ ke tamām mardoñ ko bulā kar unheñ ḳhāndānoñ ke mutābiq tartīb diyā. Us ne hazār hazār aur sau sau faujiyoñ par afsar muqarrar kie. Jitne bhī mard 20 yā is se zāyd sāl ke the un sab kī bhartī huī. Is tarah 3,00,000 faujī jamā hue. Sab baṛī ḍhāloñ aur nezoñ se lais the. ⁶ Is ke alāwā Amasiyāh ne Isrāīl ke 1,00,000 tajrabākār faujiyoñ ko ujrat par bhartī kiyā tāki wuh jang meñ madad kareñ. Unheñ us ne chāndī ke taqriban 3,400 kilogrām die.

⁷ Lekin ek mard-e-Ḳhudā ne Amasiyāh ke pās ā kar use samjhāyā, “Bādshāh salāmat, lāzim hai ki yih Isrāīlī faujī āp ke sāth mil kar laṛne ke lie na nikleñ. Kyoñki Rab un ke sāth nahīn hai, wuh Ifrāīm ke kisī bhī rahne wāle ke sāth nahīn hai. ⁸ Agar āp un ke sāth mil kar nikleñ tāki mazbūti se dushman se laṛen to Allāh āp ko dushman ke sāmne girā degā. Kyoñki Allāh ko āp kī madad karne aur āp ko girāne kī qudrat hāsil hai.” ⁹ Amasiyāh ne etarāz kiyā, “Lekin main Isrāīliyoñ ko chāndī ke 3,400 kilogrām adā kar chukā hūn. In paison kā kyā banegā?” Mard-e-Ḳhudā ne jawāb diyā, “Rab āp ko is se kahīn zyādā atā kar saktā hai.” ¹⁰ Chunāñche Amasiyāh ne Ifrāīm se āe hue tamām faujiyoñ ko fāriḡh karke wāpas bhej diyā, aur wuh Yahūdāh se bahut nārāz hue. Har ek baṛe taish meñ apne apne ghar chalā gayā.

¹¹ To bhī Amasiyāh jurrat karke jang ke lie niklā. Apnī fauj ko Namak kī Wādī meñ le jā kar us ne Adomiyoñ par fatah pāī. Un ke 10,000

mard maidān-e-jang meñ māre gae. ¹² Dushman ke mazīd 10,000 ādmiyoñ ko giriftār kar liyā gayā. Yahūdāh ke faujiyoñ ne qaidiyoñ ko ek ūnchī chaṭān kī choṭī par le jā kar nīche girā diyā. Is tarah sab pāsh pāsh ho kar halāk hue.

¹³ Itne meñ fārigh kie gae Isrāīlī faujiyoñ ne Sāmariya aur Bait-haurūn ke bīch meñ wāqe Yahūdāh ke shahroñ par hamlā kiyā thā. Laṛte laṛte unhoñ ne 3,000 mardoñ ko maut ke ghāṭ utār diyā aur bahut-sā māl lūṭ liyā thā.

Amasiyāh kī Butparastī

¹⁴ Adomiyoñ ko shikast dene ke bād Amasiyāh Saīr ke bāshindoñ ke butoñ ko lūṭ kar apne ghar wāpas lāyā. Wahāñ us ne unheñ khaṛā kiyā aur un ke sāmne aundhe muñh jhuk kar unheñ qurbāniyāñ pesh kīñ. ¹⁵ Yih dekh kar Rab us se bahut nārāz huā. Us ne ek nabī ko us ke pās bhejā jis ne kahā, “Tū in dewatāoñ kī taraf kyoñ rujū kar rahā hai? Yih to apnī qaum ko tujh se najāt na dilā sake.” ¹⁶ Amasiyāh ne nabī kī bāt kāṭ kar kahā, “Ham ne kab se tujhe bādshāh kā mushīr banā diyā hai? Ḳhāmosh, warnā tujhe mār diyā jāegā.” Nabī ne ḳhāmosh ho kar itnā hī kahā, “Mujhe mālūm hai ki Allāh ne āp ko āp kī in harkatoñ kī wajah se aur is lie ki āp ne merā mashwarā qabūl nahīñ kiyā tabāh karne kā faisalā kar liyā hai.”

Amasiyāh Isrāīl ke Bādshāh Yuās se Laṛtā Hai

¹⁷ Ek dīn Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh ne apne mushīroñ se mashwarā karne ke bād Yuās bin Yahuākḥaz bin Yāhū ko paighām bhejā, “Āeñ, ham ek dūsre kā muqābalā karen!”

¹⁸ Lekin Isrāīl ke bādshāh Yuās ne jawāb diyā, “Lubnān meñ ek kāñtedār jhārī ne deodār ke ek daraḡht se bāt kī, ‘Mere beṡe ke sāth apñī beṡī kā rishtā bāndho.’ Lekin usī waḡt Lubnān ke janglī jānwaroñ ne us ke ūpar se guzar kar use pāñwoñ tale kuchal dālā. ¹⁹ Adom par fatah pāne ke sabab se āp kā dil maḡhrūr ho kar mazīd shohrat hāsīl karnā chāhtā hai. Lekin merā mashwarā hai kī āp apne ghar meñ raheñ. Āp aisī musībat ko kyoñ dāwat dete haiñ jo āp aur Yahūdāh kī tabāhī kā bāis ban jāe?” ²⁰ Lekin Amasiyāh mānane ke lie taiyār nahīñ thā. Allāh use aur us kī qaum ko Isrāīliyoñ ke hawāle karnā chāhtā thā, kyoñki unhoñ ne Adomiyōñ ke dewatāoñ kī taraf rujū kiyā thā.

²¹ Tab Isrāīl kā bādshāh Yuās apñī fauj le kar Yahūdāh par chaḡh āyā. Bait-shams ke pās us kā Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh ke sāth muḡābalā huā. ²² Isrāīlī fauj ne Yahūdāh kī fauj ko shikast dī, aur har ek apne apne ghar bhāḡ gayā. ²³ Isrāīl ke bādshāh Yuās ne Yahūdāh ke bādshāh Amasiyāh bin Yuās bin Aḡhaziyāh ko wahīñ Bait-shams meñ giriftār kar liyā. Phir wuh use Yarūshalam lāyā aur shahr kī fasīl Ifrāīm nāmī darwāze se le kar Kone ke Darwāze tak girā dī. Is hisse kī lambāī taḡrīban 600 fuṡ thī. ²⁴ Jitnā bhī sonā, chāñdī aur qīmṡī sāmān Rab ke ghar aur shāhī mahal ke ḡhazānoñ meñ thā use us ne pūre kā pūrā chhīn liyā. Us waḡt Obed-adom Rab ke ghar ke ḡhazāne sañbhāltā thā. Yuās lūṡā huā māl aur bāz yarḡhamāloñ ko le kar Sāmariya wāpas chalā gayā.

Amasiyāh kī Maut

²⁵ Isrāīl ke bādshāh Yuās bin Yahuāq̄haz kī maut ke bād Yahūdāh kā bādshāh Amasiyāh bin Yuās mazīd 15 sāl jītā rahā. ²⁶ Bāqī jo kuchh Amasiyāh kī hukūmat ke daurān huā wuh shurū se le kar āk̄hir tak ‘Shāhān-e-Isrāīl-o-Yahūdāh’ kī kitāb meñ darj hai. ²⁷ Jab se wuh Rab kī pairawī karne se bāz āyā us waqt se log Yarūshalam meñ us ke k̄hilāf sāzish karne lage. Āk̄hirkār us ne farār ho kar Lakīs meñ panāh lī, lekin sāzish karne wāloñ ne apne logoñ ko us ke pīchhe bhejā, aur wuh wahān use qatl karne meñ kāmyāb ho gae. ²⁸ Us kī lāsh ghoṛe par uṭhā kar Yahūdāh ke shahr Yarūshalam lāī gaī jahān use k̄hāndānī qabr meñ dafnāyā gayā.

26

Yahūdāh kā Bādshāh Uzziyāh

¹ Yahūdāh ke tamām logoñ ne Amasiyāh kī jagah us ke beṭe Uzziyāh ko taq̄ht par biṭhā diyā. Us kī umr 16 sāl thī ² jab us kā bāp mar kar apne bāpdādā se jā milā. Bādshāh banane ke bād Uzziyāh ne Ailāt Shahr par qabzā karke use dubārā Yahūdāh kā hissā banā liyā. Us ne shahr meñ bahut tāmīrī kām karwāyā.

³ Uzziyāh 16 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ rah kar 52 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māñ Yakūliyāh Yarūshalam kī rahne wālī thī. ⁴ Apne bāp Amasiyāh kī tarah us kā chāl-chalan Rab ko pasand thā. ⁵ Imām-e-āzam Zakariyāh ke jīte-jī Uzziyāh Rab kā tālib rahā, kyonki Zakariyāh use Allāh kā k̄hauf mānane kī

tālīm detā rahā. Jab tak bādshāh Rab kā tālib rahā us waqt tak Allāh use kāmyābī baḥshtā rahā.

⁶ Uzziyāh ne Filistiyoñ se jang karke Jāt, Yabnā aur Ashdūd kī fasiloñ ko ḍhā diyā. Dīgar kāi shahroñ ko us ne nae sire se tāmīr kiyā jo Ashdūd ke qarīb aur Filistiyoñ ke bāqī ilāqe meñ the. ⁷ Lekin Allāh ne na sirf Filistiyoñ se larṭe waqt Uzziyāh kī madad kī balki us waqt bhī jab Jūr-bāl meñ rahne wāle Araboñ aur Maūniyoñ se jang chhiṛ gaī. ⁸ Ammoniyon ko Uzziyāh ko ḳharāj adā karnā paṛā, aur wuh itnā tāqatwar banā ki us kī shohrat Misr tak phail gaī.

⁹ Yarūshalam meñ Uzziyāh ne Kone ke Darwāze, Wādī ke Darwāze aur fasīl ke moṛ par mazbūt burj banwāe. ¹⁰ Us ne bayābān meñ bhī burj tāmīr kie aur sāth sāth patthar ke beshumār hauz tarāshe, kyonki maḡhribī Yahūdāh ke nashebī pahārī ilāqe aur maidānī ilāqe meñ us ke baṛe baṛe rewaṛ charte the. Bādshāh ko kāshṭkāri kā kām ḳhās pasand thā. Bahut log pahārī ilāqoñ aur zarḳhez wādiyoñ meñ us ke khetoñ aur angūr ke bāḡhoñ kī nigarānī karte the.

¹¹ Uzziyāh kī tāqatwar fauj thī. Bādshāh ke ālā afsar Hananiyāh kī rāhnumāi meñ mīrmunshī Ya'iyel ne afsar Māsiyāh ke sāth fauj kī bharti karke use tartīb diyā thā. ¹² In dastoñ par kunboñ ke 2,600 sarparast muḳarrar the. ¹³ Fauj 3,07,500 jang larne ke qābil mardoñ par mush-tamil thī. Jang meñ bādshāh un par pūrā bharosā kar saktā thā. ¹⁴ Uzziyāh ne apne tamām faujiyoñ ko ḍhāloñ, nezoñ, ḳhodoñ,

zirābaktaron, kamānon aur falāḳhan ke sāmān se musallah kiyā. ¹⁵ Aur Yarūshalam ke burjon aur fasīl ke konon par us ne aisī mashīneñ lagāeñ jo tīr chalā saktī aur baḡe baḡe patthar phaiñk saktī thīñ.

Uzziyāh Maḡhrūr Ho Jātā Hai

Ġharz, Allāh kī madad se Uzziyāh kī shohrat dūr dūr tak phail gaī, aur us kī tāqat baḡtī gaī.

¹⁶ Lekin is tāqat ne use maḡhrūr kar diyā, aur natīje meñ wuh ḡhalat rāh par ā gayā. Rab apne Ḳhudā kā bewafā ho kar wuh ek dīn Rab ke ḡhar meñ ghus gayā tāki baḡhūr kī qurbāngāh par baḡhūr jalāe. ¹⁷ Lekin imām-e-āzam Azariyāh Rab ke mazīd 80 bahādur imāmon ko apne sāth le kar us ke pīchhe pīchhe gayā. ¹⁸ Unhon ne bādshāh Uzziyāh kā sāmna karke kahā, “Munāsib nahīñ kī āp Rab ko baḡhūr kī qurbānī pesh karen. Yih Hārūn kī aulād yāñi imāmon kī zimmedārī hai jinheñ is ke lie maḡhsūs kiyā gayā hai. Maḡdis se nikal jāeñ, kyonki āp Allāh se bewafā ho gae haiñ, aur āp kī yih harkat Rab Ḳhudā ke sāmne izzat kā bāis nahīñ banegī.”

¹⁹ Uzziyāh baḡhūrdān ko pakāḡe baḡhūr ko pesh karne ko thā ki imāmon kī bāteñ sun kar āḡ-baḡulā ho gayā. Lekin usī lamhe us ke māthe par koḡh phūṡ niklā. ²⁰ Yih dekh kar imām-e-āzam Azariyāh aur dīḡar imāmon ne use jaldī se Rab ke ḡhar se nikāl diyā. Uzziyāh ne ḡhud bhī wahāñ se nikalne kī jaldī kī, kyonki Rab hī ne use sazā dī thī.

²¹ Uzziyāh jīte-jī is bīmārī se shifā na pā sakā. Use alāhidā ḡhar meñ rahnā paḡā, aur use Rab

ke ghar meñ dākḥil hone kī ijāzat nahīn thī. Us ke beṭe Yūtām ko mahal par muqarrar kiyā gayā, aur wuhī ummat par hukūmat karne lagā.

²² Bāqī jo kuchh Uzziyāh kī hukūmat ke daurān shurū se le kar ākḥir tak huā wuh Āmūs ke beṭe Yasāyāh Nabī ne qalamband kiyā hai. ²³ Jab Uzziyāh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use koṛh kī wajah se dūsre bādshāhoñ ke sāth nahīn dafnāyā gayā balki qarīb ke ek khet meñ jo shāhī kḥandān kā thā. Phir us kā beṭā Yūtām takhtnashīn huā.

27

Yahūdāh kā Bādshāh Yūtām

¹ Yūtām 25 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ rah kar 16 sāl tak hukūmat kartā rahā. Us kī mān Yarūsā bint Sadoq thī. ² Yūtām ne wuh kuchh kiyā jo Rab ko pasand thā. Wuh apne bāp Uzziyāh ke namūne par chaltā rahā, agarche us ne kabhī bhī bāp kī tarah Rab ke ghar meñ ghus jāne kī koshish na kī. Lekin ām log apnī gḥalat rāhoñ se na haṭe.

³ Yūtām ne Rab ke ghar kā Bālāi Darwāzā tāmīr kiyā. Ofal Pahārī jis par Rab kā ghar thā us kī diwār ko us ne bahut jaghoñ par mazbūt banā diyā. ⁴ Yahūdāh ke pahārī ilāqe meñ us ne shahr tāmīr kie aur janglī ilāqoñ meñ qile aur burj banāe. ⁵ Jab Ammonī bādshāh ke sāth jang chḥir gaī to us ne Ammoniyon ko shikast dī. Tin sāl tak unheñ use sālānā kḥarāj ke taur par taqrīban 3,400 kilogrām chāñdī, 16,00,000 kilogrām gandum aur 13,50,000 kilogrām jau adā karnā parā. ⁶ Yoñ Yūtām kī tāqat barḥtī gaī. Aur

wajah yih thī ki wuh sābitqadmī se Rab apne ẖhudā ke huzūr chaltā rahā.

⁷ Bāqī jo kuchh Yūtām kī hukūmat ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-Isrāīl-o-Yahūdāh’ kī kitāb meñ qalamband hai. Us meñ us kī tamām jangoñ aur bāqī kāmōñ kā zikr hai. ⁸ Wuh 25 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ rah kar 16 sāl hukūmat kartā rahā. ⁹ Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam ke us hisse meñ jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai dafnāyā gayā. Phir us kā beṭā Āḡhaz taḡhtnashīn huā.

28

Yahūdāh kā Bādshāh Āḡhaz

¹ Āḡhaz 20 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur Yarūshalam meñ rah kar 16 sāl hukūmat kartā rahā. Wuh apne bāp Dāūd ke namūne par na chalā balki wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. ² Kyoñki us ne Isrāīl ke bādshāhoñ kā chāl-chalan apnāyā. Bāl ke but ḡhalwā kar ³ us ne na sirf Wādī-e-Bin-hinnūm meñ butoñ ko qurbāniyāñ pesh kīñ balki apne beṭoñ ko bhī qurbānī ke taur par jalā diyā. Yoñ wuh un qaumoñ ke ghinaune rasm-o-riwāj adā karne lagā jinheñ Rab ne Isrāīliyoñ ke āge mulk se nikāl diyā thā. ⁴ Āḡhaz baḡhūr jalā kar apnī qurbāniyāñ ūñche maqāmoñ, pahāriyoñ kī choṭiyoñ aur har ghane daraḡht ke sāy meñ charḡhātā thā.

⁵ Isī lie Rab us ke ẖhudā ne use Shām ke bādshāh ke hawāle kar diyā. Shām kī fauj ne use shikast dī aur Yahūdāh ke bahut-se logoñ ko qaidī banā kar Damishq le gaī. Āḡhaz ko Isrāīl ke

bādshāh Fiqah bin Ramaliyāh ke hawāle bhī kar diyā gayā jis ne use shadīd nuqsān pahuñchāyā. ⁶ Ek hī din meñ Yahūdāh ke 1,20,000 tajrabākār faujī shahīd hue. Yih sab kuchh is lie huā ki qaum ne Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ko tark kar diyā thā. ⁷ Us waqt Ifrāīm ke qabīle ke pahalwān Zikrī ne Āḳhaz ke beṭe Māsiyāh, maḥal ke inchārj Azrīqām aur bādshāh ke bād sab se ālā afsar Ilqānā ko mār ḍālā. ⁸ Isrāīliyoñ ne Yahūdāh kī 2,00,000 aurateñ aur bachche chhīn lie aur kasrat kā māl lūṭ kar Sāmariya le gae.

Isrāīl Qaidiyōñ ko Rihā Kar Detā Hai

⁹ Sāmariya meñ Rab kā ek nabī banām Odīd rahtā thā. Jab Isrāīlī faujī maidān-e-jang se wāpas āe to Odīd un se milne ke lie niklā. Us ne un se kahā, “Dekheñ, Rab āp ke bāpdādā kā Ḳhudā Yahūdāh se nārāz thā, is lie us ne unheñ āp ke hawāle kar diyā. Lekin āp log taish meñ ā kar un par yoñ ṭuṭ parē ki un kā qatl-e-ām āsmān tak pahuñch gayā hai. ¹⁰ Lekin yih kāfī nahīn thā. Ab āp Yahūdāh aur Yarūshalam ke bache huōñ ko apne ḡhulām banānā chāhte haiñ. Kyā āp samajhte haiñ ki ham un se achche haiñ? Nahīn, āp se bhī Rab apne Ḳhudā ke ḡhilāf gunāh sarzad hue haiñ. ¹¹ Chunāñche merī bāt suneñ! In qaidiyōñ ko wāpas kareñ jo āp ne apne bhāiyōñ se chhīn lie haiñ. Kyoñki Rab kā saḡht ḡhazab āp par nāzil hone wālā hai.”

¹² Ifrāīm ke qabīle ke kuchh sarparastoñ ne bhī faujiyōñ kā sāmñā kiyā. Un ke nām Azariyāh bin Yūhanān, Barakiyāh bin Masillamot, Yahizqiyāh

bin Sallūm aur Amāsā bin Ḳhadlī the. ¹³ Unhoñ ne kahā, “In qaidiyon ko yahāñ mat le āeñ, warnā ham Rab ke sāmne qusūrwar ṭhahreñge. Kyā āp chāhte haiñ ki ham apne gunāhoñ meñ izāfā kareñ? Hamārā qusūr pahle hī bahut baṛā hai. Hāñ, Rab Isrāīl par saḳht ḡhusse hai.”

¹⁴ Tab faujiyon ne apne qaidiyon ko āzād karke unheñ lūṭe hue māl ke sāth buzurgoñ aur pūri jamāt ke hawāle kar diyā. ¹⁵ Mazkūrā chār ādmiyon ne sāmne ā kar qaidiyon ko apne pās mahfūz rakhā. Lūṭe hue māl meñ se kapṛe nikāl kar unhoñ ne unheñ un meñ taqsīm kiyā jo barahnā the. Is ke bād unhoñ ne tamām qaidiyon ko kapṛe aur jūte de die, unheñ khānā khilāyā, pānī pilāyā aur un ke zaḳhmon kī marham-paṭṭī kī. Jitne thakāwaṭ kī wajah se chal na sakte the unheñ unhoñ ne gadhoñ par biṭhāyā, phir chalte chalte sab ko Khajūr ke Shahr Yarīhū tak pahuñchāyā jahāñ un ke apne log the. Phir wuh Sāmariya lauṭe āe.

Āḳhaz Asūr ke Bādshāh se Madad Letā Hai

¹⁶ Us waqt Āḳhaz Bādshāh ne Asūr ke bādshāh se iltamās kī, “Hamārī madad karne āeñ.”

¹⁷ Kyonki Adomī Yahūdāh meñ ghus kar kuchh logon ko giriftār karke apne sāth le gae the.

¹⁸ Sāth sāth Filistī maḡhribī Yahūdāh ke nashebī pahārī ilāqe aur junūbī ilāqe meñ ghus āe the aur zail ke shahron par qabzā karke un meñ rahne lage the: Bait-shams, Aiyālon, Jadīrot, nīz Sokā, Timnat aur Jimzū gird-o-nawāh kī ābādiyon samet. ¹⁹ Is tarah Rab ne Yahūdāh ko Āḳhaz kī wajah se zer kar diyā, kyonki bādshāh

ne Yahūdāh meñ belagām berāhrawī phailne dī aur Rab se apnī bewafāī kā sāf izhār kiyā thā.

²⁰ Asūr ke bādshāh Tiglat-pileasar apnī fauj le kar mulk meñ āyā, lekin Āḳhaz kī madad karne ke bajāe us ne use tang kiyā. ²¹ Āḳhaz ne Rab ke ghar, shāhī mahal aur apne ālā afsaroñ ke ḳhazānoñ ko lūṭ kar sārā māl Asūr ke bādshāh ko bhej diyā, lekin befāydā. Is se use sahīh madad na milī.

²² Go wuh us waqt baṛī musībat meñ thā to bhī Rab se aur dūr ho gayā. ²³ Wuh Shām ke dewatāoñ ko qurbāniyāñ pesh karne lagā, kyoñki us kā ḳhayāl thā ki inhīn ne mujhe shikast dī hai. Us ne sochā, “Shām ke dewatā apne bādshāhoñ kī madad karte haiñ! Ab se main unheñ qurbāniyāñ pesh karūnga tāki wuh merī bhī madad karen.” Lekin yih dewatā bādshāh Āḳhaz aur pūrī qaum ke lie tabāhī kā bāis ban gae. ²⁴ Āḳhaz ne hukm diyā ki Allāh ke ghar kā sārā sāmān nikāl kar ṭukre ṭukre kar diyā jāe. Phir us ne Rab ke ghar ke darwāzoñ par tālā lagā diyā. Us kī jagah us ne Yarūshalam ke kone kone meñ qurbāngāheñ kharī kar dīn.

²⁵ Sāth sāth us ne dīgar mābūdoñ ko qurbāniyāñ pesh karne ke lie Yahūdāh ke har shahr kī ūnchī jaghoñ par mandir tāmīr kie. Aisī harkatoñ se wuh Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā ko taish dilātā rahā.

²⁶ Bāqī jo kuchh us kī hukūmat ke daurān huā aur jo kuchh us ne kiyā wuh shurū se le kar āḳhir tak ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāil’ kī kitāb meñ darj hai. ²⁷ Jab Āḳhaz mar kar apne bāpdādā se jā milā to use Yarūshalam meñ dāfn

kiyā gayā, lekin shāhī qabristān meñ nahīn. Phir us kā beṭā Hizqiyāh taḥtnashīn huā.

29

Hizqiyāh Bādshāh Rab ke Ghar ko Dubārā Khol Detā Hai

¹ Jab Hizqiyāh Bādshāh banā to us kī umr 25 sāl thī. Yarūshalam meñ rah kar wuh 29 sāl hukūmat kartā rahā. Us kī māñ Abiyāh bint Zakariyāh thī.

² Apne bāp Dāūd kī tarah us ne aisā kām kiyā jo Rab ko pasand thā. ³ Apnī hukūmat ke pahle sāl ke pahle mahīne meñ us ne Rab ke ghar ke darwāzoñ ko khol kar un kī marammat karwāi. ⁴ Lāwiyoñ aur imāmoñ ko bulā kar us ne unheñ Rab ke ghar ke mashriqī sahan meñ jamā kiyā ⁵ aur kahā,

“Ai lāwiyo, merī bāt sunēñ! Apne āp ko khidmat ke lie maḥsūs-o-muqaddas karen, aur Rab apne bāpdādā ke Khudā ke ghar ko bhī maḥsūs-o-muqaddas karen. Tamām nāpāk chīzeñ maqdis se nikālen! ⁶ Hamāre bāpdādā bewafā ho kar wuh kuchh karte gae jo Rab hamāre Khudā ko nāpasand thā. Unhoñ ne use chhoṛ diyā, apne muñh ko Rab kī sukūnatgāh se pher kar dūsri taraf chal paṛe. ⁷ Rab ke ghar ke sāmne wāle barāmdē ke darwāzoñ par unhoñ ne tālā lagā kar charāghoñ ko bujhā diyā. Na Isrāil ke Khudā ke lie baḥhūr jalāyā jātā, na bhasm hone wālī qurbāniyāñ maqdis meñ pesh kī jāti thī. ⁸ Isī wajah se Rab kā ḡhazab Yahūdāh aur Yarūshalam par nāzil huā hai. Hamārī hālat ko dekh kar log ḡhabrā gae. Un ke roñgṭe khare

ho gae haiñ. Ham dūsron ke lie mazāq kā nishānā ban gae haiñ. Āp khud is ke gawāh haiñ. ⁹ Hamārī bewafāi kī wajah se hamāre bāp talwār kī zad meñ ā kar māre gae aur hamāre beṭe-beṭiyāñ aur bīwiyañ ham se chhīn lī gāi haiñ. ¹⁰ Lekin ab main Rab Isrāil ke Khudā ke sāth ahd bāndhnā chāhtā hūñ tāki us kā saḥt qahr ham se ṭal jāe. ¹¹ Mere beṭo, ab sustī na dikhāeñ, kyonki Rab ne āp ko chun kar apne khādīm banāyā hai. Āp ko us ke huzūr khare ho kar us kī khidmat karne aur baḥhūr jalāne kī zimmedārī dī gāi hai.”

¹² Phir zail ke Lāwī khidmat ke lie taiyār hue:

Qihāt ke khāndān kā Mahat bin Amāsī aur Yoel bin Azariyāh,

Mirārī ke khāndān kā Qīs bin Abdī aur Azariyāh bin Yāhallalel,

Jairson ke khāndān kā Yuāḥ bin Zimmā aur Adan bin Yuāḥ,

¹³ Ilīsafan ke khāndān kā Simrī aur Ya'iyel,

Āsaf ke khāndān kā Zakariyāh aur Mat-taniyāh,

¹⁴ Haimān ke khāndān kā Yihiyel aur Simāi,

Yadūtūn ke khāndān kā Samāyāh aur Uzziyel.

¹⁵ Bāqī Lāwiyon ko bulā kar unhoñ ne apne āp ko Rab kī khidmat ke lie maḥsūs-o-muqaddas kiyā. Phir wuh bādshāh ke hukm ke mutābiq Rab ke ghar ko pāk-sāf karne lage. Kām karte karte unhoñ ne is kā khayāl kiyā ki sab kuchh Rab kī hidāyat ke mutābiq ho rahā ho. ¹⁶ Imām Rab ke ghar meñ dākhil hue aur us meñ se har nāpāk chīz nikāl kar use sahan meñ lāe. Wahāñ se Lāwiyon ne sab kuchh uṭhā kar shahr se

bāhar Wādī-e-Qidron meñ phaiñk diyā. ¹⁷ Rab ke ghar kī quddūsiyat bahāl karne kā kām pahle mahīne ke pahle din shurū huā, aur ek hafte ke bād wuh sāmne wāle barāmde tak pahuñch gae the. Ek aur haftā pūre ghar ko maḥsūs-o-muqaddas karne meñ lag gayā.

Pahle mahīne ke 16weñ din kām mukammal huā. ¹⁸ Hizqiyāh Bādshāh ke pās jā kar unhoñ ne kahā, “Ham ne Rab ke pūre ghar ko pāk-sāf kar diyā hai. Is meñ jānwaroñ ko jalāne kī qurbāngāh us ke sāmān samet aur wuh mez jis par Rab ke lie maḥsūs roṭiyāñ rakhī jāti haiñ us ke sāmān samet shāmil hai. ¹⁹ Aur jitnī chīzeñ Aḳhaz ne bewafā ban kar apnī hukūmat ke daurān radd kar dī thīñ un sab ko ham ne thīk karke dubārā maḥsūs-o-muqaddas kar diyā hai. Ab wuh Rab kī qurbāngāh ke sāmne parī haiñ.”

Rab ke Ghar kī Dubārā Maḥsūsiyat

²⁰ Agle din Hizqiyāh Bādshāh subah-sawere shahr ke tamām buzurgoñ ko bulā kar un ke sāth Rab ke ghar ke pās gayā. ²¹ Sāt jawān bail, sāt menḍhe aur bheṛ ke sāt bachche bhasm hone wālī qurbānī ke lie sahan meñ lāe gae. Nīz sāt bakre jinheñ gunāh kī qurbānī ke taur par shāhī ḳhāndān, maqdis aur Yahūdāh ke lie pesh karnā thā. Hizqiyāh ne Hārūn kī aulād yānī imāmoñ ko hukm diyā ki in jānwaroñ ko Rab kī qurbāngāh par chaṛhāeñ. ²² Pahle bailoñ ko zabah kiyā gayā. Imāmoñ ne un kā ḳhūn jamā karke use qurbāngāh par chhiṛkā. Is ke bād menḍhoñ ko zabah kiyā gayā. Is bār bhī

imāmoñ ne un kā ḵhūn qurbāngāh par chhīrkā. Bheṛ ke bachchoñ ke ḵhūn ke sāth bhī yihī kuchh kiyā gayā. ²³ Āḵhir meñ gunāh kī qurbānī ke lie maḵsūs bakroñ ko bādshāh aur jamāt ke sāmne lāyā gayā, aur unhoñ ne apne hāthoñ ko bakroñ ke saroñ par rakh diyā. ²⁴ Phir imāmoñ ne unheñ zabah karke un kā ḵhūn gunāh kī qurbānī ke taur par qurbāngāh par chhīrkā tāki Isrāīl kā kaffārā diyā jāe. Kyoñki bādshāh ne hukm diyā thā ki bhasm hone wālī aur gunāh kī qurbānī tamām Isrāīl ke lie pesh kī jāe.

²⁵ Hizqiyāh ne Lāwiyōñ ko jhānjh, sitār aur sarod thamā kar unheñ Rab ke ghar meñ khaṛā kiyā. Sab kuchh un hidāyāt ke mutābiq huā jo Rab ne Dāūd Bādshāh, us ke ḡhaibbīn Jād aur Nātan Nabī kī mārifat dī thīñ. ²⁶ Lāwī un sāzoñ ke sāth khaṛe ho gae jo Dāūd ne banwāe the, aur imām apne turamoñ ko thāme un ke sāth khaṛe hue. ²⁷ Phir Hizqiyāh ne hukm diyā ki bhasm hone wālī qurbānī qurbāngāh par pesh kī jāe. Jab imām yih kām karne lage to Lāwī Rab kī tārif meñ gīt gāne lage. Sāth sāth turam aur Dāūd Bādshāh ke banwāe hue sāz bajne lage. ²⁸ Tamām jamāt aundhe muñh jhuk gaī jabki Lāwī gīt gāte aur imām turam bajāte rahe. Yih silsilā is qurbānī kī takmīl tak jāri rahā. ²⁹ Is ke bād Hizqiyāh aur tamām hāzirīn dubārā muñh ke bal jhuk gae. ³⁰ Bādshāh aur buzurgoñ ne Lāwiyōñ ko kahā, “Dāūd aur Āsaf ḡhaibbīn ke zabūr gā kar Rab kī satāish karen.” Chunāñche Lāwiyōñ ne baṛī ḵhushī se hamd-o-sanā ke gīt gāe. Wuh bhī aundhe muñh jhuk gae.

³¹ Phir Hizqiyāh logoñ se muḵhātib huā, “Āj āp ne apne āp ko Rab ke lie waqf kar diyā hai. Ab wuh kuchh Rab ke ghar ke pās le aēñ jo āp zabah aur salāmatī kī qurbānī ke taur par pesh karnā chāhte haiñ.” Tab log zabah aur salāmatī kī apnī qurbāniyāñ le aē. Nīz, jis kā bhī dil chāhtā thā wuh bhasm hone wālī qurbāniyāñ lāyā. ³² Is tarah bhasm hone wālī qurbānī ke lie 70 bail, 100 menḍhe aur bheṛ ke 200 bachche jamā karke Rab ko pesh kie gae. ³³ Un ke alāwā 600 bail aur 3,000 bheṛ-bakriyāñ Rab ke ghar ke lie maḵsūs kī gaiñ. ³⁴ Lekin itne jānwaroñ kī khāloñ ko utarne ke lie imām kam the, is lie Lāwiyōñ ko un kī madad karnī paṛī. Is kām ke iḵhtitām tak balki jab tak mazīd imām ḵhidmat ke lie taiyār aur pāk nahīñ ho gae the Lāwī madad karte rahe. Imāmoñ kī nisbat zyādā Lāwī pāk-sāf ho gae the, kyonki unhoñ ne zyādā lagan se apne āp ko Rab ke lie maḵsūs-o-muqaddas kiyā thā. ³⁵ Bhasm hone wālī beshumār qurbāniyōñ ke alāwā imāmoñ ne salāmatī kī qurbāniyōñ kī charbī bhī jalāī. Sāth sāth unhoñ ne mai kī nazareñ pesh kiñ.

Yoñ Rab ke ghar meñ ḵhidmat kā nae sire se āghāz huā. ³⁶ Hizqiyāh aur pūrī qaum ne ḵhushī manāī ki Allāh ne yih sab kuchh itnī jaldī se hameñ muhaiyā kiyā hai.

30

Fasah kī Īd ke lie Dāwat

¹ Hizqiyāh ne Isrāīl aur Yahūdāh kī har jagah apne qāsidoñ ko bhej kar logoñ ko Rab ke ghar

meñ āne kī dāwat dī, kyonki wuh un ke sāth Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tāzīm meñ Fasah kī Īd manānā chāhtā thā. Us ne Ifrāīm aur Manassī ke qabīloñ ko bhī dāwatanāme bheje. ² Bādshāh ne apne afsaroñ aur Yarūshalam kī pūrī jamāt ke sāth mil kar faislā kiyā ki ham yih īd dūsre mahīne meñ manāenge. ³ Ām taur par yih pahle mahīne meñ manāī jātī thī, lekin us waqt tak ḳhidmat ke lie taiyār imām kāfī nahīn the. Kyonki ab tak sab apne āp ko pāk-sāf na kar sake. Dūsri bāt yih thī ki log itnī jaldī se Yarūshalam meñ jamā na ho sake. ⁴ In bātoñ ke pesh-e-nazar bādshāh aur tamām hāzirīn is par muttāfiq hue ki Fasah kī Īd multawī kī jāe. ⁵ Unhoñ ne faislā kiyā ki ham tamām Isrāīliyoñ ko junūb meñ Bair-sabā se le kar shimāl meñ Dān tak dāwat deñge. Sab Yarūshalam aeñ tāki ham mil kar Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī tāzīm meñ Fasah kī Īd manāen. Asal meñ yih īd baṛī der se hidāyāt ke mutābiq nahīn manāī gai thī.

⁶ Bādshāh ke hukm par qāsīd Isrāīl aur Yahūdāh meñ se guzare. Har jagah unhoñ ne logoñ ko bādshāh aur us ke afsaroñ ke ḳhat pahuñchā die. Ḳhat meñ likhā thā,

“Ai Isrāīliyo, Rab Ibrāhīm, Is’hāq aur Isrāīl ke Ḳhudā ke pās wāpas aeñ! Phir wuh bhī āp ke pās jo Asūrī bādshāhoñ ke hāth se bach nikle haiñ wāpas aegā. ⁷ Apne bāpdādā aur bhāiyoñ kī tarah na baneñ jo Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā se bewafā ho gae the. Yihī wajah hai ki us ne unheñ aisi hālat meñ chhoṛ diyā ki jis ne bhī unheñ dekhā us ke roñgṭe khare ho gae. Āp ḳhud is ke gawāh haiñ. ⁸ Un kī tarah are na

raheñ balki Rab ke tābe ho jāeñ. Us ke maqdis meñ āeñ, jo us ne hameshā ke lie maḵsūs-omuqaddas kar diyā hai. Rab apne Ḳhudā kī ḵhidmat kareñ tāki āp us ke saḵht ḡhazab kā nishānā na raheñ. ⁹ Agar āp Rab ke pās lauṭ āeñ to jinhoñ ne āp ke bhāiyōñ aur un ke bāl-bachchoñ ko qaid kar liyā hai wuh un par rahm karke unheñ is mulk meñ wāpas āne deñge. Kyoñki Rab āp kā Ḳhudā mehrbān aur rahīm hai. Agar āp us ke pās wāpas āeñ to wuh apnā muñh āp se nahīn pheregā.”

¹⁰ Qāsīd Ifrāīm aur Manassī ke pūre qabāyli ilāqe meñ se guzare aur har shahr ko yih paighām pahuñchāyā. Phir chalte chalte wuh Zabūlūn tak pahuñch gae. Lekin aksar log un kī bāt sun kar hañs pare aur un kā mazāq urāne lage. ¹¹ Sirf Āshar, Manassī aur Zabūlūn ke chand ek ādmī farotanī kā izhār karke mān gae aur Yarūshalam āe. ¹² Yahūdāh meñ Allāh ne logoñ ko tahrīk dī ki unhoñ ne yakdilī se us hukm par amal kiyā jo bādshāh aur buzurgoñ ne Rab ke farmān ke mutābiq diyā thā.

Hizqiyāh aur Qaum Fasah kī Īd Manāte Haiñ

¹³ Dūsre mahīne meñ bahut zyādā log Bekhamīrī Roṭī kī Īd manāne ke lie Yarūshalam pahuñche. ¹⁴ Pahle unhoñ ne shahr se butoñ kī tamām qurbāngāhoñ ko dūr kar diyā. Baḵhūr jalāne kī chhoṭī qurbāngāhoñ ko bhī unhoñ ne uṭhā kar Wādī-e-Qidron meñ phaiñk diyā. ¹⁵ Dūsre mahīne ke 14weñ din Fasah ke leloñ ko zabah kiyā gayā. Imāmoñ aur Lāwiyoñ ne sharmindā ho kar apne āp ko ḵhidmat ke lie

pāk-sāf kar rakhā thā, aur ab unhoñ ne bhasm hone wālī qurbāniyoñ ko Rab ke ghar meñ pesh kiyā. ¹⁶ Wuh khidmat ke lie yoñ khare ho gae jis tarah mard-e-Ḳhudā Mūsā kī shariyat meñ farmāyā gayā hai. Lāwī qurbāniyoñ kā khūn imāmoñ ke pās lāe jinhoñ ne use qurbāngāh par chhiṛkā.

¹⁷ Lekin hāzirīn meñ se bahut-se logoñ ne apne āp ko sahīh taur par pāk-sāf nahīn kiyā thā. Un ke lie Lāwīyoñ ne Fasah ke leloñ ko zabah kiyā tāki un kī qurbāniyoñ ko bhī Rab ke lie maḵsūs kiyā jā sake. ¹⁸ Ḳhāskar Ifrāīm, Manassī, Zabūlūn aur Ishkār ke aksar logoñ ne apne āp ko sahīh taur par pāk-sāf nahīn kiyā thā. Chunāñche wuh Fasah ke khāne meñ us hālat meñ sharīk na hue jis kā taqāzā shariyat kartī hai. Lekin Hizqiyāh ne un kī shafā'at karke duā kī, “Rab jo mehrbān hai har ek ko muāf kare ¹⁹ jo pūre dil se Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā kā tālib rahne kā irādā rakhtā hai, khāh use maqdis ke lie darkār pākīzagi hāsil na bhī ho.” ²⁰ Rab ne Hizqiyāh kī duā sun kar logoñ ko bahāl kar diyā.

²¹ Yarūshalam meñ jamāshudā Isrāīliyoñ ne baṛī khushī se sāt din tak Beḳhamīrī Roṭī kī Īd manāī. Har din Lāwī aur imām apne sāz bajā kar buland āwāz se Rab kī satāish karte rahe. ²² Lāwīyoñ ne Rab kī khidmat karte waqt baṛī samajhdārī dikhāī, aur Hizqiyāh ne is meñ un kī hauslā-afzāī kī.

Pūre hafte ke daurān Isrāīlī Rab ko salāmatī kī qurbāniyāñ pesh karke qurbānī kā apnā hissā khāte aur Rab apne bāpdādā ke Ḳhudā kī tamjīd karte rahe.

²³ Is hafte ke bād pūrī jamāt ne faislā kiyā ki īd ko mazīd sāt din manāyā jāe. Chunānche unhoñ ne ḵhushī se ek aur hafte ke daurān īd manāi.

²⁴ Tab Yahūdāh ke bādshāh Hizqiyāh ne jamāt ke lie 1,000 bail aur 7,000 bher-bakriyāñ pesh kīñ jabki buzurgoñ ne jamāt ke lie 1,000 bail aur 10,000 bher-bakriyāñ chaḥhāiñ. Itne meñ mazīd bahut-se imāmoñ ne apne āp ko Rab kī ḵhidmat ke lie maḥsūs-o-muqaddas kar liyā thā.

²⁵ Jitne bhī āe the ḵhushī manā rahe the, ḵhāh wuh Yahūdāh ke bāshinde the, ḵhāh imām, Lāwī, Isrāīlī yā Isrāīl aur Yahūdāh meñ rahne wāle pardesī mehmān. ²⁶ Yarūshalam meñ baḥī shādmānī thī, kyoñki aisi īd Dāūd Bādshāh ke beṭe Sulemān ke zamāne se le kar us waqt tak Yarūshalam meñ manāi nahīn gāi thī.

²⁷ Īd ke iḵhtitām par imāmoñ aur Lāwiyōñ ne ḵhaṛe ho kar qaum ko barkat dī. Aur Allāh ne un kī sunī, un kī duā āsmān par us kī muqaddas sukūnatgāh tak pahuñchī.

31

Pūre Yahūdāh meñ Butparastī kā Ḵhātmā

¹ Īd ke bād jamāt ke tamām Isrāīliyoñ ne Yahūdāh ke shahroñ meñ jā kar patthar ke butoñ ko ṭukṛe ṭukṛe kar diyā, Yasīrat Dewī ke khamboñ ko kāṭ ḍālā, ūñchī jaghoñ ke mandiroñ ko ḍhā diyā aur ḡhalat qurbāngāhoñ ko ḵhatm kar diyā. Jab tak unhoñ ne yih kām Yahūdāh, Binyamīn, Ifrāīm aur Manassī ke pūre ilāqoñ meñ takmīl tak nahīn pahuñchāyā thā unhoñ

ne ārām na kiyā. Is ke bād wuh sab apne apne shahron aur gharon ko chale gae.

Rab ke Ghar men Intazām kī Islāh

² Hizqiyāh ne imāmon aur Lāwiyon ko dubārā khidmat ke waise hī gurohon men taqsīm kiyā jaise pahle the. Un kī zimmedāriyān bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyān chaṛhānā, Rab ke ghar men muḫtalif qism kī khidmāt anjām denā aur hamd-o-sanā ke gīt gānā thīn.

³ Jo jānwar bādshāh apnī milkiyat se Rab ke ghar ko detā rahā wuh bhasm hone wālī un qurbāniyon ke lie muqarrar the jin ko Rab kī shariāt ke mutābiq har subah-shām, Sabat ke din, Nae Chānd kī Id aur dīgar idon par Rab ke ghar men pesh kī jāti thīn.

⁴ Hizqiyāh ne Yarūshalam ke bāshindon ko hukm diyā ki apnī milkiyat men se imāmon aur Lāwiyon ko kuchh den tāki wuh apnā waqt Rab kī shariāt kī takmīl ke lie waqf kar sakeñ.

⁵ Bādshāh kā yih elān sunte hī Isrāīlī farākhdilī se ḡhallā, angūr ke ras, zaitūn ke tel, shahd aur kheton kī bāqī paidāwār kā pahlā phal Rab ke ghar men lāe. Bahut kuchh ikaṭṭhā huā, kyonki logon ne apnī paidāwār kā pūrā daswān hissā wahān pahuñchāyā. ⁶ Yahūdāh ke bāqī shahron ke bāshinde bhī sāth rahne wāle Isrāīliyon samet apnī paidāwār kā daswān hissā Rab ke ghar men lāe. Jo bhī bail, bher-bakriyān aur bāqī chīzeñ unhon ne Rab apne Khudā ke lie waqf kī thīn wuh Rab ke ghar men pahuñchīn jāhān logon ne unheñ bare dher lagā kar ikaṭṭhā kiyā. ⁷ Chīzeñ jamā karne kā yih silsilā tisre

mahīne meñ shurū huā aur sātweñ mahīne meñ ikhtitām ko pahuñchā. ⁸ Jab Hizqiyāh aur us ke afsaron ne ā kar dekhā ki kitnī chīzeñ ikatthī ho gai haiñ to unhoñ ne Rab aur us kī qaum Isrāil ko mubāarak kahā.

⁹ Jab Hizqiyāh ne imāmon aur Lāwiyon se in dheron ke बारे meñ pūchhā ¹⁰ to Sadoq ke khāndān kā imām-e-āzam Azariyāh ne jawāb diyā, “Jab se log apne hadiye yahān le āte haiñ us waqt se ham jī bhar kar khā sakte haiñ balki kāfī kuchh bach bhī jātā hai. Kyonki Rab ne apnī qaum ko itnī barkat dī hai ki yih sab kuchh bāqī rah gayā hai.”

¹¹ Tab Hizqiyāh ne hukm diyā ki Rab ke ghar meñ godām banāe jāeñ. Jab aisā kiyā gayā ¹² to razākārānā hadiye, paidāwār kā daswāñ hissā aur Rab ke lie maḥsūs kie gae atiyāt un meñ rakhe gae. Kūnaniyāh Lāwī in chīzon kā inchārj banā jabki us kā bhāī Simāī us kā madadgār muqarrar huā. ¹³ Imām-e-āzam Azariyāh Rab ke ghar ke pūre intazām kā inchārj thā, is lie Hizqiyāh Bādshāh ne us ke sāth mil kar das nigarān muqarrar kie jo Kūnaniyāh aur Simāī ke taht khidmat anjām deñ. Un ke nām Yihiyel, Azariyāh, Nahat, Asāhel, Yarīmot, Yūzabad, Iliyel, Ismākiyāh, Mahat aur Bināyāh the.

¹⁴ Jo Lāwī Mashriqī Darwāze kā darbān thā us kā nām Qore bin Yimnā thā. Ab use Rab ko razākārānā taur par die gae hadiye aur us ke lie maḥsūs kie gae atiyē taqsim karne kā nigarān banāyā gayā. ¹⁵ Adan, Minyamīn, Yashua, Samāyāh, Amariyāh aur Sakaniyāh us ke madadgār the. Un kī zimmedārī Lāwiyon ke

shahron meñ rahne wāle imāmon ko un kā hissā denā thī. Baṛī wafādārī se wuh khayāl rakhte the ki khidmat ke muḵhtalif gurohon ke tamām imāmon ko wuh hissā mil jāe jo un kā haq bantā thā, khāh wuh bare the yā chhoṭe. ¹⁶ Jo apne guroh ke sāth Rab ke ghar meñ khidmat kartā thā use us kā hissā barāh-e-rāst miltā thā. Is silsile meñ Lāwī ke qabile ke jitne mardoñ aur larḱon kī umr tīn sāl yā is se zāyd thī un kī fahrist banāi gāi. ¹⁷ In fahriston meñ imāmon ko un ke kunbon ke mutābiq darj kiyā gayā. Isī tarah 20 sāl yā is se zāyd ke Lāwiyon ko un zimmedāriyon aur khidmat ke mutābiq jo wuh apne gurohon meñ sañbhālte the fahriston meñ darj kiyā gayā. ¹⁸ Khāndānon kī aurateñ aur beṭe-beṭiyāñ chhoṭe bachchon samet bhī in fahriston meñ darj thīn. Chūnki un ke mard wafādārī se Rab ke ghar meñ khidmat karte the, is lie yih dīgar afrād bhī maḱhsūs-o-muqaddas samjhe jāte the. ¹⁹ Jo imām shahron se bāhar un charāgāhon meñ rahte the jo unheñ Hārūn kī aulād kī haisiyat se milī thīn unheñ bhī hissā miltā thā. Har shahr ke lie ādmī chune gae jo imāmon ke khāndānon ke mardoñ aur fahrist meñ darj tamām Lāwiyon ko wuh hissā diyā karen jo un kā haq thā.

²⁰ Hizqiyāh Bādshāh ne hukm diyā ki pūre Yahūdāh meñ aisā hī kiyā jāe. Us kā kām Rab ke nazdīk achchhā, munsifānā aur wafādārānā thā. ²¹ Jo kuchh us ne Allāh ke ghar meñ intazām dubārā chalāne aur shariāt ko qāym karne ke silsile meñ kiyā us ke lie wuh pūre dil se apne Ḳhudā kā tālib rahā. Natīje meñ use kāmyābī

hāsil huī.

32

Asūrī Yahūdāh meñ Ghus Āte Haiñ

¹ Hizqiyāh ne wafādārī se yih tamām mansūbe takmīl tak pahuñchāe. Phir ek din Asūr kā bādshāh Sanherib apnī fauj ke sāth Yahūdāh meñ ghus āyā aur qilāband shahron kā muhāsarā karne lagā tāki un par qabzā kare.

² Jab Hizqiyāh ko ittalā milī ki Sanherib ā kar Yarūshalam par hamlā karne kī taiyāriyān kar rahā hai ³ to us ne apne sarkārī aur faujī afsaron se mashwarā kiyā. Khayāl yih pesh kiyā gayā ki Yarūshalam Shahr ke bāhar tamām chashmon ko malbe se band kiyā jāe. Sab muttafiq ho gae.

⁴ Kyonki unhoñ ne kahā, “Asūr ke bādshāh ko yahāñ ā kar kasrat kā pānī kyon mile?” Bahut-se ādmī jamā hue aur mil kar chashmon ko malbe se band kar diyā. Unhoñ ne us zamīndoos nāle kā muñh bhī band kar diyā jis ke zariye pānī shahr meñ pahuñchtā thā.

⁵ Is ke alāwā Hizqiyāh ne baṛī mehnat se fasīl ke ṭūṭe-phūṭe hisson kī marammat karwā kar us par burj banwāe. Fasīl ke bāhar us ne ek aur chārdiwārī tāmīr kī jabki Yarūshalam ke us hisse ke chabūtare mazīd mazbūt karwāe jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Sāth sāth us ne baṛī miqdār meñ hathiyār aur dhāleñ banwāin. ⁶ Hizqiyāh ne logon par faujī afsar muqarrar kie.

Phir us ne sab ko darwāze ke sāth wāle chauk par ikaṭṭhā karke un kī hauslā-afzāi kī, ⁷ “Mazbūt aur diler hoñ! Asūr ke bādshāh aur us kī baṛī fauj ko dekh kar mat ḍareñ, kyonki jo

tāqat hamāre sāth hai wuh use hāsil nahīn hai. ⁸ Asūr ke bādshāh ke lie sirf k̄hākī admī laṛ rahe haiñ jabki Rab hamārā K̄hudā hamāre sāth hai. Wuhī hamārī madad karke hamāre lie laṛegā!” Hizqiyāh Bādshāh ke in alfāz se logon̄ kī baṛī hauslā-afzāi huī.

Asūrī Yarūshalam kā Muhāsarā Karte Haiñ

⁹ Jab Asūr kā bādshāh Sanherib apnī pūrī fauj ke sāth Lakīs kā muhāsarā kar rahā thā to us ne wahān se Yarūshalam ko wafd bhejā tāki Yahūdāh ke bādshāh Hizqiyāh aur Yahūdāh ke tamām bāshindoñ ko paighām pahuñchāe,

¹⁰ “Shāh-e-Asūr Sanherib farmāte haiñ, tumhārā bharosā kis chīz par hai ki tum muhāsare ke waqt Yarūshalam ko chhornā nahīn chāhte? ¹¹ Jab Hizqiyāh kahtā hai, ‘Rab hamārā K̄hudā hameñ Asūr ke bādshāh se bachāegā’ to wuh tumheñ ghalat rāh par lā rahā hai. Is kā sirf yih natījā niklegā ki tum bhūke aur pyāse mar jāoge. ¹² Hizqiyāh ne to is K̄hudā kī behurmatī kī hai. Kyon̄ki us ne us kī ūñchī jaghoñ ke mandiron̄ aur qurbāngāhoñ ko ḍhā kar Yahūdāh aur Yarūshalam se kahā hai ki ek hī qurbāngāh ke sāmne parastish karen̄, ek hī qurbāngāh par qurbāniyāñ chaṛhāeñ. ¹³ Kyā tumheñ ilm nahīn ki maiñ aur mere bāpdādā ne dīgar mamālik kī tamām qaumoñ ke sāth kyā kuchh kiyā? Kyā in qaumoñ ke dewatā apne mulkon̄ ko mujh se bachāne ke qābil rahe haiñ? Hargiz nahīn! ¹⁴ Mere bāpdādā ne in sab ko tabāh kar diyā, aur koī bhī dewatā apnī qaum ko mujh se bachā na sakā. To phir tumhārā dewatā tumheñ kis tarah mujh se bachāegā?

15 Hizqiyāh se fareb na khāo! Wuh is tarah tumheñ ḡhalat rāh par na lāe. Us kī bāt par etamād mat karnā, kyonki ab tak kisī bhī qaum yā saltanat kā dewatā apnī qaum ko mere yā mere bāpdādā ke qabze se chhuṭkārā na dilā sakā. To phir tumhārā dewatā tumheñ mere qabze se kis tarah bachāegā?”

16 Aisī bāteñ karte karte Sanherib ke afsar Rab Isrāil ke Ḳhudā aur us ke ḳhādīm Hizqiyāh par kufr bakte gae.

17 Asūr ke bādshāh ne wafd ke hāth ḳhat bhī bhejā jis meñ us ne Rab Isrāil ke Ḳhudā kī ihānat kī. Ḳhat meñ likhā thā, “Jis tarah dīgar mamālik ke dewatā apnī qaumoñ ko mujh se mahfūz na rakh sake usī tarah Hizqiyāh kā dewatā bhī apnī qaum ko mere qabze se nahīn bachāegā.”

18 Asūrī afsaroñ ne buland āwāz se Ibrānī zabān meñ bādshāh kā paīghām fasīl par khare Yarūshalam ke bāshindoñ tak pahuñchāyā tāki un meñ ḳhauf-o-hirās phail jāe aur yoñ shahr par qabzā karne meñ āsānī ho jāe. 19 In afsaroñ ne Yarūshalam ke Ḳhudā kā yoñ tamashkur uṛāyā jaisā wuh duniyā kī dīgar qaumoñ ke dewatāoñ kā uṛāyā karte the, hālānki dīgar mābūd sirf insānī hāthoñ kī paidāwār the.

Rab Sanherib ko Sazā Detā Hai

20 Phir Hizqiyāh Bādshāh aur Āmūs ke beṭe Yasāyāh Nabī ne chillāte hue āsmān par taḳhtnashīn Ḳhudā se iltamās kī. 21 Jawāb meñ Rab ne Asūriyoñ kī lashkargāh meñ ek farishtā bhejā jis ne tamām behtarīn faujiyoñ ko afsaroñ aur kamāñdaroñ samet maut ke ḡhaṭ utār diyā. Chunānche Sanherib sharmindā ho kar apne

mulk lauṭ gayā. Wahān ek din jab wuh apne dewatā ke mandir meñ dākḥil huā to us ke kuchh beṭoñ ne use talwār se qatl kar diyā.

²² Is tarah Rab ne Hizqiyāh aur Yarūshalam ke bāshindoñ ko Shāh-e-Asūr Sanherib se chhuṭkārā dilāyā. Us ne unheñ dūsri qaumoñ ke hamloñ se bhī mahfūz rakhā, aur chāroñ taraf amn-o-amān phail gayā. ²³ Beshumār log Yarūshalam āe tāki Rab ko qurbāniyāñ pesh karen aur Hizqiyāh Bādshāh ko qīmti tohfe deñ. Us waqt se tamām qaumeñ us kā barā ehtirām karne lagīñ.

Hizqiyāh ke Āḥiri Sāl

²⁴ Un dinoñ meñ Hizqiyāh itnā bīmār huā ki marne kī naubat ā pahuñchī. Tab us ne Rab se duā kī, aur Rab ne us kī sun kar ek ilāhī nishān se is kī tasdiq kī. ²⁵ Lekin Hizqiyāh maḡhrūr huā, aur us ne is mehrbāni kā munāsib jawāb na diyā. Natīje meñ Rab us se aur Yahūdāh aur Yarūshalam se nārāz huā. ²⁶ Phir Hizqiyāh aur Yarūshalam ke bāshindoñ ne pachhtā kar apnā ḡhurūr chhoṛ diyā, is lie Rab kā ḡhazab Hizqiyāh ke jīte-jī un par nāzil na huā.

²⁷ Hizqiyāh ko bahut daulat aur izzat hāsil huī, aur us ne apni sone-chāndī, jawāhar, balsān ke qīmti tel, ḡhāloñ aur bāqi qīmti chīzoñ ke lie khās khazāne banwāe. ²⁸ Us ne ḡhallā, angūr kā ras aur zaitūn kā tel mahfūz rakhne ke lie godām tāmīr kie aur apne gāy-bailoñ aur bheṛ-bakriyoñ ko rakhne kī bahut-sī jagheñ bhī banwā līñ. ²⁹ Us ke gāy-bailoñ aur bheṛ-bakriyoñ meñ izāfā hotā gayā, aur us ne kāi nae

shahron kī buniyād rakhī, kyonki Allāh ne use nihāyat hī amīr banā diyā thā. ³⁰ Hizqiyāh hī ne Jaihūn Chashme kā muñh band karke us kā pānī surang ke zariye maḡhrib kī taraf Yarūshalam ke us hisse meñ pahuñchāyā jo ‘Dāūd kā Shahr’ kahlātā hai. Jo bhī kām us ne shurū kiyā us meñ wuh kāmyāb rahā. ³¹ Ek din Bābal ke hukmrānoñ ne us ke pās wafd bhejā tāki us ilāhī nishān ke bāre meñ mālūmāt hāsīl karen jo Yahūdāh meñ huā thā. Us waqt Allāh ne use akelā chhoṛ diyā tāki us ke dil kī haqīqī hālat jāñch le.

³² Bāqī jo kuchh Hizqiyāh kī hukūmat ke daurān huā aur jo nek kām us ne kiyā wuh ‘Āmūs ke Beṭe Yasāyāh Nabī kī Royā’ meñ qalam-band hai jo ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī kitāb meñ darj hai. ³³ Jab wuh mar kar apne bāpdādā se jā milā to use shāhī qabristān kī ek ūñchī jagah par dafnāyā gayā. Jab janāzā niklā to Yahūdāh aur Yarūshalam ke tamām bāshindoñ ne us kā ehtirām kiyā. Phir us kā beṭā Manassī takhtnashīn huā.

33

Yahūdāh kā Bādshāh Manassī

¹ Manassī 12 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā 55 sāl thā. ² Manassī kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. Us ne un qaumoñ ke qābil-e-ghin rasm-o-riwāj apnā lie jinheñ Rab ne Isrāīliyoñ ke āge se nikāl diyā thā. ³ Ūñchī jaghoñ ke jin mandiroñ ko us ke bāp Hizqiyāh ne ḍhā diyā thā unheñ us ne nae sire se tāmīr kiyā.

Us ne Bāl dewatāon kī qurbāngāheñ banwāñ aur Yasīrat Dewī ke khambe kharē kie. In ke alāwā wuh sūraj, chānd balki āsmān ke pūre lashkar ko sijdā karke un kī khidmat kartā thā. ⁴ Us ne Rab ke ghar meñ bhī apnī qurbāngāheñ kharī kīñ, hālāñki Rab ne is maqām ke bāre meñ farmāyā thā, “Yarūshalam meñ merā nām abad tak qāym rahegā.” ⁵ Lekin Manassī ne parwā na kī balki Rab ke ghar ke donoñ sahnoñ meñ āsmān ke pūre lashkar ke lie qurbāngāheñ banwāñ. ⁶ Yahāñ tak ki us ne Wādī-e-Bin-hinnūm meñ apne beṭoñ ko bhī qurbān karke jalā diyā. Jādūgarī, ghaibdānī aur afsūngarī karne ke alāwā wuh murdoñ kī rūhoñ se rābitā karne wāloñ aur rammāloñ se bhī mashwarā kartā thā.

Ġharz us ne bahut kuchh kiyā jo Rab ko nāpasand thā aur use taish dilāyā. ⁷ Dewī kā but banwā kar us ne use Allāh ke ghar meñ kharā kiyā, hālāñki Rab ne Dāūd aur us ke beṭe Sulemān se kahā thā, “Is ghar aur is shahr Yarūshalam meñ jo main ne tamām Isrāīlī qabīloñ meñ se chun liyā hai main apnā nām abad tak qāym rakhūngā. ⁸ Agar Isrāīlī ehtiyāt se mere un tamām ahkām aur hidāyāt kī pairawī karen jo Mūsā ne sharīat meñ unheñ die to main kabhī nahīn hone dūngā ki Isrāīliyoñ ko us mulk se jilāwatan kar diyā jāe jo main ne un ke bāpdādā ko atā kiyā thā.” ⁹ Lekin Manassī ne Yahūdāh aur Yarūshalam ke bāshindoñ ko aise ghalat kām karne par uksāyā jo un qaumoñ se bhī sarzad nahīn hue the jinheñ Rab ne mulk meñ dākḥil hote waqt un ke āge se tabāh kar

diyā thā.

¹⁰ Go Rab ne Manassī aur apnī qaum ko samjhāyā, lekin unhoñ ne parwā na kī. ¹¹ Tab Rab ne Asūrī bādshāh ke kamānḍaron ko Yahūdāh par hamlā karne diyā. Unhoñ ne Manassī ko pakaṛ kar us kī nāk meñ nakel ḍālī aur use pītal kī zanjīron meñ jakaṛ kar Bābal le gae. ¹² Jab wuh yoñ musībat meñ phaṅs gayā to Manassī Rab apne Ḳhudā kā ḡhazab ṭhanḍā karne kī koshish karne lagā aur apne āp ko apne bāpdādā ke Ḳhudā ke huzūr past kar diyā.

¹³ Aur Rab ne us kī iltamās par dhyān de kar us kī sunī. Use Yarūshalam wāpas lā kar us ne us kī hukūmat bahāl kar dī. Tab Manassī ne jān liyā ki Rab hī Ḳhudā hai.

¹⁴ Is ke bād us ne ‘Dāūd ke Shahr’ kī bairūnī fasīl nae sire se banwāī. Yih fasīl Jaihūn Chashme ke maḡhrib se shurū huī aur Wādī-e-Qidron meñ se guzar kar Machhli ke Darwāze tak pahuñch gai. Is dīwār ne Rab ke ghar kī pūrī pahāṛī banām Ofal kā ihātā kar liyā aur bahut buland thī. Is ke alāwā bādshāh ne Yahūdāh ke tamām qilāband shahron par faujī afsar muqarrar kie. ¹⁵ Us ne ajnabī mābūdoñ ko but samet Rab ke ghar se nikāl diyā. Jo qurbāngāheñ us ne Rab ke ghar kī pahāṛī aur bāqī Yarūshalam meñ khaṛī kī thīn unheñ bhī us ne ḍhā kar shahr se bāhar phaiñk diyā. ¹⁶ Phir us ne Rab kī qurbāngāh ko nae sire se tāmīr karke us par salāmatī aur shukrguzārī kī qurbāniyāñ chaṛhāñ. Sāth sāth us ne Yahūdāh ke bāshindoñ se kahā ki Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī ḡhidmat karen. ¹⁷ Go log is ke bād bhī ūñchī

jaghoñ par apnī qurbāniyāñ pesh karte the, lekin ab se wuh inheñ sirf Rab apne ẖhudā ko pesh karte the.

¹⁸ Bāqī jo kuchh Manassī kī hukūmat ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-Isrāīl kī Tārīkh’ kī kitāb meñ darj hai. Wahāñ us kī apne ẖhudā se duā bhī bayān kī gaī hai aur wuh bāteñ bhī jo ghaibbīnoñ ne Rab Isrāīl ke ẖhudā ke nām meñ use batāī thīn. ¹⁹ Ghaibbīnoñ kī kitāb meñ bhī Manassī kī duā bayān kī gaī hai aur yih kī Allāh ne kis tarah us kī sunī. Wahāñ us ke tamām gunāhoñ aur bewafāī kā zikr hai, nīz un ūñchī jaghoñ kī fahrist darj hai jahāñ us ne Allāh ke tābe ho jāne se pahle mandir banā kar Yasīrat Dewī ke khambe aur but khare kie the. ²⁰ Jab Manassī mar kar apne bāpdādā se jā milā to use us ke mahal meñ dafn kiyā gayā. Phir us kā beṭā Amūn taḥtnashīn huā.

Yahūdāh kā Bādshāh Amūn

²¹ Amūn 22 sāl kī umr meñ bādshāh banā aur do sāl tak Yārūshalam meñ hukūmat kartā rahā. ²² Apne bāp Manassī kī tarah wuh aisā ghalat kām kartā rahā jo Rab ko nāpasand thā. Jo but us ke bāp ne banwāe the unhīn kī pūjā wuh kartā aur unhīn ko qurbāniyāñ pesh kartā thā. ²³ Lekin us meñ aur Manassī meñ yih farq thā ki beṭe ne apne āp ko Rab ke sāmne past na kiyā balki us kā qusūr mazīd sangīn hotā gayā. ²⁴ Ek din Amūn ke kuchh afsaroñ ne us ke ḳhilāf sāzish karke use mahal meñ qatl kar diyā. ²⁵ Lekin ummat ne tamām sāzish karne wāloñ ko mār dālā aur Amūn kī jagah us ke beṭe Yūsiyāh ko bādshāh banā diyā.

34

Yūsiyāh Bādshāh Butparastī kī Muḫhālafat Kartā Hai

¹ Yūsiyāh 8 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ rah kar us kī hukūmat kā daurāniyā 31 sāl thā. ² Yūsiyāh wuh kuchh kartā rahā jo Rab ko pasand thā. Wuh apne bāp Dāūd ke achchhe namūne par chaltā rahā aur us se na dāin, na bāin taraf haṭā.

³ Apnī hukūmat ke āṭhweñ sāl meñ wuh apne bāp Dāūd ke Ḳhudā kī marzī talāsh karne lagā, go us waqt wuh jawān hī thā. Apnī hukūmat ke 12weñ sāl meñ wuh ūnchī jaghoñ ke mandiron, Yasīrat Dewī ke khamboñ aur tamām tarāshe aur ḍhāle hue butoñ ko pūre mulk se dūr karne lagā. Yoñ tamām Yarūshalam aur Yahūdāh in chīzoñ se pāk-sāf ho gayā. ⁴ Bādshāh ke zer-e-nigarānī Bāl dewatāoñ kī qurbāngāhoñ ko ḍhā diyā gayā. Baḳhūr kī jo qurbāngāheñ un ke ūpar thīn unheñ us ne ṭukre ṭukre kar diyā. Yasīrat Dewī ke khamboñ aur tarāshe aur ḍhāle hue butoñ ko zamīn par paṭaḳh kar us ne unheñ pīs kar un kī qabroñ par bikher diyā jinhoñ ne jīte-jī un ko qurbāniyāñ pesh kī thīn. ⁵ Butparast pujāriyoñ kī haḍḍiyoñ ko un kī apnī qurbāngāhoñ par jalāyā gayā. Is tarah se Yūsiyāh ne Yarūshalam aur Yahūdāh ko pāk-sāf kar diyā. ⁶⁻⁷ Yih us ne na sirf Yahūdāh balki Manassī, Ifrāim, Shamāūn aur Naftālī tak ke shahroñ meñ irdgird ke khandarāt samet bhī kiyā. Us ne qurbāngāhoñ ko girā kar Yasīrat Dewī ke khamboñ aur butoñ ko ṭukre ṭukre karke chaknāchūr kar diyā. Tamām Isrāil kī

baḥhūr kī qurbāngāhoñ ko us ne dhā diyā. Is ke bād wuh Yarūshalam wāpas chalā gayā.

Rab ke Ghar kī Marammat

⁸ Apnī hukūmat ke 18weñ sāl meñ Yūsiyāh ne Sāfan bin Asaliyāh, Yarūshalam par muqarrar afsar Māsiyāh aur bādshāh ke mushīr-e-ḳhās Yuāḳh bin Yuāḳhaz ko Rab apne Ḳhudā ke ghar ke pās bhejā tāki us kī marammat karwāeñ. Us waqt mulk aur Rab ke ghar ko pāk-sāf karne kī muhimm jāri thī. ⁹ Imām-e-āzam Ḳhilqiyāh ke pās jā kar unhoñ ne use wuh paise die jo Lāwī ke darbānoñ ne Rab ke ghar meñ jamā kie the. Yih hadiye Manassī aur Ifrāim ke bāshindoñ, Isrāil ke tamām bache hue logoñ aur Yahūdāh, Binyamīn aur Yarūshalam ke rahne wāloñ kī taraf se pesh kie gae the.

¹⁰ Ab yih paise un ṭhekedāroñ ke hawāle kar die gae jo Rab ke ghar kī marammat karwā rahe the. In paison se ṭhekedāroñ ne un kārigaroñ kī ujrāt adā kī jo Rab ke ghar kī marammat karke use mazbūt kar rahe the. ¹¹ Kārigaroñ aur tāmīr karne wāloñ ne in paison se tarāshe hue patthar aur shahtīroñ kī lakaṛī bhī ḳharīdī. Imāratoñ meñ shahtīroñ ko badalne kī zarūrat thī, kyonki Yahūdāh ke bādshāhoñ ne un par dhyān nahīn diyā thā, lihāzā wuh gal gae the. ¹² In ādmiyoñ ne wafādārī se ḳhidmat saranjām dī. Chār Lāwī in kī nigarānī karte the jin meñ Yahat aur Abadiyāh Mirārī ke ḳhāndān ke the jabki Zakariyāh aur Masullām Qihāt ke ḳhāndān ke the. Jitne Lāwī sāz bajāne meñ māhir the ¹³ wuh mazdūroñ aur tamām dīgar kārigaroñ

par muqarrar the. Kuchh aur Lāwī munshī, nigarān aur darbān the.

Rab ke Ghar meñ Sharīat kī Kitāb Mil Jātī Hai

¹⁴ Jab wuh paise bāhar lāe gae jo Rab ke ghar meñ jamā hue the to Ḳhilqiyāh ko sharīat kī wuh kitāb milī jo Rab ne Mūsā kī mārifat dī thī.

¹⁵ Use mīrmunshī Sāfan ko de kar us ne kahā, “Mujhe Rab ke ghar meñ Sharīat kī Kitāb milī hai.” ¹⁶ Tab Sāfan kitāb ko le kar bādshāh ke pās gayā aur use ittalā dī, “Jo bhī zimmedārī āp ke mulāzimoñ ko dī gāi unheñ wuh achchhī tarah pūrā kar rahe haiñ. ¹⁷ Unhoñ ne Rab ke ghar meñ jamāshudā paise marammat par muqarrar thekedāroñ aur bāqī kām karne wāloñ ko de die haiñ.” ¹⁸ Phir Sāfan ne bādshāh ko batāyā, “Ḳhilqiyāh ne mujhe ek kitāb dī hai.” Kitāb ko khol kar wuh bādshāh kī maujūdagī meñ us kī tilāwat karne lagā.

¹⁹ Kitāb kī bāteñ sun kar bādshāh ne ranjīdā ho kar apne kapre phār lie. ²⁰ Us ne Ḳhilqiyāh, Aḳhīqām bin Sāfan, Abdon bin Mikāh, mīrmunshī Sāfan aur apne ḳhās ḳhādīm Asāyāh ko bulā kar unheñ hukm diyā, ²¹ “Jā kar merī aur Isrāīl aur Yahūdāh ke bache hue afrād kī ḳhātir Rab se is kitāb meñ darj bātoñ ke bāre meñ dariyāft karen. Rab kā jo ḡhazab ham par nāzil hone wālā hai wuh nihāyat saḳht hai, kyonki hamāre bāpdādā na Rab ke farmān ke tābe rahe, na un hidāyāt ke mutābiq zindagī guzārī hai jo kitāb meñ darj kī gāi haiñ.”

²² Chunānche Ḳhilqiyāh Bādshāh ke bheje hue chand ādmiyoñ ke sāth Ḳhuldā Nabiyā ko milne

gayā. Ḳhuldā kā shauhar Sallūm bin toqahat bin ḳhasrā Rab ke ghar ke kapre sañbhāltā thā. Wuh Yarūshalam ke nae ilāqe meñ rahte the. ²³⁻²⁴ Ḳhuldā ne unheñ jawāb diyā,

“Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai ki jis ādmī ne tumheñ bhejā hai use batā denā, ‘Rab farmātā hai ki maiñ is shahr aur is ke bāshindoñ par āfat nāzil karūnga. Wuh tamām lānateñ pūrī ho jāēngī jo bādshāh ke huzūr parhī gaī kitāb meñ bayān kī gaī haiñ. ²⁵ Kyoñki merī qaum ne mujhe tark karke dīgar mābūdoñ ko qurbāniyāñ pesh kī haiñ aur apne hāthoñ se but banā kar mujhe taish dilāyā hai. Merā ḡhazab is maqām par nāzil ho jāegā aur kabhī ḳhatm nahīñ hogā.’ ²⁶ Lekin Yahūdāh ke bādshāh ke pās jāēñ jis ne āp ko Rab se dariyāft karne ke lie bhejā hai aur use batā deñ ki Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai, ‘Merī bāteñ sun kar ²⁷ terā dil narm ho gayā hai. Jab tujhe patā chalā ki maiñ ne is maqām aur is ke bāshindoñ ke ḳhilāf bāt kī hai to tū ne apne āp ko Allāh ke sāmne past kar diyā. Tū ne baṛī inkisārī se ranjīdā ho kar apne kapre phār lie aur mere huzūr phūṭ phūṭ kar royā. Rab farmātā hai ki yih dekh kar maiñ ne terī sunī hai. ²⁸ Jab tū mere kahne par mar kar apne bāpdādā se jā milegā to salāmatī se dafn hogā. Jo āfat maiñ shahr aur us ke bāshindoñ par nāzil karūnga wuh tū ḳhud nahīñ dekhegā.’”

Afsar bādshāh ke pās wāpas gae aur use Ḳhuldā kā jawāb sunā diyā.

Yūsiyāh Rab se Ahd Bāndhtā Hai

²⁹ Tab bādshāh Yahūdāh aur Yarūshalam ke tamām buzurgoñ ko bulā kar ³⁰ Rab ke ghar meñ gayā. Sab log chhoṭe se le kar baṛe tak us ke sāth gae yānī Yahūdāh ke ādmī, Yarūshalam ke bāshinde, imām aur Lāwī. Wahān pahuñch kar jamāt ke sāmne ahd kī us pūrī kitāb kī tilāwat kī gaī jo Rab ke ghar meñ milī thī.

³¹ Phir bādshāh ne apne satūn ke pās khaṛe ho kar Rab ke huzūr ahd bāndhā aur wādā kiyā, “Ham Rab kī pairawī kareñge, ham pūre dil-o-jān se us ke ahkām aur hidāyāt pūrī karke is kitāb meñ darj ahd kī bāteñ qāym rakheñge.”

³² Yūsiyāh ne mutālabā kiyā kī Yarūshalam aur Yahūdāh ke tamām bāshinde ahd meñ sharīk ho jāeñ. Us waqt se Yarūshalam ke bāshinde apne bāpdādā ke Ḳhudā ke ahd ke sāth liṭṭe rahe.

³³ Yūsiyāh ne Isrāīl ke pūre mulk se tamām ghinaune butoñ ko dūr kar diyā. Isrāīl ke tamām bāshindoñ ko us ne tākīd kī, “Rab apne Ḳhudā kī ḳhidmat kareñ.” Chunānche Yūsiyāh ke jīte-jī wuh Rab apne bāpdādā kī rāh se dūr na hue.

35

Yūsiyāh Fasah kī Īd Manātā Hai

¹ Phir Yūsiyāh ne Rab kī tazīm meñ Fasah kī Īd manāī. Pahle mahīne ke 14weñ din Fasah kā lelā zabah kiyā gayā. ² Bādshāh ne imāmoñ ko kām par lagā kar un kī hauslā-afzāī kī ki wuh Rab ke ghar meñ apnī ḳhidmat achchhī tarah anjām deñ. ³ Lāwiyoñ ko tamām Isrāīliyoñ ko sharīat kī tālīm dene kī zimmedārī dī gaī thī, aur sāth sāth unheñ Rab kī ḳhidmat ke lie maḳhsūs kiyā gayā thā. Un se Yūsiyāh ne kahā,

“Muḡaddas sandūḡ ko us imārat meñ rakheñ jo Isrāīl ke bādshāh Dāūd ke beṭe Sulemān ne tāmīr kiyā. Use apne kandhoñ par uṭhā kar idhar-udhar le jāne kī zarūrat nahīñ hai balki ab se apnā waqt Rab apne Ḳhudā aur us kī ḡaum Isrāīl kī ḡhidmat meñ sarf karen. ⁴ Un ḡhāndānī gurohoñ ke mutābiḡ ḡhidmat ke lie taiyār raheñ jin kī tartīb Dāūd Bādshāh aur us ke beṭe Sulemān ne likh kar muḡarrar kī thī. ⁵ Phir maḡdis meñ us jagah khare ho jāeñ jo āp ke ḡhāndānī guroh ke lie muḡarrar hai aur un ḡhāndānoñ kī madad karen jo ḡurbāniyāñ chaḡhāne ke lie āte haiñ aur jin kī ḡhidmat karne kī zimmedārī āp ko dī gaī hai. ⁶ Apne āp ko ḡhidmat ke lie maḡsūs karen aur Fasah ke lele zabah karke apne hamwatanon ke lie is tarah taiyār karen jis tarah Rab ne Mūsā kī mārifat hukm diyā thā.”

⁷ Īd kī ḡhushī meñ Yūsiyāh ne Īd manāne wāloñ ko apnī milkiyat meñ se 30,000 bheḡ-bakriyoñ ke bachche die. Yih jānwar Fasah kī ḡurbānī ke taur par chaḡhāe gae jabki bādshāh kī taraf se 3,000 bail dīḡar ḡurbāniyoñ ke lie istemāl hue. ⁸ Is ke alāwā bādshāh ke afsaron ne bhī apnī ḡhushī se ḡaum, imāmoñ aur Lāwiyoñ ko jānwar die. Allāh ke ghar ke sab se ālā afsaron Ḳhilḡiyāh, Zakariyāh aur Yihiyel ne dīḡar imāmoñ ko Fasah kī ḡurbānī ke lie 2,600 bheḡ-bakriyoñ ke bachche die, nīz 300 bail. ⁹ Isi tarah Lāwiyoñ ke rāhnumāoñ ne dīḡar Lāwiyoñ ko Fasah kī ḡurbānī ke lie 5,000 bheḡ-bakriyoñ ke bachche die, nīz 500 bail. Un meñ se tīn bhāī banām Kūnaniyāh, Samāyāh aur Nataniyel

the jabki dūsroñ ke nām Hasbiyāh, Ya'iyel aur Yūzabad the. ¹⁰ Jab har ek k̄hidmat ke lie taiyār thā to imām apnī apnī jagah par aur Lāwī apne apne gurohoñ ke mutābiq khare ho gae jis tarah bādshāh ne hidāyat dī thī. ¹¹ Lāwiyōñ ne Fasaḥ ke leloñ ko zabah karke un kī khāleñ utārīñ jabki imāmoñ ne Lāwiyōñ se jānwaroñ kā k̄hūn le kar qurbāngāh par chhirkā. ¹² Jo kuchh bhasm hone wālī qurbāniyoñ ke lie muqarrar thā use qaum ke mukhtalif k̄hāndānoñ ke lie ek taraf rakh diyā gayā tāki wuh use bād meñ Rab ko qurbānī ke taur par pesh kar sakeñ, jis tarah Mūsā kī sharīat meñ likhā hai. Bailoñ ke sāth bhī aisā hī kiyā gayā. ¹³ Fasaḥ ke leloñ ko hidāyat ke mutābiq āg par bhūnā gayā jabki bāqī gosht ko mukhtalif qism kī degoñ meñ ubālā gayā. Jyoñ hī gosht pak gayā to Lāwiyōñ ne use jaldī se hāzirīn meñ taqsim kiyā. ¹⁴ Is ke bād unhoñ ne apne aur imāmoñ ke lie Fasaḥ ke lele taiyār kie, kyoñki Hārūn kī aulād yānī imām bhasm hone wālī qurbāniyoñ aur charbī ko chaṛhāne meñ rāt tak masrūf rahe.

¹⁵ Īd ke pūre daurān Āsaf ke k̄hāndān ke gulūkār apnī apnī jagah par khare rahe, jis tarah Dāūd, Āsaf, Haimān aur bādshāh ke ḡhaibbīn Yadūtūn ne hidāyat dī thī. Darbān bhī Rab ke ghar ke darwāzoñ par musalsal khare rahe. Unheñ apnī jaghoñ ko chhoṛne kī zarūrat bhī nahīn thī, kyoñki bāqī Lāwiyōñ ne un ke lie bhī Fasaḥ ke lele taiyār kar rakhe. ¹⁶ Yoñ us dīn Yūsiyāh ke hukm par qurbāniyoñ ke pūre intazām ko tartīb diyā gayā tāki āindā Fasaḥ kī Īd manāī jāe aur bhasm hone wālī qurbāniyān

Rab kī qurbāngāh par pesh kī jāēn.

¹⁷ Yarūshalam meñ jamā hue Isrāīliyon ne Fasah kī Īd aur Beḳhamīrī Roṭī kī Īd ek hafte ke daurān manāī. ¹⁸ Fasah kī Īd Isrāīl meñ Samuel Nabī ke zamāne se le kar us waqt tak is tarah nahīn manāī gaī thī. Isrāīl ke kisī bhī bādshāh ne use yoñ nahīn manāyā thā jis tarah Yūsiyāh ne use us waqt imāmoñ, Lāwiyon, Yarūshalam aur tamām Yahūdāh aur Isrāīl se āe hue logoñ ke sāth mil kar manāī. ¹⁹ Yūsiyāh Bādshāh kī hukūmat ke 18weñ sāl meñ pahlī dafā Rab kī tāzīm meñ aisī Īd manāī gaī.

Yūsiyāh kī Maut

²⁰ Rab ke ghar kī bahālī kī takmīl ke bād ek dīn Misr kā bādshāh Nikoh Dariyā-e-Furāt par ke shahr Karkimīs ke lie rawānā huā tāki wahān dushman se laṛe. Lekin rāste meñ Yūsiyāh us kā muqābalā karne ke lie niklā. ²¹ Nikoh ne apne qāsidoñ ko Yūsiyāh ke pās bhej kar use ittalā dī, “Ai Yahūdāh ke bādshāh, merā āp se kyā wāstā? Is waqt main āp par hamlā karne ke lie nahīn niklā balki us shāhī ḳhāndān par jis ke sāth merā jhagaṛā hai. Allāh ne farmāyā hai ki main jaldī karūñ. Wuh to mere sāth hai. Chunānche us kā muqābalā karne se bāz āēñ, warnā wuh āp ko halāk kar degā.”

²² Lekin Yūsiyāh bāz na āyā balki laṛne ke lie taiyār huā. Us ne Nikoh kī bāt na mānī go Allāh ne use us kī mārifat āgāh kiyā thā. Chunānche wuh bhes badal kar Firaun se laṛne ke lie Majiddo ke maidān meñ pahuñchā. ²³ Jab laṛāī chhiṛ gaī to Yūsiyāh tīroñ se zaḳhmī huā, aur us ne apne mulāzimoñ ko hukm diyā, “Mujhe

yahān se le jāo, kyonki main saḡht zaḡhmī ho gayā hūn.” ²⁴ Logoñ ne use us ke apne rath par se uṡhā kar us ke ek aur rath meñ rakhā jo use Yarūshalam le gayā. Lekin us ne wafāt pāī, aur use apne bāpdādā ke ḡhāndānī qabristān meñ dafn kiyā gayā. Pūre Yahūdāh aur Yarūshalam ne us kā mātām kiyā.

²⁵ Yarmiyāh ne Yūsiyāh kī yād meñ mātāmī gīt likhe, aur āj tak gīt gāne wāle mard-o-ḡhawātīn Yūsiyāh kī yād meñ mātāmī gīt gāte haiñ, yih pakkā dastūr ban gayā hai. Yih gīt ‘Nohā kī Kitāb’ meñ darj haiñ.

²⁶⁻²⁷ Bāqī jo kuchh shurū se le kar āḡhir tak Yūsiyāh kī hukūmat ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī kitāb meñ bayān kiyā gayā hai. Wahān us ke nek kāmoñ kā zikr hai aur yih kī us ne kis tarah sharīat ke ahkām par amal kiyā.

36

Yahūdāh kā Bādshāh Yahuāḡhaz

¹ Ummat ne Yūsiyāh ke beṡe Yahuāḡhaz ko bāp ke taḡht par biṡhā diyā. ² Yahuāḡhaz 23 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā tīn māh thā. ³ Phir Misr ke bādshāh ne use taḡht se utār diyā, aur Mulk-e-Yahūdāh ko taḡriban 3,400 kilogrām chāñdī aur 34 kilogrām sonā ḡharāj ke taur par adā karnā paṡā. ⁴ Misr ke bādshāh ne Yahuāḡhaz ke sāḡe bhāī Iliyāqīm ko Yahūdāh aur Yarūshalam kā nayā bādshāh banā kar us

kā nām Yahūyaqīm meñ badal diyā. Yahuāq̄haz ko wuh qaid karke apne sāth Misr le gayā.

Yahūdāh kā Bādshāh Yahūyaqīm

⁵ Yahūyaqīm 25 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ rah kar wuh 11 sāl tak hukūmat kartā rahā. Us kā chāl-chalan Rab us ke Q̄hudā ko nāpasand thā. ⁶ Ek dīn Bābal ke Nabūkadnazzar ne Yahūdāh par hamlā kiyā aur Yahūyaqīm ko pītal kī zanjīron meñ jakaṛ kar Bābal le gayā. ⁷ Nabūkadnazzar Rab ke ghar kī kaī qīmtī chīzeñ bhī chhīn kar apne sāth Bābal le gayā aur wahāñ apne mandir meñ rakh dīn.

⁸ Bāqī jo kuchh Yahūyaqīm kī hukūmat ke daurān huā wuh ‘Shāhān-e-Yahūdāh-o-Isrāīl’ kī kitāb meñ darj hai. Wahāñ yih bayān kiyā gayā hai ki us ne kaisī ghinaunī harkateñ kīñ aur ki kyā kuchh us ke sāth huā. Us ke bād us kā beṭā Yahūyākīn taqhtnashīn huā.

Yahūyākīn kī Hukūmat

⁹ Yahūyākīn 18 sāl kī umr meñ bādshāh banā, aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā tīn māh aur das dīn thā. Us kā chāl-chalan Rab ko nāpasand thā. ¹⁰ Bahār ke mausam meñ Nabūkadnazzar Bādshāh ne hukm diyā ki use giriftār karke Bābal le jāyā jāe. Sāth sāth faujiyon ne Rab ke ghar kī qīmtī chīzeñ bhī chhīn kar Bābal pahuñchāīñ. Yahūyākīn kī jagah Nabūkadnazzar ne Yahūyākīn ke chachā Sidqiyāh ko Yahūdāh aur Yarūshalam kā bādshāh banā diyā.

Sidqiyāh Bādshāh aur Yarūshalam kī Tabāhī

¹¹ Sidqiyāh 21 sāl kī umr meñ takhtnashīn huā, aur Yarūshalam meñ us kī hukūmat kā daurāniyā 11 sāl thā. ¹² Us kā chāl-chalan Rab us ke Ḳhudā ko nāpasand thā. Jab Yarmiyāh Nabī ne use Rab kī taraf se āgāh kiyā to us ne apne āp ko nabī ke sāmne past na kiyā. ¹³ Sidqiyāh ko Allāh kī qasam khā kar Nabūkadnazzar Bādshāh kā wafādār rahne kā wādā karnā parā. To bhī wuh kuchh der ke bād sarkash ho gayā. Wuh aṛ gayā, aur us kā dil itnā saḳht ho gayā ki wuh Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī taraf dubārā rujū karne ke lie taiyār nahīn thā.

¹⁴ Lekin Yahūdāh ke rāhnumāon, imāmon aur qaum kī bewafāi bhī baṛhtī gaī. Paṛosī qaumon ke ghinaune rasm-o-riwāj apnā kar unhoñ ne Rab ke ghar ko nāpāk kar diyā, go us ne Yarūshalam meñ yih imārat apne lie maḳhsūs kī thī.

¹⁵ Bār bār Rab un ke bāpdādā kā Ḳhudā apne paīghambaron ko un ke pās bhej kar unheñ samjhātā rahā, kyonki use apnī qaum aur sukūnatgāh par tars ātā thā. ¹⁶ Lekin logon ne Allāh ke paīghambaron kā mazāq uṛāyā, un ke paīghām haqīr jāne aur nabiyon ko lān-tān kī. Āḳhirkār Rab kā ḡhazab un par nāzil huā, aur bachne kā koī rāstā na rahā. ¹⁷ Us ne Bābal ke bādshāh Nabūkadnazzar ko un ke ḳhilāf bhejā to dushman Yahūdāh ke jawānon ko talwār se qatl karne ke lie maqdis meñ ghusne se bhī na jhijke. Kisī par bhī rahm na kiyā gayā, ḳhāh jawān mard yā jawān ḳhātūn, ḳhāh buzurg yā umrrasīdā ho. Rab ne sab ko Nabūkadnazzar ke hawāle kar diyā. ¹⁸ Nabūkadnazzar ne Allāh

ke ghar kī tamām chīzeñ chhīn līñ, ḳhāh wuh baṛī thīñ yā chhoṭī. Wuh Rab ke ghar, bādshāh aur us ke ālā afsarōñ ke tamām ḳhazāne bhī Bābal le gayā. ¹⁹ Faujiyoñ ne Rab ke ghar aur tamām mahaloñ ko jalā kar Yarūshalam kī fasīl ko girā diyā. Jitnī bhī qīmtī chīzeñ rah gaī thīñ wuh tabāh huīñ. ²⁰ Aur jo talwār se bach gae the unheñ Bābal kā bādshāh qaid karke apne sāth Bābal le gayā. Wahāñ unheñ us kī aur us kī aulād kī ḳhidmat karnī paṛī. Un kī yih hālat us waqt tak jāri rahī jab tak Fārsī qaum kī saltanat shurū na huī.

²¹ Yoñ wuh kuchh pūrā huā jis kī peshgoī Rab ne Yarmiyāh Nabī kī mārifat kī thī, kyoñki zamīn ko āḳhirkār Sabat kā wuh ārām mil gayā jo bādshāhoñ ne use nahīñ diyā thā. Jis tarah nabī ne kahā thā, ab zamīn 70 sāl tak tabāh aur wīrān rahī.

Jilāwatanī se Wāpasī

²² Fāras ke bādshāh Ḳhoras kī hukūmat ke pahle sāl meñ Rab ne wuh kuchh pūrā hone diyā jis kī peshgoī us ne Yarmiyāh kī mārifat kī thī. Us ne Ḳhoras ko zail kā elān karne kī tahrīk dī. Yih elān zabānī aur tahrīrī taur par pūrī bādshāhī meñ kiyā gayā.

²³ “Fāras kā bādshāh Ḳhoras farmātā hai, Rab āsmān ke Ḳhudā ne duñiyā ke tamām mamālik mere hawāle kar die haiñ. Us ne mujhe Yahūdāh ke shahr Yarūshalam meñ us ke lie ghar banāne kī zimmedārī dī hai. Āp meñ se jitne us kī qaum ke haiñ Yarūshalam ke lie rawānā ho jāeñ. Rab āp kā Ḳhudā āp ke sāth ho.”

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30